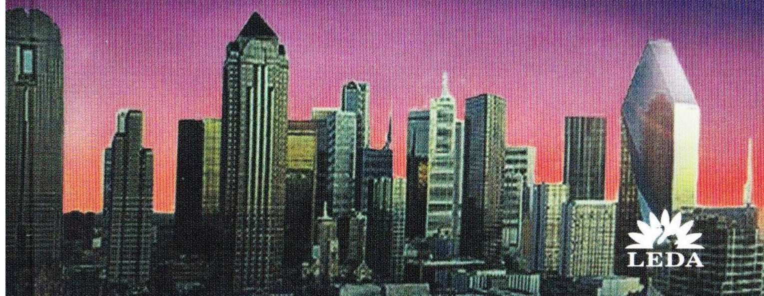
CHARLAINE HARRIS

„Harris scrie cu siguranță și talent."
– *The New York Times Book Review*

Viața lângă un vampir

MOARTEA LA DALLAS

LEDA

CHARLAINE
HARRIS

MOARTEA LA DALLAS

În seria *Vampirii Sudului*
puteţi citi:

Morţi până la apus
Moartea la Dallas
Clubul morţilor
Moartă pentru toţi
Mort de-a binelea
Categoric moartă
Morţi cu toţii
Mai rău decât moartea
Mort şi-ngropat
Moarte în familie

CHARLAINE
HARRIS

MOARTEA LA DALLAS

Traducere din limba engleză de
SORIN VOINEA

L E D A
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Charlaine Harris,
Living Dead În Dallas

Cover art by Lisa Desimini

Această carte este dedicată

celor care mi-au spus că le-a plăcut
volumul anterior, Morţi până la apus.
Le mulţumesc tuturor pentru încurajare.

Mulţumirile mele lui Patsy Asher, proprietara librăriei „Remember the Alibi” din San Antonio, Texas, şi lui Chloe Vert din Dallas; de asemenea, prietenilor minunaţi pe care i-am cunoscut pe site-ul DorothyL şi care au răspuns cu plăcere şi entuziasm întrebărilor mele. Am cea mai grozavă meserie din lume.

Capitolul 1

Andy Bellefleur era beat criţă. Nu-i stătea deloc în caracter acest lucru – credeţi-mă, fiindcă îi cunosc pe majoritatea beţivilor din Bon Temps. De-a lungul anilor în care am lucrat în barul Merlotte's am avut ocazia să-i întâlnesc pe cei mai mulţi dintre ei. Dar Andy Bellefleur, localnic de-al nostru şi detectiv în cadrul forţelor de poliţie – deloc numeroase – din Bon Temps, nu mai fusese văzut niciodată beat în Merlotte's. Eram nespus de curioasă să ştiu de ce făcuse o excepţie în seara aceea.

Eu şi Andy nu ne puteam considera nici pe departe prieteni, aşa că nu-mi permiteam să-l întreb de ce era necăjit. Aveam însă la dispoziţie un alt mijloc să aflu, aşa că m-am hotărât să apelez la el. Chiar dacă încerc să mă folosesc cât mai puţin de acest handicap, sau dar, sau cum s-o fi numind, pentru a descoperi lucruri care m-ar putea influenţa ori care i-ar afecta pe cunoscuţii mei, curiozitatea iese uneori învingătoare.

Mi-am coborât bariera mentală şi i-am citit gândurile. Mi-a părut rău.

Dimineaţă, Andy arestase un bărbat acuzat de răpire. Individul o luase pe fetiţa în vârstă de numai zece ani a vecinului său, o dusese undeva în pădure şi o violase. Fata era în spital iar bărbatul în închisoare, dar răul făcut era ireparabil. M-am simţit foarte tristă şi gata-gata să plâng. Era o ticăloşie care semăna destul de mult cu un

eveniment din trecutul meu. L-am apreciat pe Andy puţin mai mult pentru depresia prin care trecea.

— Andy Bellefleur, te rog să-mi dai cheile de la maşină, i-am zis.

Complet rupt de realitate, Andy şi-a ridicat spre mine chipul lătăreţ. După o pauză îndelungată, timp în care, prin aburii alcoolului ce-i invadaseră creierul, a izbutit să priceapă înţelesul vorbelor mele, s-a scotocit într-unul din buzunarele pantalonilor kaki şi mi-a dat un mănunchi greu de chei. I-am pus în faţă un pahar de whisky şi coca-cola.

— Din partea casei, i-am zis, după care am pornit spre telefonul din celălalt capăt al barului şi am sunat-o pe sora lui, Portia.

Cei doi locuiau într-o clădire antebelică, degradată, cu două etaje, aflată pe cea mai frumoasă stradă, în cel mai elegant cartier din Bon Temps, odinioară un loc de mare atracţie turistică. Pe Magnolia Creek Road casele erau înşirate cu faţa spre zona parcului străbătută de râu, traversată ici şi colo de podeţe ornamentate, doar pentru pietoni, şi cu alei pe ambele maluri. Mai existau câteva cămine vechi pe Magnolia Creek Road, însă toate erau într-o stare mai bună decât Belle Rive, locuinţa familiei Bellefleur – o reşedinţă mult prea costisitoare pentru Portia, avocată de profesie, şi Andy, poliţist de meserie, mai ales că-şi cheltuiseră de mult economiile pe întreţinerea casei şi terenului. Bunica lor, Caroline, refuza cu încăpăţânare să vândă casa.

Portia mi-a răspuns după al doilea țârâit.

— Bună, Portia, la telefon Sookie Stackhouse, am salutat-o, ridicând vocea ca să acopăr zgomotul din bar.

— Eşti la muncă, nu?

— Da. Este şi Andy aici, şi e beat turtă. I-am luat însă cheile de la maşină. Poţi să vii să-l iei acasă?

— S-a îmbătat Andy? I se-ntâmplă foarte rar. În regulă, vin în zece minute, mi-a promis ea, după care a închis.

— Sookie, eşti o fată foarte drăguţă, s-a trezit Andy pe neaşteptate.

Terminase băutura pe care i-o oferisem. I-am luat paharul din faţă, sperând să nu-mi ceară încă unul.

— Mersi, Andy, i-am zis. Şi tu eşti un tip de treabă.

— Unde ţi-e… prietenul?

— Chiar aici, s-a auzit o voce fermă şi, în aceeaşi clipă, Bill Compton a apărut în spatele lui Andy.

I-am zâmbit peste creştetul poliţistului, care de-abia-şi ţinea capul să nu-i cadă pe masă. Bill avea cam un metru optzeci înălţime, ochi şi păr negru, umeri laţi şi braţe vânjoase, ca ale unui bărbat care muncise din greu ani de zile. Împreună cu tatăl lui pusese pe picioare o fermă, pe care o îngrijise apoi singur, până când plecase să lupte în război. Mai precis, în Războiul de Secesiune.

— Bună, V.B.! i-a strigat Micah, soţul lui Charlsie Tooten.

Bill i-a făcut semn cu mâna drept răspuns, după

care Jason, fratele meu, l-a salutat cât se poate de respectuos:

— Bună seara, Vampire Bill.

Jason, care nu-l primise pe Bill cu inima deschisă în cercul micii noastre familii, începuse de câtva timp o viaţă cu totul diferită, iar eu aşteptam cu interes să văd dacă noul lui comportament era sau nu trecător.

— Bill, să ştii că eşti un vampir de treabă, i s-a adresat Andy, întorcându-se spre Bill pe taburetul rotativ din faţa barului.

Mi-am schimbat în bine părerea privind starea în care se afla Andy, din moment ce nu-l văzusem niciodată acceptând cu atâta entuziasm că vampirii făceau parte din societatea americană.

— Mersi, i-a răspuns rece Bill. Nici tu nu eşti o persoană rea, pentru un Bellefleur.

Bill s-a aplecat peste tejghea şi m-a sărutat. Buzele îi erau la fel de reci ca şi glasul, dar mă obişnuisem. Tot aşa cum nu mi se mai părea deloc ciudat atunci când, odihnindu-mi capul pe pieptul lui, nu-i auzeam bătăile inimii.

— Bună seara, draga mea, m-a întâmpinat el pe acelaşi ton grav.

I-am împins pe masă un pahar cu sânge sintetic japonez, B-minus, pe care l-a sorbit dintr-o înghiţitură, apoi şi-a lins buzele, îmbujorându-se imediat.

— Iubitule, cum a fost la şedinţă? l-am întrebat.

Bill stătuse câteva ore în Shreveport.

— Îţi spun mai târziu.

Speram că poveştile lui de la serviciu erau mai

puţin tulburătoare decât ale lui Andy.

— Bine. Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai ajuta-o pe Portia să-l ducă pe Andy până la maşină. Uite că tocmai intră, i-am spus, arătându-i cu capul spre uşă.

Portia, în sfârşit renunţase la uniforma profesională, formată din fustă, dres, cămaşă, jachetă şi pantofi cu toc jos. Se schimbase cu blugi şi o flanelă cam uzată, cu însemnele colegiului Sophie Newcomb. Era la fel de corpolentă şi de solidă ca şi fratele ei, cu diferenţa că părul ei castaniu era lung şi bogat. Faptul că şi-l îngrijea cu atenţie era un semn că Portia încă nu renunţase la speranţa de a-şi găsi pe cineva. Sigură pe ea, s-a strecurat prin mulţimea de clienţi gălăgioşi.

— E clar, s-a afumat rău de tot, ne-a zis, privindu-şi fratele şi încercând să-l ignore pe Bill, care părea s-o tulbure serios. Nu se întâmplă prea des, dar şi când se hotărăşte să se îmbete, o face lată.

— Portia, o să-l ducă Bill la maşină, i-am zis.

Andy, mai înalt şi mai solid decât Portia, era evident o povară prea grea pentru sora lui.

— Nu, lasă că mă descurc şi singură, mi-a răspuns cu fermitate, fără să privească spre Bill, care s-a uitat imediat la mine ridicând mirat din sprâncene.

Am lăsat-o aşadar să-l cuprindă de subsuori şi să încerce să-l urnească de pe scaun. Andy nici măcar nu s-a clintit. Portia l-a căutat din priviri pe proprietarul barului, Sam Merlotte, slăbuţ şi scund în aparenţă, dar în realitate un bărbat foarte

puternic.

— Sam serveşte băuturile la o petrecere aniversară la clubul country, i-am spus. Mai bine îl laşi pe Bill să te ajute.

— Bine, a consimţit băţoasă avocata, fixându-şi privirea în luciul pardoselii barului. Mulţumesc mult.

Bill l-a ridicat pe Andy şi l-a dus în doar câteva secunde la ieşire, fără să-l împiedice cu nimic faptul că tipul nu se mai putea ţine deloc pe picioare. Micah Tooten a sărit de pe scaun şi le-a deschis imediat uşa, iar Bill l-a purtat pe Andy direct în parcare.

— Îţi mulţumesc, Sookie, a repetat Portia. Şi-a achitat nota de plată?

Am dat afirmativ din cap.

— Bun, a zis ea, bătând uşor cu palma în tejgheaua barului şi arătându-mi astfel că nu avea de gând să mai zăbovească.

Până la uşa din faţă a barului Merlotte's, pe unde ieşise şi Bill, a trebuit să asculte şi câteva sfaturi bine intenţionate ale mai multor clienţi.

Aşa a ajuns vechiul Buick al detectivului Andy Bellefleur să rămână toată noaptea în parcare la Merlotte's. Ulterior, Andy avea să jure că, atunci când venise la bar, maşina fusese goală. De asemenea, avea să declare că fusese atât de tulburat, încât uitase să-şi încuie maşina.

A doua zi, între opt şi zece dimineaţa, când Andy ar fi trebuit să revină în parcare, iar eu sosisem să ajut la pregătirile pentru deschiderea barului, în maşina lui Andy stătea un pasager.

Unul care avea să-i facă poliţistului probleme considerabile, fiindcă, sărmanul, era mort de-a binelea.

N-ar fi trebuit să fiu acolo. Lucrasem până târziu în noaptea precedentă şi ar fi urmat să lucrez tot în schimbul de seară. Dar Bill mă rugase să încerc să fac schimb de tură cu una dintre colegele mele, pentru că avea nevoie să-l însoţesc în Shreveport, iar Sam nu obiectase. Am întrebat-o pe Arlene dacă vrea să-mi ţină locul. Chiar dacă era ziua ei liberă, s-a arătat foarte dornică să aibă parte de bacşişurile generoase pe care le primeam în schimbul de seară şi a fost imediat de acord să vină la cinci după-amiază.

Andy, fără nici o îndoială, ar fi trebuit să-şi ia maşina de dimineaţă, dar mahmureala fusese probabil prea teribilă ca să mai încerce s-o convingă pe sora lui să-l ducă până la barul Merlotte's, aflat mult mai departe decât secţia de poliţie. Portia i-a spus că va trece să-l ia înainte de amiază, după care vor lua împreună masa de prânz şi apoi îşi va putea recupera şi maşina.

Aşa că Buick-ul şi pasagerul lui tăcut au aşteptat să fie descoperiţi mult mai târziu decât ar fi trebuit.

Cu o noapte în urmă dormisem cam şase ore şi pot spune că mă simţeam destul de bine. Unei persoane obişnuite să fie activă ziua, aşa cum sunt eu, relaţia cu un vampir îi poate deregla foarte uşor echilibrul. Am ajutat la închiderea barului şi, pe la ora unu noaptea, am plecat acasă cu Bill. Am

făcut amândoi o baie fierbinte, dar şi alte chestii, după care m-am dus la culcare puţin după ora două şi am dormit buştean până aproape de ora nouă dimineaţa. Bill intrase de mult în pământ.

La micul dejun am băut foarte multă apă şi suc de portocale, am luat multivitamine şi suplimente de fier, respectând astfel dieta pe care o adoptasem de când Bill apăruse în viaţa mea şi adusese (pe lângă dragoste, aventură şi imprevizibil) ameninţarea constantă a anemiei. Vremea, slavă Domnului, se mai răcise puţin şi, prin urmare, am lenevit pe veranda din faţa casei lui Bill îmbrăcată într-o jachetă tricotată şi pantaloni negri din stofa, pe care îi purtam şi la Merlotte's când era prea rece ca să purtăm pantaloni scurţi. Cămaşa albă pe care o îmbrăcasem avea brodată în dreptul sânului stâng cuvintele MERLOTTE'S BAR.

În timp ce răsfoiam ziarul de dimineaţă, mi-am dat seama că iarba nu mai creştea în acelaşi ritm şi unele firişoare începuseră deja să se ofilească. Pe stadionul de fotbal al liceului, atmosfera avea să fie potrivită pentru meciul din seara de vineri.

Vara se desparte foarte greu de Louisiana, chiar şi de nordul Louisianei. Toamna intră cu multă nesiguranţă în scenă, ca şi cum ar fi pregătită să dispară într-o clipă şi să lase locul arşiţei înăbuşitoare a lunii iulie. Însă, în această dimineaţă, am fost foarte atentă şi am observat semnele. Toamna şi iarna înseamnă pentru mine nopţi mai lungi, mai mult timp petrecut în compania lui Bill şi mai multe ore de somn.

În această stare de bună dispoziţie, am plecat la lucru. Văzând Buick-ul parcat în faţa barului mi-am amintit de cheful straşnic şi neobişnuit pe care-l trăsese Andy în noaptea trecută. Trebuie să recunosc, am zâmbit gândindu-mă cum avea să se simtă azi. În dreptul maşinii lui Andy, înainte s-o ocolesc şi să parchez în spatele barului, pe unul din locurile rezervate angajaţilor, am observat că portiera din spate nu era bine închisă. Asta însemna că becul din habitaclu era aprins, nu ? Şi că bateria maşinii se descărcase. Andy s-ar fi înfuriat şi ar fi fost nevoit să vină în bar să telefoneze să vină cineva să-l remorcheze, ori să roage pe cineva să-i dea curent... Aşa că, dorind să-l ajut, am oprit şi m-am dat repede jos, lăsând motorul să meargă. Dar s-a dovedit că nu avusesem deloc dreptate.

Am împins portiera, dar n-am izbutit s-o mişc nici măcar cu un milimetru. Am forţat uşa cu umărul, gândindu-mă că până la urmă se va închide şi îmi voi putea vedea de treburile mele. Dar tot n-am auzit cheul mecanismului de închidere. Iritată, am deschis larg portiera, să văd ce-i bloca închiderea şi, deodată, m-a izbit un miros îngrozitor, o duhoare ce părea să fi cuprins întreaga parcare. Înspăimântată, am simţit că mi se taie răsuflarea, deoarece izul nu-mi era necunoscut. Mi-am acoperit gura cu palma – deşi nu m-a ajutat prea mult în privinţa mirosului – şi m-am uitat pe bancheta din spate.

— Oh, fir-ar să fie, am şoptit. La naiba!

Lafayette, unul dintre bucătarii barului, zăcea

pe banchetă. Era gol-goluţ. Laba piciorului său uscăţiv şi cafeniu, ale cărui unghii şi le vopsise în roşu-aprins, împiedicase portiera să se închidă, iar cadavrul lui puțea de la o poştă.

M-am retras în grabă, m-am suit la volan şi, claxonând puternic, am accelerat, am dat colţul şi am oprit în spatele barului. Sam, cu un şorţ legat în jurul taliei, a ieşit imediat pe uşă. Am oprit motorul şi, zbughind-o de pe scaun cu aşa o viteză că nici nu-mi dădeam seama ce fac, m-am lipit strâns de Sam.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sam.

M-am dat în spate să-l privesc şi, întrucât Sam este cam scund de statură, n-am fost nevoită să-mi ridic prea mult privirea. Părul blond-roşcat îi strălucea în razele soarelui de dimineaţă, iar ochii albaştri larg deschişi mă priveau neliniştiţi.

— Lafayette..., i-am zis, izbucnind în lacrimi. Mă comportam ridicol şi prosteşte, ceea ce nu ajuta la nimic, dar nu m-am putut abţine. E mort, în maşina lui Andy Bellefleur.

Sam şi-a încordat braţele şi m-a strâns din nou la pieptul său.

— Sookie, îmi pare rău c-ai văzut una ca asta, mi-a spus el. Trebuie să sunăm la poliţie. Sărmanul Lafayette!

Bucătarii care lucrau la Merlotte's nu aveau nevoie de abilităţi culinare extraordinare, deoarece Sam le oferă clienţilor doar sendvişuri şi cartofi prăjiţi, fapt pentru care fluctuaţia de personal e semnificativă. Însă Lafayette, spre surprinderea mea, rezistase în acest post mai mult decât toţi

ceilalţi. Era homosexual, şi chiar unul extravagant, în genul acelora care se fardează şi îşi pun unghii false. Locuitorii din nordul Louisianei nu sunt la fel de toleranţi ca orăşenii din New Orleans şi mă aşteptasem ca Lafayette, un bărbat de culoare, să aibă mari probleme în acest sens. Dar, în pofida dificultăţilor – sau poate tocmai datorită acestora –, era întotdeauna vesel şi sarcastic, volubil, isteţ, dar şi un bucătar priceput. Pregătea pentru hamburgeri un sos special, iar clienţii comandau cu regularitate „burger Lafayette”.

— Avea familie? l-am întrebat pe Sam.

Ne-am dezlipit stângaci din îmbrăţişare şi am intrat în clădire, în biroul lui.

— Parcă avea un văr, mi-a răspuns el, apăsând tastele 9-l-l. Vă rog să veniţi la Merlotte's, pe Hummingbird Road, i se adresă el dispecerei. E un bărbat mort într-o maşină. Da, în parcare, chiar în faţa localului. Ah, şi poate c-ar trebui să-l informaţi şi pe Andy Bellefleur de acest lucru. E maşina lui.

De unde mă aflam, am auzit la celălalt capăt al firului un strigăt de uimire.

Danielle Gray şi Holly Cleary, cele două chelneriţe din schimbul de dimineaţă, tocmai intrau râzând pe uşa din spate. Femei divorţate, în vârstă de vreo douăzeci şi cinci de ani, erau prietene dintotdeauna şi păreau destul de mulţumite de slujba pe care o aveau, atâta timp cât erau împreună. Holly avea un băiat în vârstă de cinci ani, care mergea la grădiniţă, iar Danielle o fată de şapte ani şi un băiat prea mic pentru a merge la şcoală şi de care îngrijea mama ei, în

orele în care aceasta muncea la Merlotte's. N-aş fi putut niciodată să fiu mai apropiată de ele – deşi, în definitiv, eram de seama lor –, întrucât păreau foarte atente să-şi apere prietenia.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Danielle când m-a văzut cum arăt. Şi brusc, pe chipul ei uscăţiv şi pistruiat a apărut îngrijorarea.

— De ce e maşina lui Andy afară? a întrebat şi Holly.

Mi-am amintit că, pentru o perioadă de timp, se întâlnise cu Andy Bellefleur.

Holly avea cel mai frumos ten pe care l-am văzut vreodată, iar părul blond, tuns scurt, îi încadra plăcut ovalul feţei.

— A dormit toată noaptea în maşină? a adăugat ea.

— Nu el, i-am răspuns, ci altcineva.

— Cine?

— Lafayette.

— L-a lăsat Andy pe negrul ăla pervers să doarmă în maşina lui?

Aşa era Holly: directă şi necioplită.

— Ce-a păţit? a întrebat Danielle.

Ea era mai isteaţă, dintre cele două.

— Încă nu ştim, a intervenit Sam. Poliţiştii trebuie să apară.

— De fapt, a zis Danielle încet, prevăzătoare, vreţi să spuneţi că e mort.

— Da, i-am răspuns. Exact asta am vrut să spunem.

— Ei bine, într-o oră trebuie să deschidem barul, a spus Holly, punându-şi mâinile în şolduri. Ce

facem? Dacă poliţiştii ne dau voie să deschidem localul, cine va pregăti mâncarea? Clienţii vor veni să-şi ia prânzul.

— Ar fi bine să ne pregătim, pentru orice eventualitate, a spus Sam. Deşi presimt că nu vom deschide până după-amiază.

Apoi a intrat în birou să telefoneze după bucătari.

Mi s-a părut ciudat să ne vedem de treabă şi să deschidem ca-n zilele obişnuite, de parcă Lafayette ar fi putut să intre pe uşă dintr-un minut într-altul şi să înceapă să ne povestească despre cine ştie ce petrecere la care participase, aşa cum făcuse cu doar câteva zile în urmă. În scurt timp, pe şoseaua care trecea prin faţa localului s-au auzit ţiuind sirenele. Maşinile de poliţie s-au oprit în parcarea cu prundiş a lui Sam. Tocmai terminaserăm de aşezat scaunele şi mesele, înfășuraserăm în şerveţele câteva seturi suplimentare de tacâmuri şi ne pregăteam să le înlocuim pe cele folosite, când poliţiştii au intrat.

Barul Merlotte's este situat în afara oraşului, aşa că orice eveniment petrecut aici intră în jurisdicţia şerifului districtului, Bud Dearborn. Bun prieten al tatălui meu, Bud Dearborn avea de-acum părul cărunt. Avea o faţă turtită, ca de pechinez, şi ochi căprui, opaci. În timp ce se-ndrepta spre uşa din faţă a barului, am observat că purta bocanci înalţi şi o şapcă cu emblema echipei Saints. Venise probabil direct de la ferma sa. Alături de Bud era Alcee Beck, singurul detectiv afro-american din forţele poliţieneşti ale districtului. Alcee era atât de

negru, încât cămaşa albă pe care o purta părea să strălucească. Nodul cravatei era perfect, costumul, impecabil. Pantofii îi erau lustruiţi şi luceau de-ţi luau ochii.

Bud şi Alcee se ocupau împreună de districtul nostru… sau, cel puţin, erau responsabili de acele elemente importante care-l menţineau în bună funcţionare. Mike Spencer, directorul unei case de pompe funebre şi judecător de instrucţie în districtul nostru, avea un cuvânt greu de spus în treburile districtuale şi, în plus, era bun prieten cu Bud. Eram însă convinsă că Mike se afla deja în parcare şi constata decesul sărmanului Lafayette.

— Cine-a găsit cadavrul? a întrebat Bud.

— Eu.

Bud şi Alcee şi-au schimbat uşor direcţia şi s-au îndreptat spre mine.

— Sam, ne dai voie să stăm puţin în biroul tău? i s-a adresat Bud şi, fără să mai aştepte răspunsul, mi-a făcut semn din cap să pornesc într-acolo.

— Bineînţeles, chiar vă rog, îl invită sec şeful meu. Sookie, eşti bine?

— Sunt bine, Sam.

Nu eram convinsă că era aşa, dar Sam oricum nu ar fi avut ce să-mi facă fără să intre în bucluc, iar asta n-ar fi folosit la nimic. Când Bud mi-a făcut semn să mă aşez am negat din cap şi cei doi s-au instalat comod pe scaunele de la birou. Bud, fireşte, a ales scaunul în care obişnuia să stea Sam, în vreme ce Alcee a trebuit să se mulţumească cu un scaun oarecare, din a cărui tapiţerie nu mai rămăsese mare lucru.

— Spune-ne când l-ai văzut ultima oară pe Lafayette în viaţă, a început Bud.

Am stat şi m-am gândit un pic.

— Noaptea trecută nu a lucrat, am spus. A fost de serviciu Anthony, Anthony Bolivar.

— Cine e? îşi încreţi Alcee fruntea lată. Nu-l recunosc după nume.

— Este prieten cu Bill. A trecut întâmplător prin oraş, avea nevoie de-o slujbă. Are experienţă în domeniu.

Lucrase într-un vagon-restaurant în timpul marii crize economice.

— Vrei să spui că bucătarul care pregăteşte gustările la Merlotte's este *vampir?*

— Şi ce? am întrebat.

Am simţit cum mi se crispează gura, mi-am încruntat sprâncenele şi am ştiut că pe chip mi se vedea furia.

Mă străduiam să nu le citesc gândurile şi să stau în banca mea, dar îmi era foarte greu. Bud Dearborn făcea parte din categoria oamenilor obişnuiţi; în schimb, Alcee îşi transmitea gândurile la fel de clar precum semnalele luminoase ale unui far. Şi, în acele momente, transmitea numai dezgust şi teamă.

Înainte să-l cunosc pe Bill şi să descopăr că el aprecia acest handicap – sau har, cum îi spunea – al meu, făcusem tot posibilul să mă autoconving şi să le arăt şi celorlalţi că nu eram cu-adevărat capabilă să citesc gândurile. Însă din momentul în care el mă eliberase din mica închisoare pe care mi-o construisem singură, la încurajările şi

îndemnurile lui începusem să-mi dezvolt această aptitudine şi s-o experimentez. Pentru Bill transpusesem în cuvinte sentimente pe care le trăiam de ani de zile. Unii oameni, printre care şi Alcee, îşi transmit foarte intens gândurile, în vreme ce majoritatea, aşa cum este cazul lui Bud Dearborn, au o activitate mentală mai domoală. Recepţionarea gândurilor depinde în mare măsură de intensitatea emoţiilor subiecţilor, de limpezimea minţii şi chiar de condiţiile meteorologice. Unele persoane sunt atât de întunecate lăuntric, încât îmi este imposibil să aflu ce gândesc. Acestora nu reuşesc să le desluşesc decât cel mult dispoziţia în care se află, nimic mai mult.

Ştiam că, dacă-i atingeam pe oameni în timp ce încercam să le citesc gândurile, tabloul era mult mai limpede – era ca şi cum ai trece la televiziunea prin cablu, după ce nu avuseseși altceva decât o antenă. De asemenea, descoperisem că dacă-i transmiteam persoanei respective imagini relaxante, îmi puteam face mult mai uşor loc în mintea ei.

Nu-mi doream nimic mai puţin decât să pătrund în mintea lui Alcee Beck. Dar, absolut involuntar, i-am surprins reacţia lăuntrică plină de prejudecăţi în legătură cu faptul că la Merlotte's lucra un vampir, repulsia să descopere că eu eram femeia despre care auzise că avea un prieten vampir, convingerea profundă că Lafayette, un homosexual ce-şi etala fără nici o jenă orientarea sexuală, reprezenta o adevărată ruşine pentru comunitatea negrilor. Alcee era sigur că Andy Bellefleur avea un

duşman care dorise să se răzbune pe el, punându-i în maşină cadavrul homosexualului negru. Se întreba dacă Lafayette avusese SIDA şi cât de mare era riscul să se infesteze bancheta maşinii lui Andy. Oricum, el ar fi vândut-o imediat, dacă ar fi fost în locul lui Andy.

Dacă l-aş fi atins în acel moment pe Alcee, i-aş fi aflat până şi numărul de telefon sau mărimea pe care o poartă nevastă-sa la sutien.

Bud Dearborn începuse să mă privească destul de ciudat.

— Aţi spus ceva? l-am întrebat.

— Da. Voiam să ştiu dacă Lafayette a trecut aseară pe la bar. A venit cumva să bea un păhărel?

— Eu nu l-am văzut, i-am răspuns.

Dacă stăteam să mă gândesc bine, nu-l văzusem niciodată pe Lafayette să bea alcool. Pentru prima dată mi-am dat seama că, deşi la orele prânzului clienţii erau de toate felurile, noaptea, clientela era formată exclusiv din albi.

— Unde-şi petrecea timpul liber?

— Habar n-am.

Şi chiar nu ştiam, pentru că Lafayette, în toate povestirile sale, schimba numele locurilor şi personajelor, probabil pentru a-i proteja pe cei nevinovaţi. Mă rog, de fapt, pe vinovaţi.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Puţin mai devreme. Mort, în maşină.

Bud a clătinat din cap, exasperat.

— În viaţă, Sookie.

— Hmmm, cred că… în urmă cu trei zile. Când am intrat în tură, el încă nu plecase şi ne-am

salutat. Ah, şi mi-a povestit despre petrecerea la care fusese... M-am oprit pentru a-mi aminti exact cuvintele lui. Spunea că a fost invitat într-o casă unde a participat la tot felul de partide sexuale extreme.

Cei doi poliţişti au făcut ochii mari.

— Exact aşa mi-a spus! Nu ştiu dacă vorbea serios sau nu.

Parcă-l şi vedeam pe Lafayette cum îmi destăinuia aceste lucruri şi îşi ducea sfios degetul la gură, pentru a-mi arăta că nu avea de gând să-mi dezvăluie locul sau identitatea partenerilor.

— Şi nu te-ai gândit că ar trebui să ştie şi alţii de această aventură? m-a întrebat Bud Dearborn, de-a dreptul uimit.

— Era o petrecere privată. De ce-ar fi trebuit să spun şi altcuiva despre acest lucru?

Însă ştiam bine că acest gen de petreceri erau interzise în districtul nostru. Ambii bărbaţi mă priveau încruntaţi şi Bud şi-a continuat interogatoriul, printre dinţi:

— Ţi-a zis cumva Lafayette dacă au consumat şi droguri la această întrunire amicală?

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus aşa ceva.

— Petrecerea a avut loc acasă la o persoană de culoare, ori la un alb?

— La un alb, i-am spus, deşi ar fi fost mai bine să par complet ignorantă.

Lafayette fusese cu adevărat impresionat de reşedinţa respectivă, dar nu datorită dimensiunilor sau luxului ei. De ce fusese el aşa de impresionat? Nu ştiam precis ce însemna un lucru impresionant

pentru Lafayette, care crescuse în sărăcie şi rămăsese în continuare sărac, dar ştiam că făcuse referire la casa unui alb, deoarece îmi spusese: „Pe toţi pereţii erau tablouri cu mutre albe ca petalele de crini şi zâmbete ca de aligator.” Nu le-am relatat poliţiştilor acest comentariu şi nici ei n-au mai insistat cu întrebările.

Am ieşit din biroul lui Sam – după ce le-am explicat poliţiştilor de ce îşi lăsase Andy maşina în parcare – şi m-am dus în spatele tejghelei. Nu voiam să văd forfota din parcare, şi nici nu aveam clienţi care să aştepte să fie serviţi, întrucât poliţiştii blocaseră intrarea în bar.

Sam aranja sticlele în spatele barului, ştergând şi praful totodată; Holly şi Danielle stăteau la una dintre mesele de fumători, iar Danielle îşi aprinsese o ţigară.

— Cum a mers? m-a întrebat Sam.

— N-a fost mare lucru. Nu le-a plăcut să audă că Anthony lucrează aici şi nu s-au arătat deloc mulţumiţi când le-am povestit despre petrecerea cu care se lăuda Lafayette zilele trecute. L-ai auzit şi tu când mi-a povestit? Despre orgia la care-a fost?

— Da, mi-a spus şi mie câte ceva. Trebuie să fi fost o noapte importantă pentru el. Dacă petrecerea a avut loc cu adevărat.

— Crezi c-a născocit totul?

— Nu cred să existe în Bon Temps prea multe petreceri interrasiale, cu bisexuali.

— Asta pentru că n-ai fost şi tu invitat la vreuna, i-am răspuns la obiect, întrebându-mă dacă ştiam

cu adevărat tot ce se petrecea în orăşelul nostru.

Dintre toţi locuitorii din Bon Temps, eu ar fi trebuit să cunosc cel mai bine secretele oamenilor, din moment ce informaţiile îmi erau în mai mică sau mai mare măsură accesibile, în funcţie de cât de mult îmi dădeam silinţa să le aflu.

— Sau, cel puţin, presupun că n-ai fost invitat la nici una, nu? am continuat.

— Exact, mi-a zâmbit Sam, în timp ce ştergea de praf o sticlă de whisky.

— Se pare că şi invitaţia mea s-a pierdut pe undeva pe la poştă.

— Crezi că Lafayette ar fi vrut să vină ieri-noapte la bar, să ne mai povestească din aventurile sale la petrecere?

Am ridicat din umeri:

— Poate că-şi dăduse întâlnire cu cineva în parcare. În definitiv, toţi ştiu unde este situat Merlotte's. Şi-a luat salariul? l-am întrebat, amintindu-mi că Sam ne plătea pe toţi la fiecare sfârşit de săptămână.

— Nu. Poate chiar de-asta venise, dar oricum i l-aş fi dat a doua zi, când era de serviciu, adică azi.

— Mă întreb cine l-a invitat pe Lafayette la petrecere.

— Bună întrebare.

— Doar nu te gândeşti că a fost atât de stupid încât să şantajeze pe cineva.

Sam a luat o cârpă curată şi a început să lustruiască tejgheaua din imitaţie de lemn. Barul arăta lună, dar lui Sam, din câte observasem, îi plăcea să aibă permanent o ocupaţie.

— Nu cred una ca asta, mi-a răspuns el după ce a reflectat puţin. Nu, cu siguranţă că au greşit persoana. Ştii cât era de indiscret Lafayette. Nu numai că ne-a povestit că a fost la o asemenea petrecere – unde pun pariu că nu l-a invitat nimeni –, ci este posibil să-şi fi manifestat intenţia de a stabili o relaţie de amiciţie cu ceilalţi participanţi, o legătură pe care nu ar fi agreat-o nici unul dintre ei.

— Adică să ţină legătura cu ei ori să le facă cu ochiul în public?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Când faci sex cu cineva sau când te uiţi la un act sexual, începi să te consideri egalul lor.

Am şovăit când am spus acest lucru, pentru că nu am mai deloc experienţă în acest domeniu, dar Sam m-a aprobat dând din cap.

— Mai mult decât orice altceva, Lafayette îşi dorea să fie acceptat aşa cum era, mi-a zis el, şi a trebuit să-i dau dreptate.

Capitolul 2

Am deschis barul la patru şi jumătate după-amiază, când deja eram cu toţii plictisiţi de moarte. Mi-era ruşine de asta, deoarece, în definitiv, eram acolo pentru că un tip pe care-l cunoşteam murise, dar la fel de incontestabil era şi faptul că, după ce făcuserăm ordine în toată magazia barului şi în biroul lui Sam şi jucaserăm câteva partide de *bourré*[1] – pe parcursul cărora Sam câştigase cinci dolari şi ceva mărunţiş –, aşteptam cu toţii să vedem pe cineva nou. Ceea ce s-a şi întâmplat, când pe uşa din spate a intrat vărul lui Andy, Terry Bellefleur, bucătar sau barman de ocazie la Merlotte's.

Cred că Terry avea aproape şaizeci de ani. Luptase în Vietnam şi fusese prizonier de război cam un an şi jumătate. Avea pe faţă câteva cicatrici care-ţi săreau în ochi, iar prietena mea, Arlene, mi-a spus că urmele de răni de pe corp erau şi mai şi. Terry era roşcat, însă, din câte observam, încărunţea de la lună la lună tot mai mult.

Terry îmi era simpatic dintotdeauna, probabil şi pentru că făcea tot posibilul să fie drăguţ cu mine – mai puţin când era prost dispus. Toată lumea ştia că nu trebuie să-l scoată din sărite pe Terry Bellefleur când era în pasă proastă. Zilele lui negre

[1] Joc de cărţi bazat pe levate.

erau precedate de coşmaruri dintre cele mai cumplite, după cum spuneau vecinii lui. Îl auziseră urlând îngrozitor în nopţile sale de spaimă.

Nu am pătruns niciodată, dar niciodată, în mintea lui Terry.

Astăzi însă Terry arăta foarte bine. Avea umerii relaxaţi şi nu privea neliniştit în toate părţile.

— Eşti bine, dulceaţă? m-a întrebat el, atingându-mi braţul prieteneşte.

— Da, Terry, n-am nimic. Numai că-mi pare rău pentru Lafayette.

— Mda, nu era un tip rău – ceea ce, din partea lui Terry, era un semn de adevărată apreciere. Îşi făcea bine treaba, venea întotdeauna la timp. Curăţa bine bucătăria. Nu spunea nimănui lucruri urâte.

Un asemenea comportament era cea mai mare ambiţie a lui Terry.

— Ca acum să sfârşească mort în Buick-ul lui Andy, a continuat el.

— Mi-e teamă că maşina lui Andy este…, m-am oprit, încercând să găsesc un termen cât mai puţin tulburător.

— Poate fi curăţată, a zis Terry, nerăbdător să închidem subiectul.

— Ţi-a spus cumva ce se bănuieşte că s-a întâmplat cu Lafayette?

— Andy zice că pare să aibă gâtul rupt. Şi, de asemenea, sunt câteva probe care… îi cam fac necazuri.

Ochii săi căprui au scânteiat, arătând că se simţea inconfortabil. Pentru Terry, „necazurile”

însemnau întotdeauna ceva violent şi legat de sex.

— Oh, dar e îngrozitor!

Danielle şi Holly apăruseră în spatele meu, împreună cu Sam, care se oprise puţin în drumul său spre lada de gunoi din spate, unde căra din nou un sac plin cu tot felul de nimicuri.

— Doar nu vrei să spui că arăta… adică, maşina era atât de…

— Mânjită?

— Da.

— Andy crede că a fost ucis în altă parte.

— Ce scârboşenie, a zis Holly. Nici nu vreau s-aud. E deja prea mult pentru mine.

Terry s-a uitat la cele două femei peste umărul meu. Nu le prea îndrăgea pe Danielle şi pe Holly, dar nu ştiam din ce motiv, şi nici nu-mi dădusem silinţa să aflu. Nu doream să mă amestec în viaţa privată a celor din jurul meu, în special acum, când reuşisem să-mi controlez mult mai bine abilitatea. Le-am auzit pe cele două îndepărtându-se, dar numai după ce Terry le fixase cu privirea câteva secunde.

— A venit ieri-seară Portia şi l-a dus pe Andy acasă? a întrebat el.

— Da, am sunat-o eu, pentru că el nu mai era în stare să conducă. Sunt convinsă că acum îşi doreşte mai mult decât orice să-l fi lăsat să plece singur.

După o asemenea ispravă ştiam că nu voi ajunge niciodată printre persoanele pe care le simpatizează Andy Bellefleur.

— N-a avut probleme să-l ducă până la maşină?

— A ajutat-o Bill.

— Bill, vampirul? Prietenul tău?

— Îhî.

— Sper că n-a speriat-o prea tare, a comentat Terry, de parcă nici nu m-aş fi aflat în faţa lui.

M-am strâmbat la auzul vorbelor sale.

—- Pentru nimic în lume n-ar avea Bill de ce s-o sperie pe Portia Bellefleur, i-am zis, accentuând cuvintele în aşa fel, încât semnificaţia lor să răzbească instantaneu prin ceaţa gândurilor lui Terry.

— Portia nu-i deloc o persoană atât de dură cum o cred toţi, mi-a spus Terry. Tu, pe de altă parte, eşti ca un ecler dulce şi apetisant la exterior, dar înăuntru se ascunde un pitbull.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt flatată ori să-ţi trag una direct în nas.

— Eşti invitata mea. Câte femei – sau, de fapt, chiar şi bărbaţi – ar avea curajul să-i spună aşa ceva unui nebun ca mine?

Terry mi-a zâmbit ca o fantomă. Nu ştiusem până în acel moment că Terry era atât de conştient de reputaţia pe care-o avea.

Dorind să-i arăt că nu mă temeam de el, m-am ridicat pe vârful picioarelor, l-am sărutat pe obrazul cu cicatrice şi, când am revenit cu talpa întreagă pe podea, mi-am dat seama că acest lucru nu era câtuşi de puţin adevărat. În anumite circumstanţe, nu numai că m-aş fi simţit cât se poate de circumspectă în prezenţa acestui bărbat cu tulburări mintale, ci aş fi putut să mă simt înspăimântată de-a binelea.

Terry şi-a legat la spate şnururile unui şorţ alb şi a intrat în bucătărie, iar noi ne-am văzut de-ale noastre. Nu aveam să petrec prea multă vreme la muncă din moment ce trebuia să plec la şase seara şi să mă pregătesc să merg cu Bill în Shreveport. Nu-mi făcea deloc plăcere să ştiu că Sam trebuia să mă plătească pentru orele în care pierdusem vremea prin local şi aşteptasem să încep munca, dar curăţarea biroului şi magaziei lui Sam compensa timpul de inactivitate.

Odată ce poliţia a permis accesul în parcare, clienţii au început să curgă în valuri. De fapt, numai atât cât era posibil într-un orăşel cum este Bon Temps. Andy şi Portia au fost printre primii şi, imediat ce-au intrat, l-am observat pe Terry privindu-i prin ferestruica bucătăriei. Cei doi l-au salutat cu mâna, iar el le-a răspuns ridicând simbolic o spatulă. M-am întrebat cât de apropiat era Terry de ei, ca văr. Ştiam bine că nu era văr primar cu ei. Deşi, la noi, poţi oricui să-i spui văr, nepot, unchi sau mătuşă, fără să ai vreo legătură de rudenie cu persoana respectivă. De pildă, după ce mama şi tatăl meu au decedat într-o inundaţie iscată din senin, potop care le-a spulberat maşina de pe un pod, prietena cea mai bună a mamei mele a început să mă viziteze la bunica mea, săptămânal sau de două ori pe lună, şi-mi aducea de fiecare dată câte o mică atenţie; şi de-atunci, i-am spus „mătuşa Patty”.

Am răspuns amabilă la întrebările clienţilor, atunci când am avut timp, şi am servit apoi la mese hamburgeri, salate şi bucăţi de piept de pui,

dar şi bere, până când am simţit că ameţesc. Când m-am uitat la ceas, sosise deja vremea să plec. În toaleta rezervată femeilor am găsit-o pe prietena mea, Arlene, care urma să-mi ţină locul în schimbul de seară. Părul ei roşcat-aprins – cu două nuanţe mai închis în această lună – îi cădea în şuviţe cârlionţate pe umeri, iar pantalonii strâmţi pe care-i purta arătau lumii întregi că slăbise trei kilograme. Arlene fusese căsătorită de patru ori şi acum era în căutarea celui de-al cincilea partener de viaţă.

Am discutat câteva minute despre moartea colegului nostru şi i-am explicat succint situaţia de la mese, după care mi-am luat poşeta din biroul lui Sam şi am şters-o pe uşa din spate. Nu se înnoptase când am ajuns acasă – stăteam la vreo patru sute de metri dincolo de pădurea străbătută de un drum comunal rareori circulat. Deşi foarte veche – unele anexe ale clădirii aveau o vechime de peste o sută patruzeci de ani –, casa fusese renovată şi modificată de atâtea ori, încât nu o consideram o clădire antebelică. Oricum, arăta ca o veche locuinţă dintr-o fermă. Bunica mea, Adele Hale Stackhouse, îmi lăsase moştenire acest cămin, pe care îl preţuiam foarte mult. Bill îmi ceruse să mă mut la el, într-o casă situată pe un mic deal, dincolo de cimitirul din apropierea locuinţei mele, însă nu mă lăsase inima să-mi părăsesc căminul.

Mi-am dat jos hainele de ospătăriţă şi am deschis şifonierul. Trebuia să mergem în Shreveport să ne întâlnim cu alţi vampiri, ocazie cu

care Bill mă rugase să mă aranjez puţin. Nu prea înţelegeam de ce-mi ceruse acest lucru, din moment ce nu dorea să-mi facă nimeni avansuri; dar voia să fiu foarte frumoasă de fiecare dată când mergeam la Fangtasia, un bar deţinut de vampiri şi frecventat îndeosebi de turişti.

Bărbaţii ăştia!

N-am putut să mă hotărăsc, aşa că am intrat la duş. Mă nelinişte a întrucâtva gândul că eram nevoită să merg la Fangtasia. Proprietarii barului făceau parte din structura politică a societăţii vampirilor şi, odată ce aflaseră că posedam o aptitudine rar întâlnită la ceilalţi oameni, devenisem pentru ei o persoană foarte dorită. Siguranţa însă mi-a redat-o Bill, care intrase în sistemul lor politic autonom şi îmi permisese astfel să trăiesc acolo unde doream şi să-mi păstrez slujba care îmi plăcea. Şi totuşi, în schimbul acestei protecţii, de fiecare dată când mă chemau, trebuia să mă prezint în localul lor şi să le pun la dispoziţie abilitatea mea telepatică. Vampirii actuali apelau la măsuri mai puţin drastice decât cele pe care le folosiseră anterior, respectiv tortura şi teroarea. Apa fierbinte mi-a redat imediat buna dispoziţie şi m-am relaxat în răpăitul picăturilor ce-mi cădeau pe spate.

— N-ai vrea să-ţi ţin companie?

— Bill, dă-o naibii de treabă!

Inima îmi bătea nebuneşte şi m-am rezemat cu spatele de perete.

— Iartă-mă, draga mea. N-ai auzit când am deschis uşa de la baie?

— Nu, fir-ar să fie! De ce nu strigi şi tu ceva de genul „Iubito, am sosit”?

— Îmi pare rău, s-a scuzat el, nu foarte sincer. Nu vrei să te spăl pe spate?

— Nu, mersi, i-am şuierat printre dinţi. N-am chef acum de spălat pe spate.

Bill a rânjit – dorind probabil să-mi arate că avea caninii retraşi – şi a tras perdeaua la loc.

Când am ieşit din baie, înfăşurată mai mult sau mai puţin decent într-un prosop, Bill stătea întins pe patul meu, în vreme ce pantofii îi erau aşezaţi ordonat pe covoraşul din faţa noptierei. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki, cămaşă bleumarin cu mâneci lungi şi şosete care se asortau cu nuanţa cămăşii şi mocasinilor lustruiţi.

Părul negru îi era pieptănat îngrijit pe spate şi purta perciuni lungi, retro.

Ei bine, erau într-adevăr retro, dar mult mai demodaţi decât şi-ar putea imagina cineva.

Sprâncenele îi erau înalte şi arcuite, iar nasul drept. Gura lui semăna cu cele ale statuilor greceşti, sculpturi pe care, ce-i drept, nu le-am văzut decât în poze. Murise la câţiva ani după terminarea Războiului de Secesiune – sau războiul de agresiune al nordiştilor, după cum îl numea bunica mea.

— Ce program avem pentru această noapte? l-am întrebat. Mergem cu treburi sau de plăcere?

— Sunt întotdeauna încântat să mă aflu în prezenţa ta, mi-a răspuns Bill.

— Care este motivul pentru care mergem în Shreveport? am insistat, ştiind bine să recunosc un

răspuns evaziv.

— Am fost chemaţi.

— De cine?

— De Eric, fireşte.

Odată ce candidase şi acceptase funcţia de inspector al Districtului 5, Bill se afla de-acum la cheremul lui Eric, dar şi sub protecţia acestuia – ceea ce însemna că, după cum îmi explicase Bill, în cazul unui atac asupra lui, agresorul va trebui să răspundă în faţa lui Eric. De asemenea, bunurile lui Bill – printre care mă număram şi eu – erau de-acum sfinte pentru Eric. Nu-mi plăcea deloc ideea să fiu considerată una din proprietăţile sale, dar era o soluţie mai bună decât celelalte posibile.

M-am uitat în oglindă şi m-am strâmbat.

— Sookie, ai făcut o înţelegere cu Eric.

— Da, aşa e, am recunoscut.

— Şi trebuie să-ţi ţii cuvântul.

— Nici nu intenţionez altceva.

— Îmbracă-te cu blugii ăia strâmţi, cu şireturi împletite pe părţi, mi-a sugerat Bill.

Nu erau blugi, ci nişte pantaloni din material elastic, cu talie joasă, care-i plăceau atât de mult lui Bill, încât mă întrebasem în repetate rânduri dacă nu cumva nutrea o atracţie secretă faţă de Britney Spears. Ştiam însă că arătam bine în pantalonii aceia, aşa că i-am îmbrăcat şi i-am asortat cu o bluză în carouri alb-albastre, cu mâneci scurte şi nasturi în faţă, care se opreau cam la cinci centimetri mai jos de sutien. Dorind să-i arăt că eram totuşi independentă – în definitiv, trebuia să-şi amintească din când în când că eram

o femeie liberă –, mi-am pieptănat părul şi l-am strâns în coadă, prinzându-l în creştetul capului cu o bandă elastică, peste care mi-am pus o fundiţă albastră, şi am început să mă fardez. Bill s-a uitat de câteva ori la ceas, dar nu m-am grăbit. Trebuia să mă aştepte, din moment ce-l îngrijora atât de mult impresia pe care o voi lăsa celorlalţi vampiri.

— Am început o nouă afacere, mi-a zis el după ce ne-am urcat în maşină şi am pornit spre Shreveport.

Sincer vorbind, chiar mă întrebasem de unde avea Bill bani, fiindcă, deşi nu părea foarte bogat, nici sărac nu era. Şi, de asemenea, nu ştiam să aibă un serviciu. Asta dacă nu cumva lucra în nopţile în care nu stăteam împreună.

Eram întrucâtva nedumerită de faptul că vampirii se puteau îmbogăţi foarte uşor, asta numai dacă-şi puneau mintea la contribuţie. În definitiv, când poţi controla într-o anumită măsură minţile oamenilor, nu este deloc dificil să-i convingi să-ţi doneze bani ori să-ţi dezvăluie ponturi despre acţiunile tranzacţionate la bursele de valori, sau despre oportunităţile de afaceri. În plus, înainte de a-şi câştiga dreptul de a exista legal, vampirii nu fuseseră nevoiţi să plătească taxe şi impozite. Până şi guvernul Statelor Unite recunoscuse că nu-i putea impozita pe morţi. Membrii Congresului înţeleseseră însă că obligaţia de a plăti impozite putea fi impusă odată cu acordarea unor drepturi cetăţeneşti, inclusiv a dreptului de vot.

Când japonezii descoperiseră sângele artificial, o substanţă care le permitea vampirilor să

„trăiască” fără să bea sânge de om, vampirii ieşiseră din coşciuge şi începuseră să trăiască în societate, putând afirma pe bună dreptate: „Iată, pentru a exista nu este nevoie să facem din oameni nişte victime. Nu reprezentăm un pericol pentru omenire.”

În ceea ce mă priveşte, ştiu bine cât fusese Bill de pătimaş atunci când băuse pentru prima dată din sângele meu. Chiar dacă urma o dietă constantă cu Seva Vieţii – cel mai popular produs din gama ofertelor de sânge artificial –, o muşcătură în gâtul meu reprezenta întotdeauna o variantă incomparabil mai bună. Putea să bea o sticlă întreagă de sânge A-pozitiv într-un bar plin de oameni, însă când intenţiona să deguste din sângele lui Sookie Stackhouse, trebuia neapărat să facem acest lucru în intimitate, întrucât efectele erau complet diferite. Un pahar de Seva Vieţii nu-i provoca lui Bill nici cel mai mic fior erotic.

— Şi… ce afacere ai început? l-am întrebat.

— Am cumpărat câteva magazine în apropierea autostrăzii, acolo unde este şi LaLaurie's.

— De la cine?

— Terenul a fost al familiei Bellefleur. Aceştia l-au angajat pe Sid Matt Lancaster să dezvolte afacerea pe care am achiziţionat-o eu.

Sid Matt Lancaster, avocat de profesie, locuia parcă de secole în oraşul nostru, era mult mai influent decât Portia şi, nu cu mult timp în urmă, îl apărase şi pe fratele meu.

— Este foarte bine pentru familia Bellefleur. Ştiu că tot încearcă de vreo doi ani să-şi vândă

proprietatea, pentru că au urgent nevoie de bani. Ai cumpărat şi terenul? Ce suprafaţă are?

— Nu-i decât un pogon, dar poziţia este foarte bună, mi-a răspuns Bill ca un adevărat om de afaceri, aşa cum nu-l mai auzisem niciodată până atunci.

— Te referi la zona comercială în care se află un salon de coafură, LaLaurie's şi Tara's Togs?

În zona orăşelului Bon Temps, lăsând la o parte clubul country, LaLaurie's este singurul restaurant cât de cât luxos – un local unde îţi poţi duce soţia cu ocazia aniversării nunţii de argint, ori îi poţi face cinste şefului cu o cină atunci când aştepţi o promovare, ori poţi să mergi cu prietena când doreşti cu adevărat s-o impresionezi. Însă, din câte auzisem, restaurantul nu aducea profit.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum se conduce o afacere sau cum ar fi trebuit să mă comport la o întâlnire de afaceri, pentru că întreaga mea viaţă trăisem doar cu puţin deasupra nivelului sărăciei. Dacă părinţii mei nu ar fi avut norocul să descopere pe proprietatea lor un mic zăcământ de petrol şi să economisească banii înainte ca petrolul să se termine, Jason, Buni şi cu mine am fi trăit în sărăcie lucie. În perioada în care ne-a crescut Buni, deoarece nu puteam plăti taxele şi întreţinerea casei bunicii, ajunseserăm de cel puţin două ori în situaţia să vindem proprietatea părinţilor.

— Şi, cum merge chestia asta? Eşti proprietarul clădirii unde funcţionează cele trei afaceri şi patronii îţi plătesc chirie?

Bill a confirmat dând din cap:

— Aşadar, de-acum înainte, dacă vrei să-ţi aranjezi părul, te poţi duce oricând la „Tunde şi ondulează”.

Nu fusesem la coafor decât o singură dată în viaţa mea. De obicei, când mi se toceau vârfurile părului, apelam la Arlene, care mă tundea în rulota ei.

— Crezi că ar trebui să mă coafez? l-am întrebat, simţindu-mă uşor nesigură pe mine.

— Nu, ai un păr minunat, mi-a răspuns Bill, redându-mi încrederea. Dar, dacă simţi nevoia să încerci şi altceva, acolo ai la dispoziţie manichiuriste şi o mulţime de loţiuni cosmetice.

N-am putut să-mi reţin un zâmbet când l-am auzit rostind cuvintele „loţiuni cosmetice” de parcă ar fi fost într-o limbă străină.

— Şi, a continuat el, la LaLaurie's poţi să mergi cu oricine doreşti, fără să fii nevoită să plăteşti nimic din ce consumi.

M-am răsucit pe scaun şi m-am holbat la el.

— Iar Tara va trece în contul meu toate hainele pe care doreşti să le cumperi din magazinul ei.

Simţeam că-mi pierd cumpătul şi răbufnesc, dar Bill, din nefericire, nu observase nimic.

— Aşadar, i-am spus mulţumită de calmul vocii mele, cu alte cuvinte, acum ştiu toţi că amanta şefului trebuie răsfăţată.

Bill şi-a dat în sfârşit seama că făcuse o greşeală.

— Iartă-mă, Sookie…, a început el.

Dar eu îmi pierdusem deja răbdarea. Orgoliul

meu se revoltase. Nu-mi stătea în fire să mă enervez, dar şi când o făceam, îmi sărea serios ţandăra.

— De ce naiba nu-mi cumperi nişte flori, aşa cum ar face orice alt bărbat? Sau bomboane, fiindcă îmi plac foarte mult bomboanele. Ori ai putea să-mi trimiţi o felicitare Hallmark. Sau ai putea să-mi iei o pisicuţă ori o eşarfă!

— Am crezut că şi aceste cadouri sunt la fel de potrivite, mi-a răspuns el precaut.

— M-ai făcut să mă simt ca o femeie întreţinută şi, în plus, le-ai dat această impresie şi oamenilor care lucrează acolo.

Atât cât am putut să-l observ în lumina difuză răspândită de cadranele de la bordul maşinii, părea că încearcă să priceapă care era diferenţa. Când tocmai trecuserăm de bifurcaţie şi o luaserăm spre lacul Mimosa, unde am zărit în lumina farurilor pădurea deasă de pe marginea drumului – pe partea pe care se întindea apa –, spre marea mea surprindere, motorul s-a înecat şi maşina a încremenit locului. Am considerat că era un semn.

Bill ar fi blocat cu siguranţă portierele dacă ar fi ştiut ce aveam de gând să fac, deoarece a părut foarte mirat când am sărit din maşină şi am pornit iritată spre copacii de pe marginea şoselei.

— Sookie, vino imediat înapoi! m-a strigat, înfuriat de-a binelea.

Dumnezeule, mult îi mai trebuise să-şi iasă din pepeni!

Drept răspuns, i-am arătat degetul mijlociu şi am intrat în pădure.

Din moment ce era de vreo douăzeci de ori mai puternic şi mai rapid decât mine, ştiam că Bill m-ar fi putut aduce imediat în maşină, dacă voia acest lucru. După ce-am petrecut câteva clipe în beznă aproape că mi-am dorit ca el să fi venit după mine. Dar asta numai până când orgoliul meu s-a răzvrătit din nou şi am fost convinsă că alesesem cea mai bună soluţie. Natura relaţiei noastre părea să-l cam buimăcească pe Bill, însă ţineam să-i intre bine-n cap tot ce nu-mi convenea în atitudinea lui. Şi, din partea mea, era liber să plece singur în Shreveport şi să-i explice superiorului său, Eric, motivul pentru care nu-l însoţisem. Dumnezeule, să se-nveţe minte!

— Sookie, m-a strigat Bill de pe şosea, mă duc la cel mai apropiat atelier auto, să caut un mecanic.

— Drum bun, am bombănit în barbă. Unde avea el impresia că o să găsească deschis un service auto în toiul nopţii? Bill credea probabil că trăieşte în continuare în anii '50.

— Sookie, te porţi ca un copil, a adăugat Bill. Aş putea veni să te iau de-acolo, dar nu vreau să pierdem timpul. Când te linişteşti, te rog să urci în maşină şi să încui uşile. Gata, am plecat.

Bill avea şi el orgoliul lui.

Spre uşurarea şi, totodată, îngrijorarea mea, i-am auzit paşii îndepărtându-se cu repeziciune pe caldarâm, ceea ce însemna că Bill fugea cu viteza uluitoare a unui vampir şi mă lăsase într-adevăr singură.

Credea probabil că îmi dădea o lecţie. De fapt,

lucrurile stăteau exact invers. Mi-am tot repetat acest fapt, gândindu-mă că, în definitiv, se va întoarce în numai câteva minute. Eram sigură de acest lucru. Tot ce trebuia să fac era să nu mă îndepărtez prea mult şi să fiu atentă la povârnişurile de pe care aş fi putut cădea direct în lac.

Era *întuneric beznă* printre copaci.

Cu toate că cerul nopţii era senin, în lipsa lunii pline, bezna de sub coroanele pinilor era de nepătruns, comparativ cu penumbrele reci şi distante din luminişuri.

Am reuşit să ajung din nou la şosea, unde am răsuflat adânc şi am pornit înapoi spre Bon Temps, în direcţia opusă maşinii lui Bill. M-am întrebat câţi kilometri parcurseserăm înainte de a începe să discutăm. Nu prea mulţi, m-am liniştit pe mine însămi, şi m-am felicitat pentru faptul că alesesem să port pantofi sport şi nu sandale cu tocuri înalte. Nu-mi luasem cu mine un jerseu şi simţeam înţepătura frigului pe corp, în zona mijlocului, deasupra taliei joase a pantalonilor şi în zona decolteului. Coborând panta, am grăbit pasul. Şoseaua nu era luminată şi aş fi avut probleme serioase dacă n-ar fi fost lumina lunii.

Exact în momentul în care mi-am adus aminte de criminalul lui Lafayette, care se afla în libertate, am auzit paşi printre copacii ce se înşirau paralel cu drumul.

Imediat ce m-am oprit, au contenit şi paşii.

Trebuia să ştiu ce se întâmplă.

— Cine-i acolo? am strigat. Dacă ai de gând să

mă mănânci, hai să isprăvim odată jocul ăsta.

Din pădure a ieşit o femeie, alături de care păşea un porc-spinos cu nişte colţi ce luceau în întuneric. În mâna stângă, femeia ţinea un fel de toiag, la capătul căruia era un mănunchi de ceva.

— Minunat, mi-am şoptit. Asta-mi mai trebuia.

Străina arăta la fel de înspăimântător ca şi mistreţul. Eram sigură că nu era vampir, deoarece îi percepeam vag activitatea minţii; însă era cu siguranţă o fiinţă supranaturală, pentru că nu transmitea gânduri prea clare. Izbutind să disting sensul ideilor ei, mi-am dat seama că era amuzată.

Nu putea fi deloc un semn bun.

Speram ca mistreţul să fie mai prietenos. Rareori mai pot fi văzute astfel de exemplare în pădurile din jurul orăşelului Bon Temps, dar sunt vânători care susţin că au mai zărit câte unul, chiar dacă mult mai rar se întâmplă să îi şi prindă. Era un tablou ce merita imortalizat.

Nu ştiam cui să mă adresez. Mistreţul, care emana un miros puternic şi respingător, putea să nu fie cu adevărat un animal, ci putea foarte bine să fie o fiinţă capabilă să-şi schimbe forma corpului. Acesta a fost unul din lucrurile pe care le învăţasem în ultimele luni. Din moment ce vampirii existau în realitate, deşi fuseseră multă vreme incluşi în categoria închipuirilor înspăimântătoare, la fel de bine puteau să fie reale şi celelalte creaturi pe care încă le consideram simple plăsmuiri fascinante.

Încercând să-mi ascund neliniştea lăuntrică, am zâmbit.

Femeia avea părul lung şi încâlcit, de culoare închisă, dar pe care nu am putut s-o disting în întunericul care ne înconjura, şi era aproape despuiată. Purta un fel de cămaşă zdrenţuită şi murdară, iar în picioare nu avea nimic. Mi-a zâmbit. Decât să ţip, am considerat că era mai înţelept să-i zâmbesc şi mai larg.

— Nu am nici o intenţie să te mănânc, mi-a zis ea.

— Mă bucur să aud asta. Dar prietenul tău?

— Ah, porcuşorul, a răspuns, de parcă atunci l-ar fi observat, şi şi-a întins mâna să-l scarpine pe grumaz, de parc-ar fi fost un căţeluş prietenos. Colţii fioroşi ai animalului se mişcară de câteva ori în sus şi-n jos.

— Nu face decât ce-i spun eu, a adăugat ea indiferentă.

N-aveam nevoie să-mi tălmăcească cineva pericolul. Am încercat să par cât mai calmă şi am aruncat o scurtă privire în jurul meu, în speranţa că voi zări un copac în care să mă caţăr la nevoie. Însă trunchiurile arborilor din apropiere n-aveau ramuri joase; erau pini tămâioşi, sădiţi cu sutele de mii în regiunea noastră pentru lemnul lor; crengile începeau de-abia de la vreo cinci metri înălţime.

Am înţeles imediat un lucru la care ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme: nu fusese deloc întâmplător faptul că maşina lui Bill se oprise şi, foarte probabil, nici micul nostru conflict nu fusese accidental.

— Vrei să-mi spui ceva? am întrebat-o, întorcându-mă spre ea şi observând că se

apropiase câţiva paşi.

Acum puteam să-i văd mai bine chipul, dar nu eram deloc mai liniştită. În jurul gurii era murdară, iar când a deschis gura să-mi vorbească, am observat că marginile dinţilor îi erau negre. Misterioasa domnişoară mâncase un mamifer crud.

— Se pare că ai luat deja cina, i-am spus agitată, simţind că aş fi făcut mai bine dacă mi-aş fi tras o palmă peste faţă.

— Hmmm, a făcut ea. Tu eşti păpuşa lui Bill?

— Da, i-am răspuns. Aveam obiecţii în ceea ce priveşte termenul folosit de ea, dar nu mă aflam în poziţia în care să pot să iau atitudine. Bill se va înfuria nespus de rău dacă mi se-ntâmplă ceva.

— De parcă furia unui vampir ar însemna ceva pentru mine, a răspuns ea ofensată.

— Scuză-mă, domniţă, dar ce eşti tu? Dacă nu te deranjează întrebarea.

Când mi-a zâmbit din nou, m-am cutremurat.

— Nicidecum. Sunt o menadă[2].

Termenul îmi părea mitologic. Nu ştiam cu exactitate ce înseamnă, dar, dacă nu mă înşela memoria, se referea la femeile dezmăţate care trăiau în sălbăticie.

— Foarte interesant, i-am spus, rânjind. Şi cărui motiv îi datorez această întâlnire?

— Vreau să-i transmiţi un mesaj lui Eric Northman, mi-a zis ea, apropiindu-se şi mai mult de mine.

În acel moment, mi-am dat imediat seama că minţea. Porcul a fornăit în apropierea ei, părând să

[2] Sau bacantă – preoteasă ori însoţitoare a zeului Bahus.

fie legat de aceasta. Mirosea îngrozitor, iar coada mică şi sârmoasă i se tot mişca tremurând într-o parte şi-n alta.

— Ce mesaj? am întrebat-o, ridicându-mi privirea spre ea, moment în care m-am întors brusc şi am luat-o la fugă.

Dacă n-aş fi băut puţin sânge de vampir la începutul verii, nu m-aş fi putut răsuci la timp şi, în loc să primesc lovitura în spate, aş fi primit-o direct în piept sau în figură. M-am simţit de parcă cineva foarte puternic m-ar fi pocnit în spate cu o greblă uriaşă, ai cărei dinţi mi-au străpuns şi mi-au sfâşiat pielea.

N-am putut să mă mai ţin pe picioare, m-am dezechilibrat şi am aterizat pe burtă. Am auzit în spate râsul ei batjocoritor şi grohăitul mistreţului, după care mi-am dat seama că se îndepărtaseră amândoi. Am rămas întinsă pe jos câteva minute şi am plâns. Am încercat să nu ţip şi m-am trezit gemând ca o femeie în chinurile facerii, încercând să-mi stăpânesc durerea. Spatele mă durea cumplit.

Cu puţina energie care-mi mai rămăsese, eram foarte furioasă. Pentru menada aia, sau ce naiba o fi fost, nu eram decât o banală pancartă de avertizare. M-am târât tot mai nervoasă pe solul zgrunţuros, prin praf şi printre crenguţele şi acele pinilor. Tremurând de nervi şi durere, am continuat să mă târăsc până când am simţit că nimeni nu şi-ar mai fi dat silinţa să mă omoare, într-atât arătam de rău. M-am îndreptat spre maşină, intenţionând să rămân într-un loc în care Bill să mă poată vedea

foarte uşor, dar când am ajuns în apropierea vehiculului m-am mai gândit dacă era bine să rămân într-un loc deschis.

Presupusesem că şoseaua reprezenta un loc sigur, dar, evident, nu era deloc aşa. Cu numai câteva minute înainte, simţisem pe propria piele faptul că nu toţi străinii sunt gata să-ţi sară în ajutor. Dacă se întâmpla ca de această dată să întâlnesc o creatură diferită şi mult mai înfometată? Mirosul sângelui putea să fi atras deja pe urmele mele cine ştie ce animal de pradă. Se spune că rechinii pot să depisteze în apă chiar şi cele mai mici particule de sânge şi, ca o comparaţie, vampirii reprezintă echivalentul rechinilor pe uscat.

Am preferat să nu rămân pe şosea şi am ales să mă retrag în spatele copacilor de pe marginea drumului. Nu era un loc care să confere demnitate morţii. Nu era nici Alamo, nici Termopile. Era doar un loc banal, plin de vegetaţie, pe marginea unui drum din nordul Louisianei. Nimerisem probabil şi într-o iederă otrăvitoare. Existau toate şansele să nu supravieţuiesc.

Aşteptam din clipă în clipă ca durerea să scadă, în schimb, se intensifica. Nu mi-am putut opri lacrimile ce-mi şiroiau pe obraji, dar am reuşit să-mi înăbuş suspinele, aşa încât să nu atrag şi mai mult atenţia. Îmi era însă imposibil să rămân complet nemişcată.

Eram atât de concentrată să nu fac zgomot, încât era cât pe ce să nu-l observ pe Bill, care mergea atent pe marginea drumului şi privea spre

pădure. După felul în care păşea, mi-am dat imediat seama că simţise pericolul. Știa că este ceva în neregulă.

— Bill, am spus încet, ştiind că o şoaptă suna ca un strigăt, pentru auzul fin al unui vampir.

Bill s-a opri instantaneu şi a scrutat întunericul.

— Aici sunt, am murmurat, stăpânindu-mi un suspin. Să fii atent, am adăugat, gândindu-mă că putea fi o capcană.

La lumina lunii i-am văzut chipul complet impasibil, dar ştiam că analiza precaut riscurile, aşa cum făceam şi eu în acel moment. Unul din noi trebuia să facă o mişcare şi mi-am dat seama că era mai bine să ies în licărul lunii, aşa încât Bill să poată preîntâmpina un eventual atac.

Am întins braţele, mi-am încleştat mâinile pe două smocuri de iarbă şi am început să mă târăsc. Nu puteam să mă sprijin pe genunchi, aşa că înaintam foarte încet. M-am ajutat împingându-mă uşor cu picioarele, dar încordarea muşchilor spatelui mi-a produs o durere sfâşietoare. N-am vrut să-l privesc pe Bill în momentul în care m-am apropiat, întrucât nu voiam să mă pierd la vederea furiei sale. Devenise aproape palpabilă.

— Cine ţi-a făcut aşa ceva, Sookie? m-a întrebat el încet.

— Du-mă la maşină. Te rog, ia-mă odată de-aici, i-am spus, făcând tot posibilul să mă stăpânesc. Dacă mai facem mult zgomot, ar putea să apară iarăşi nebuna aia, am adăugat, tremurând la acest gând. Hai să mergem la Eric, i-am zis, încercând să-mi păstrez calmul vocii. A zis că ăsta este un

mesaj pentru Eric Northman.

Bill s-a ghemuit lângă mine.

— Trebuie să te ridic.

Of, nu!

— Trebuie să mai existe şi o altă modalitate, am început eu să-i spun, deşi ştiam că nu era aşa. Bill ştia mai bine că nu trebuie să ezite. Înainte de a apuca eu să anticipez intensitatea durerii, şi-a strecurat un braţ pe sub mine, cu mâna cealaltă m-a apucat printre picioare şi m-a ridicat dintr-o mişcare direct pe umăr.

Am ţipat puternic. M-am străduit apoi să nu suspin, aşa încât să-i permit lui Bill să audă sunetele unui eventual atac, dar nu prea am reuşit. Bill a alergat până la maşină. Motorul era deja pornit, torcea lin. A deschis larg portiera şi m-a aşezat rapid, dar cu blândeţe, pe bancheta din spate a Cadillacului. Era imposibil să nu-mi provoace şi mai multă durere, dar şi-a dat silinţa.

— Ea a fost, i-am zis, când am simţit că mă pot exprima coerent. Ea a oprit maşina şi m-a obligat să fug în pădure, am adăugat, gândindu-mă că era foarte posibil ca tot ea să fi provocat şi cearta dintre noi.

— Vorbim puţin mai târziu despre asta, mi-a zis el, accelerând spre Shreveport, în timp ce eu n-am făcut altceva decât să strâng puternic husa de pe banchetă, în încercarea de a-mi păstra controlul.

Tot ce-mi mai amintesc din acea călătorie este că a durat parcă o veşnicie.

Bill a intrat în barul Fangtasia pe uşa din spate, pe care a deschis-o izbind-o puternic cu piciorul,

atrăgând atenţia asupra noastră.

— Ce este? a întrebat Pam ostilă. Era o femeie-vampir blondă, drăguţă, pe care o mai întâlnisem de vreo două ori, genul de persoană sensibilă şi cu un foarte dezvoltat simţ pentru afaceri. Vai, Bill, ce s-a întâmplat? Ah, ia te uită, miam… sângerează…

— Cheamă-l pe Eric, i-a răspuns Bill.

— Vă aşteaptă la…, a început Pam, dar n-a mai apucat să termine, pentru că Bill a trecut val-vârtej pe lângă ea, zdruncinându-mă pe umăr ca şi cum ar fi cărat o tolbă însângerată.

În momentele acelea, eram atât de pierdută, încât nu mi-ar fi păsat nici dacă mă ducea direct pe ringul de dans; în schimb, copleşit de durere şi furie, Bill a năvălit în biroul lui Eric.

— Asta e numai din cauza ta, a răbufnit Bill, făcându-mă să gem în clipa în care m-a zdruncinat în faţa lui Eric, dorind pesemne să-i atragă atenţia asupra mea.

Îmi era imposibil să cred că i-ar fi fost greu lui Eric să mă observe, din moment ce eram o femeie în toată firea şi, evident, singura persoană însângerată din biroul lui.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să-mi pierd cunoştinţa, să leşin chiar în faţa lui. Însă n-am făcut-o, ci m-am încovoiat de durere pe umărul lui Bill.

— Să te ia naiba! am bombănit.

— Ce-ai spus, draga mea?

— Du-te naibii!

— Trebuie s-o aşezăm pe burtă, pe canapea, l-am auzit pe Eric. Stai puţin, lasă-mă să te-ajut…

Am simţit două mâini care m-au apucat de

picioare şi Bill s-a răsucit uşor sub mine, după care m-au aşezat amândoi cu grijă pe canapeaua masivă din biroul lui Eric. Canapeaua era din piele şi mirosea a nou. Holbându-mă de la nici un centimetru la pielea canapelei, mă gândeam că era bine că nu alesese una cu tapiţerie din material textil.

— Pam, cheamă doctorul.

S-au auzit imediat paşi ieşind din cameră, după care Eric s-a ghemuit lângă mine şi m-a privit. Era o poziţie chiar incomodă pentru el, un vampir înalt şi solid, care arăta exact ca un fost viking, ceea ce şi fusese.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

L-am privit atât de înfuriată, încât de-abia am mai putut să-i vorbesc.

— Am un mesaj pentru tine, i-am şoptit. O femeie i-a oprit maşina lui Bill, cred că tot ea ne-a făcut să ne certăm şi m-a urmărit apoi cu un porc prin pădure.

— Un *porc?* s-a mirat Eric, de parcă i-aş fi spus că mergea cu un papagal pe vârful nasului.

— Da, unul sălbatic, un mistreţ care face *guiţ-guiț.* Mi-a spus că vrea să-ţi transmită un mesaj. Am reuşit să mă întorc la timp, aşa încât să nu mă nimerească în faţă, după care s-a făcut nevăzută.

— A intenţionat să te lovească în faţă, a zis Bill, încleştându-şi pumnii şi începând să se învârtă nervos prin cameră. Eric, văd că rănile nu-i sunt foarte adânci. Ce-i în neregulă cu ea?

— Sookie, a continuat Eric cu blândeţe, cum arăta femeia de care vorbeşti?

Chipul lui era atât de aproape de-al meu, încât câteva din şuviţele sale de păr blond şi bogat aproape că-mi atingeau faţa.

— Arăta ca o nebună, ca o descreierată şi ţi-a spus Eric Northman.

— Ăsta e numele pe care îl folosesc în relaţiile cu oamenii. Dar ce vrei să spui… cum adică arăta ca o nebună?

— Avea pe ea doar o cămaşă zdrenţuită, dinţii şi gura îi erau murdare de sânge, de parcă ar fi mâncat carne crudă, şi ţinea în mână un fel de baston, cu ceva în capăt. Părul îi era lung şi încâlcit. .. ah, şi fiindcă tot veni vorba de păr, al meu mi s-a lipit de spate, i-am rostit pe nerăsuflate.

— Da, văd.

Eric începu să-mi dezlipească de pe răni şuviţele lungi, în locurile unde sângele închegat acţionase ca un adeziv.

Pam a intrat împreună cu medicul. Aveam să fiu din nou profund dezamăgită, dacă m-aş fi aşteptat cumva ca Eric să fi făcut referire la un medic obişnuit, cu stetoscop şi spatulă pentru limbă. Doctoriţa era atât de mică, încât nici nu trebuia să-şi îndoaie genunchii ca să mă privească în ochi. Când ea a început să-mi examineze rănile, Bill, foarte încordat, s-a aplecat deasupra noastră. Femeia purta tunică şi pantaloni albi, la fel ca doctorii din spitale; de fapt, aşa cum obişnuiau să poarte doctorii în spitale înainte să adopte acel stil de combinezoane verzi, albastre sau cine ştie ce alte nuanţe nefireşti le-or mai trece prin minte.

Tenul îi era măsliniu, iar nasul părea să-i acopere întreaga faţă. Părul blond-castaniu, incredibil de stufos, îi era aspru, ondulat şi îl purta tuns foarte scurt. Aspectul femeii m-a dus cu gândul la un hobbit[3]. Şi, într-adevăr, e posibil să fi fost un hobbit. În ultimele luni, modul în care percepeam realitatea suferise câteva transformări serioase.

— Ce fel de medic eşti? am întrebat-o, deşi îmi luase ceva timp până să-mi mai liniştesc gândurile.

— Unul care tămăduieşte, mi-a răspuns ea cu o voce surprinzător de groasă. Ai fost otrăvită.

— Înseamnă că de-asta mă tot gândesc la moarte, am bombănit eu.

— Ceea ce s-ar şi putea întâmpla, destul de curând, mi-a zis ea.

— Ah, mulţumesc mult. Şi nu se mai poate face nimic?

— Nu avem prea multe opţiuni. Este o otravă puternică. Ai auzit de varanii din insula Komodo? Ei bine, rănile provocate de menadă au acelaşi grad de toxicitate ca şi bacteriile din fălcile unui varan. Dacă ai cumva ghinionul să te muşte o astfel de şopârlă uriaşă, fiara te va urmări ore întregi şi va aştepta până când te vor omori bacteriile. Pentru o menadă, întârzierea morţii este o simplă distracţie. Pentru varani, cine ştie?

Mda, mersi pentru informaţia concisă de pe

---

[3] Fiinţă umanoidă imaginară inventată de scriitorul J.R.R. Tolkien (1892-l973), cunoscut mai ales ca autor al romanului *Hobbitul* şi al continuării acestuia, trilogia *Stăpânul Inelelor.*

National Geographic.

— Cum mă poţi ajuta? am întrebat-o scrâşnind din dinţi.

— Îţi pot închide rănile exterioare, dar pentru că sângele ţi-a fost deja infectat, trebuie neapărat să-l înlocuim, iar asta este treaba vampirilor.

Doctoriţa s-a întors către grupul de vampiri, arătându-se foarte optimistă şi încrezătoare să lucreze în echipă. Eu fiind cobaiul.

— Dacă i-ar lua sângele numai unul din voi, respectivul s-ar simţi îngrozitor, pentru că în atacul unei menade intervine şi elementul magiei. În schimb, băieţi, dacă v-ar muşca un varan, asta n-ar reprezenta nici o problemă pentru voi, li s-a adresat ea, râzând cu poftă.

Începeam deja s-o urăsc, dar nu-mi dădeau pace durerea şi lacrimile care mi se prelingeau pe obraji.

— Aşadar, a continuat ea, odată ce-am terminat, îi veţi bea pe rând din sânge, nu prea mult, după care îi vom face o transfuzie.

— Numai cu sânge de om, am intervenit, dorind să-mi exprim cât se poate de clar punctul de vedere.

Fusesem nevoită să beau din sângele lui Bill, o dată pentru a supravieţui unor răni foarte grave şi, apoi, pentru a face faţă unei aşa-zise examinări, iar cu altă ocazie, băusem din greşeală – oricât ar părea de neobişnuit – din sângele altui vampir. Văzusem schimbările din mine după primele guri de sânge – schimbări pe care nu doream să le amplific printr-o ingestie suplimentară de sânge.

Sângele de vampir era drogul pe care îl preferau toţi cei cu dare de mână şi, din partea mea, sunt liberi să bea ce doresc.

— Asta dacă-şi foloseşte Eric relaţiile şi reuşeşte să-ţi facă rost de sânge de om, mi-a răspuns doctoriţa. Oricum, jumătate din transfuzie poate fi făcută cu sânge sintetic. Nu m-am prezentat: eu sunt dr. Ludwig.

— Da, pot să-i fac rost de sânge şi suntem datori s-o vindecăm, l-am auzit pe Eric, spre uşurarea mea, deşi îmi doream în acele momente să-l văd pe Bill. Sookie, ce grupă ai?

— 0-pozitiv, i-am zis, mulţumită că aveam o grupă de sânge întâlnită la majoritatea oamenilor.

— Înseamnă că nu vom avea nici o problemă, a continuat Eric. Pam, n-ai vrea să te ocupi tu de chestia asta?

În cameră s-au auzit din nou mişcări, iar o clipă mai târziu, dr. Ludwig s-a aplecat şi a început să-mi lingă spatele. N-am putut să-mi reţin un ţipăt.

— Ea este doctorul, Sookie, mi-a zis Bill. Numai aşa poate să te vindece.

— Dar se va otrăvi, i-am zis, încercând să găsesc o obiecţie care să nu mă facă să par că fac o discriminare sau că sunt homofobă. Sincer, nu voiam să-mi lingă nimeni spatele, indiferent că era o femeie pitică sau un vampir vânjos.

— Este vindecătoare şi trebuie să-i accepţi tratamentul, a intervenit Eric pe un ton oarecum dojenitor.

— Ah, bine, i-am spus, fără să-mi pese cât de ursuză păream. Apropo, încă n-am auzit din partea

ta un „Îmi pare rău”, am adăugat, simţind cum mila pentru propria persoană îmi copleşea instinctul de autoconservare.

— Îmi pare tare rău că ai fost atacată de menada aia.

L-am privit cu asprime.

— Nu-i suficient, i-am zis, făcând tot posibilul să mă agăţ de această conversaţie.

— Sookie, înger şi imagine a frumuseţii şi iubirii, sunt realmente şocat de faptul că ticăloasa aia de menadă ţi-a atacat trupul gingaş şi voluptuos, din dorinţa de a-mi transmite un mesaj.

— Eh, aşa mai merge.

Cuvintele lui Eric mi-ar fi produs şi mai multă încântare, dacă în momentul imediat următor nu m-ar fi străbătut o durere sfâşietoare. (Tratamentul doctoriţei nu era tocmai inofensiv.) Scuzele fie vin din inimă, fie sunt formale, iar din moment ce Eric nu avea o inimă – sau, cel puţin, nu una pe care s-o fi remarcat şi eu –, putea foarte bine să mă înşele cu vorbele lui.

— Să-nţeleg că mesajul ăsta vrea să-nsemne că vrea un război cu tine? l-am întrebat, încercând să ignor ce făcea doctoriţa Ludwig.

Transpirasem toată. Durerea din spate era atroce. Simţeam cum lacrimile îmi curg pe obraji. În cameră părea să se lase o ceaţă gălbuie şi atmosfera devenea tot mai morbidă.

Eric s-a arătat uşor surprins.

— Nu chiar, mi-a răspuns el precaut. Pam?

— E pe drum, a spus ea. Nu arată bine deloc.

— Gata, daţi-i drumul, a zis Bill alarmat. Începe

să-şi schimbe culoarea.

Mă întrebam, absolut fără nici o noimă, în ce nuanţă începusem să mă colorez. Nu-mi mai puteam ţine capul ridicat, aşa cum încercasem până mai devreme, în speranţa că arătam puţin mai prezentă. Mi-am lăsat obrazul pe canapea şi sudoarea m-a lipit instantaneu de pielea banchetei. Arsura puternică provocată de zgârieturile de pe spate îmi străpungea tot corpul şi devenise atât de intensă, încât n-am putut să mă abţin să nu ţip din nou. Doctoriţa pitică a sărit de pe canapea şi s-a aplecat să-mi examineze ochii, după care a dat uşor din cap, spunând:

— Dacă există o speranţă cât de mică…, dar glasul ei mi se părea tot mai îndepărtat.

Ţinea în mână o seringă. Ultima imagine pe care am perceput-o a fost chipul lui Eric apropiindu-se tot mai mult de al meu şi am avut impresia că mi-a făcut cu ochiul.

Capitolul 3

Am deschis ochii fără nici o tragere de inimă. Mă simţeam de parcă aş fi dormit în maşină, ori pe un scaun cu spătar de lemn; în orice caz, cert era că aţipisem într-un loc impropriu şi incomod. Eram ameţită şi mă durea tot corpul. La nici un metru distanţă, Pam şedea pe podea şi mă privea cu ochii ei albaştri, deschişi larg.

— A mers, a comentat ea. A avut dreptate dr. Ludwig.

— Mă bucur.

— Da, pentru că ar fi fost păcat să te pierdem înainte de a te folosi cât putem de mult, a răspuns Pam, şocant de pragmatică. Mai ales că avem legături cu mulţi oameni, iar menada ar fi putut să se lege de oricare dintre aceste persoane de care ne putem dispensa fără nici o părere de rău.

— Pam, mersi pentru aceste încurajări calde, am mormăit, simţindu-mă în ultimul hal de murdară, de parcă aş fi fost cufundată într-un butoi plin de sudoare şi apoi tăvălită prin ţărână.

Îmi simţeam până şi dinţii plini de zgură.

— Pentru puţin, mi-a răspuns ea, schiţând un vag surâs.

Aşadar, Pam chiar avea simţul umorului, trăsătură nu foarte des întâlnită în rândul vampirilor. Nu auzise nimeni de vampiri comedianţi, iar glumele oamenilor îi lăsau cu totul reci. (Deşi stilul *lor* de a glumi îţi poate da

coşmaruri nopţi în şir.)

— Ce s-a întâmplat?

Pam şi-a încleştat din nou degetele pe genunchi:

— Am făcut exact ce ne-a spus dr. Ludwig. Eu, Bill, Eric şi Chow am băut din tine pe rând şi ţi-am făcut apoi transfuzia.

Bucuroasă că-mi pierdusem cunoştinţa înainte de a apuca să înţeleg ceva din procedura pe care o urmaseră, am reflectat pentru câteva clipe la vorbele ei. Bill obişnuia să deguste din sângele meu de fiecare dată când făceam dragoste, ceea ce însemna că tocmai avuseseră parte de-o activitate erotică destul de intensă. M-aş fi simţit foarte stânjenită să particip conştientă, ca să spun aşa, la actul de a-mi dona sângele atât de multor persoane.

— Cine-i Chow? am întrebat.

— Vezi dacă poţi să te ridici, mi-a sugerat Pam. Chow este noul nostru barman. Unul foarte excentric.

— Da?

— E plin de tatuaje, a continuat Pam, având un timbru aproape uman în voce. E destul de înalt pentru un asiatic şi are un set uluitor de… tatuaje.

Am încercat să par interesată. Am dat să mă ridic, dar moliciunea pe care am simţit-o brusc în tot corpul m-a obligat să fiu mai precaută. Parcă spatele mi-ar fi fost plin de răni care tocmai se închiseseră, dar care se puteau deschide dacă nu mă mişcăm cu atenţie. Şi chiar aşa şi stăteau lucrurile, mi-a confirmat Pam.

De asemenea, nu mai aveam bluza pe mine. Şi nici altceva – deasupra taliei. În jos, blugii mei erau intacţi, dar îngrozitor de murdari.

— Bluza era atât de zdrenţuită, încât a trebuit s-o scoatem de pe tine, m-a lămurit Pam, zâmbindu-mi larg. Te-am ţinut cu rândul pe genunchi şi te-am admirat foarte mult. Bill însă a fost foarte furios.

— Du-te naibii, a fost singurul răspuns care mi-a trecut prin minte.

— Ei bine, cât despre asta, cine ştie? a zis Pam ridicând din umeri. Am vrut să-ţi fac un compliment. Se pare că eşti o femeie modestă.

S-a ridicat şi a deschis uşa unui dulap plin de cămăşi atârnate pe umeraşe; era probabil garderoba suplimentară a lui Eric. Pam a luat o cămaşă şi mi-a aruncat-o. Când m-am întins s-o prind, mişcarea nu mi-a pricinuit prea multă durere.

— Pam, aveţi pe-aici un duş? am întrebat-o, pentru că voiam să mă spăl înainte de a-mbrăca o cămaşă curată.

— Da, în magazie. Lângă toaleta angajaţilor.

La duş – care era cât se poate de rudimentar – erau totuşi săpun, prosop. Era amplasat chiar la intrarea în magazie, ceea ce era perfect în regulă pentru vampiri, din moment ce ruşinea nu reprezenta pentru ei o problemă. După ce Pam m-a asigurat că nu va lăsa pe nimeni să intre, am rugat-o să mă ajute să-mi scot pantalonii şi să-mi dau jos încălţările şi ciorapii. Proces pe care l-a savurat mai mult decât ar fi trebuit.

A fost însă cel mai plăcut duş pe care l-am făcut

vreodată.

A trebuit să mă mişc încet şi cu grijă, întrucât mă simţeam foarte slăbită, ca şi cum de-abia mi-aş fi revenit în urma unei boli grave, cum ar fi pneumonia sau o formă virulentă de gripă. Ceea ce se şi întâmplase, probabil. Pam a întredeschis uşa atât cât să-mi strecoare o pereche de chiloţi, reuşind astfel să mă surprindă plăcut. Asta până când m-am şters şi am început să mă chinui să-i îmbrac. Chiloţii din dantelă erau atât de mici, încât cu greu puteau fi numiţi chiloţi. Cel puţin erau albi. Mi-am dat seama că începeam să mă simt mai bine când m-am trezit că-mi doream să mă uit în oglindă, să văd cum arătam. Chiloţii şi cămaşa erau singurele obiecte pe care suportam să le îmbrac. Când am ieşit desculţă de la duş am văzut că Pam îmi strânsese pantalonii şi celelalte lucruri şi le pusese într-o pungă de plastic, să le duc acasă, la spălat. Bronzul pielii arăta extrem de arămiu în contrast cu albul ca de nea al cămăşii. M-am întors foarte încet în biroul lui Eric şi mi-am luat peria din poşetă. Imediat ce-am început să-mi descurc părul, Bill a intrat în cameră şi mi-a luat peria.

— Draga mea, lasă-mă pe mine, mi-a zis el, cu tandreţe. Cum te simţi? Dă-ţi puţin cămaşa la o parte, să-ţi văd spatele.

Sperând să nu fie în birou camere de luat vederi, m-am conformat uşor neliniştită. Deşi puteam să stau foarte calmă, având în vedere felul în care era Pam îmbrăcată.

— Cum arată? l-am întrebat peste umăr.

— Îţi vor rămâne semne, mi-a răspuns el scurt.

— Bănuiam eu.

Mai bine pe spate decât pe faţă. Şi decât să mor, mai bine câteva cicatrice pe spinare.

Mi-am tras cămaşa pe umeri şi Bill a început să-mi pieptene părul, îndeletnicire care îi plăcea foarte mult. Obosind destul de repede, m-am aşezat pe scaunul lui Eric, în timp ce Bill a rămas în picioare în spatele meu.

— De ce m-a atacat menada tocmai pe mine?

— S-ar putea să fi stat în aşteptarea unui vampir. Faptul că erai cu mine – şi-i era mult mai uşor să te rănească – a fost un bonus pentru ea.

— Ea a provocat cearta noastră?

— Nu, cred că a fost doar pură coincidenţă. Eu însă tot nu înţeleg de ce te-ai enervat atât de rău.

— Bill, sunt prea obosită ca să-ţi explic. Vorbim mâine despre asta, bine?

Eric a intrat şi el, însoţit de un vampir, care, după cum arăta, nu putea fi altul decât Chow. Mi-am dat pe loc seama de motivul datorită căruia Chow reprezenta o atracţie pentru clientela barului. Era primul vampir asiatic pe care-l vedeam şi era extrem de atrăgător. De asemenea, avea pe corp – cel puţin în porţiunile expuse vederii – tot felul de tatuaje complicate, în genul celor despre care auzisem că sunt preferate de membrii mafiei Yakuza. Nu ştiu dacă Chow fusese sau nu gangster în anii în care trăise ca fiinţă umană, dar acum arăta într-adevăr înfiorător. Un minut mai târziu a intrat şi Pam, care ne-a anunţat:

— Gata, am închis. Dr. Ludwig a plecat şi ea.

Aşadar, barul Fangtasia îşi închisese porţile pentru restul nopţii. Ceea ce însemna că se făcuse deja ora două. În timp ce stăteam pe scaunul de la birou şi Bill continua să-mi perie părul, îmi ţineam palmele pe coapse, pe deplin conştientă de vestimentaţia mea sumară. Dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, Eric era atât de înalt, încât cămaşa lui îmi acoperea atât bustul, cât şi mare parte din şolduri, ascunzând astfel privirilor indiscrete bikinii franţuzeşti pe care-i îmbrăcasem şi care mă intimidau foarte mult. De asemenea, nu aveam nici sutien. Fără acest accesoriu ieşeam întotdeauna în evidenţă, având în vedere că Dumnezeu fusese foarte generos cu mine în privinţa sânilor.

Chiar dacă hainele nu-mi acopereau corpul atât cât mi-aş fi dorit şi indiferent dacă persoanele din birou îmi văzuseră sânii mai mult decât o puteau face acum, n-am putut totuşi să uit de bunele maniere.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că mi-aţi salvat viaţa, le-am zis, fără să izbutesc să par prea cordială, deşi speram să-mi sesizeze sinceritatea din glas.

— Pentru mine a fost o adevărată plăcere, mi-a zis Chow pe un ton evident lasciv. Accentul îi era uşor diferit, dar, cum nu aveam suficient de multe cunoştinţe în ceea ce priveşte multitudinea trăsăturilor asiaticilor, n-aş fi putut spune de unde era originar. Deşi toţi îi spuneau Chow, eram convinsă că nu acesta era numele său complet.

— Experienţa ar fi fost mult mai plăcută dacă nu era otrava, a adăugat el.

Îl simţeam pe Bill încordat, în spatele meu. Şi-a aşezat palmele pe umerii mei, iar eu mi-am pus palmele peste-ale lui.

— A meritat să-ţi ingerăm otrava, mi s-a adresat Eric, ridicându-şi degetele în dreptul buzelor şi sărutându-le, ca şi cum ar fi savurat buchetul sângelui meu.

Ce scârboşenie! Pam însă a zâmbit:

— Sookie, oricând doreşti, îţi stau la dispoziţie.

Ah, era nemaipomenit!

— Bill, acum e rândul tău, i-am spus, lăsându-mi capul pe spate şi atingându-i abdomenul.

— A fost o adevărată onoare pentru mine, mi-a zis el, controlându-şi cu greu nervii.

— Sookie spunea că v-aţi certat înainte de a se-ntâlni cu menada, aşa e? a întrebat Eric.

— Asta-i doar treaba noastră, m-am răţoit la el, făcându-i pe cei trei vampiri să-şi zâmbească unul altuia.

Ceea ce nu-mi plăcea deloc.

— Apropo, de ce ne-ai chemat astă-seară aici? l-am întrebat, sperând să închei subiectul referitor la mine şi Bill.

— Sookie, îţi aminteşti ce mi-ai promis, şi anume că-ţi vei folosi abilitatea mentală şi mă vei ajuta la nevoie, atâta vreme cât îi las în viaţă pe oamenii implicaţi?

— Bineînţeles, i-am răspuns.

Nu sunt genul de persoană care să uite o promisiune, îndeosebi una făcută unui vampir.

— Din ziua în care Bill a fost numit inspector în Districtul 5, nu am mai avut multe probleme în

regiunea noastră, dar cei din Districtul 6, în Texas, au nevoie de abilitatea ta specială. Aşa că te-am împrumutat lor.

Iată că ajunsesem să fiu şi închiriată, ca un gater sau un excavator. M-am întrebat dacă vampirii din Dallas depuseseră şi o garanţie bănească, în eventualitatea producerii unor stricăciuni.

— Nu merg fără Bill, i-am răspuns privindu-l fără să clipesc şi simţind degetele lui Bill strângându-mi uşor umerii, ceea ce însemna că procedasem corect.

— Va fi şi el acolo, pentru că ne-am tocmit la sânge, mi-a zis Eric, al cărui zâmbet larg mă tulburase serios, deoarece colţii îi coborâseră şi părea foarte bine dispus. Ne-a fost teamă că vor încerca să te reţină acolo, ori să te omoare, aşa că, pe tot parcursul târguielii, nici nu s-a pus problema să mergi neînsoţită. Şi cine ar fi fost mai potrivit decât Bill? Dacă se va întâmpla ceva cu Bill şi nu te mai poate apăra, atunci vom trimite deîndată pe altcineva să te păzească. În plus, vampirii din Dallas au acceptat să-ţi pună la dispoziţie o maşină cu şofer, îţi vor asigura gratuit cazarea şi masa şi, bineînţeles, te vor plăti destul de bine. Bill va primi şi el un procentaj din această sumă.

Aş fi vrut să-l întreb când trebuia să încep lucrul, însă Eric a adăugat încet:

— Va trebui să stabileşti cu Bill valoarea acestui procent, dar sunt convins că te vor recompensa îndeajuns pentru zilele în care nu vei lucra la bar.

Oare Ann Landers abordase şi subiectul „Când

jumătatea ta ajunge să-ţi fie şef?

— De ce o menadă? m-am trezit întrebând, uimindu-i pe toţi şi sperând că am pronunţat cuvântul corect. Naiadele sunt nimfele apelor şi driadele ale pădurilor, corect? Aşadar, ce căuta o menadă în pădurea aceea? Nu sunt menadele femei pe care zeul Bahus le aduce în pragul nebuniei şi exaltării?

— Sookie, eşti neaşteptat de perspicace, a răspuns Eric după o pauză apreciabilă.

Nu i-am mai spus că aflasem dintr-o carte *mystery* despre aceste personaje mitologice. L-am lăsat să creadă că citisem literatură greacă în original. N-avea cu ce să strice.

— Zeul de care vorbeşti, a intervenit Chow, le-a posedat atât de complet pe unele dintre însoţitoarele sale, încât acestea au devenit nemuritoare sau aproape nemuritoare. Bahus a fost zeul vinului şi, evident, barurile sunt foarte atrăgătoare pentru menade. De fapt, aceste localuri le fascinează atât de mult, încât nu suportă să fie în stăpânirea altor creaturi ale întunericului. Menadele consideră că le aparţin de drept violenţele iscate în urma consumului de alcool, pentru că, din moment ce nu le mai venerează nimeni zeul, acum nu se mai hrănesc decât din astfel de izbucniri. Şi, de asemenea, sunt foarte atrase de mândrie.

Asta chiar mi-a dat de gândit. Eu şi Bill ne exteriorizaserăm din plin mândria în acea seară.

— Auzisem zvonuri cum că ar exista o menadă în regiunea noastră, a zis Eric. Dar nu am crezut,

până nu te-a adus Bill rănită.

— Şi ce avertisment a vrut să vă dea? Ce vrea de la voi?

— Să-i plătim tribut, a răspuns Pam. Sau, cel puţin, aşa credem.

— Ce tribut?

Pam a ridicat din umeri. Se părea că nu voi primi un răspuns mai concludent.

— Dacă nu, ce se întâmplă? am continuat şi, văzând că mă privesc nedumeriţi, am suspinat exasperată. Ce vă poate face dacă nu-i plătiţi tribut?

— Îşi va revărsa nebunia, a răspuns Bill îngrijorat.

— În bar? Chiar şi la Merlotte's? am întrebat, chiar dacă ştiam că mai erau şi alte baruri în zonă.

Vampirii s-au privit în tăcere.

— Ori într-unul din noi, a zis Chow. S-a mai întâmplat acest lucru şi mai demult, de pildă masacrul de Halloween din anul 1876, în Sankt Petersburg.

Ceilalţi i-au confirmat vorbele dând cu solemnitate din cap.

— Am fost şi eu acolo, a spus Eric. A trebuit să ne strângem douăzeci de vampiri ca să restabilim ordinea şi să-l înjunghiem pe Gregory. Iar menada care a provocat nebunia, Phryne, şi-a primit imediat tributul mult dorit.

Lucrurile trebuie să fi fost foarte grave din moment ce vampirii fuseseră nevoiţi să înjunghie un semen de-al lor. Eric omorâse un vampir care-i furase din bani, iar Bill mi-a spus că Eric plătise o

amendă semnificativă. Bill nu mi-a zis cui anume şi nici eu nu l-am întrebat. Sunt unele chestiuni pe care nu ţin neapărat să le cunosc şi fără de care pot trăi bine mersi.

— Îi veţi plăti menadei tribut?

Se vedea că reflectau la această opţiune.

— Da, a zis Eric. Aşa e cel mai bine.

— Menadele sunt foarte greu de omorât, a adăugat Bill, pe un ton uşor nesigur.

— Da, aşa este, extrem de greu, a confirmat Eric înfiorat.

În drum spre Bon Temps, eu şi Bill n-am scos nici un cuvânt. Aveam o mulţime de întrebări în legătură cu evenimentele petrecute în noaptea aceea, dar mă simţeam mult prea extenuată ca să mai caut răspunsurile.

— Ar trebui să-i spunem şi lui Sam despre acest lucru, i-am zis, odată ajunşi la mine acasă.

Bill a ocolit maşina şi a venit să-mi deschidă portiera.

— De ce, Sookie? a întrebat el, dându-mi mâna şi ajutându-mă să cobor, ştiind bine că de-abia mă puteam ţine pe picioare.

— Pentru că…, m-am oprit brusc, fără să mai continui.

Bill ştia că Sam era o fiinţă supranaturală, însă nu voiam să-i reamintesc acest lucru. Sam era proprietar de bar, iar când mă atacase menada, eram mai aproape de Bon Temps decât de Shreveport.

— Nu cred că va avea vreo problemă, chiar

dacă deţine barul unde lucrezi, mi-a zis Bill raţional. În plus, menada a spus clar că mesajul îi era adresat lui Eric.

Avea dreptate.

— Te gândeşti prea mult la Sam şi nu-mi place acest lucru, a continuat Bill, obligându-mă să mă holbez mirată la el.

— Eşti cumva gelos?

Bill devenea foarte iritat în momentele în care mă admirau alţi vampiri, dar bănuiam că aceasta era o simplă reacţie în faţa încălcării teritoriului său. Nu ştiam ce să cred despre acest lucru, deoarece nu cunoscusem pe nimeni care să fie gelos pe micile atenţii pe care le primeam din partea altor bărbaţi.

Bill a preferat să nu-mi răspundă, deşi părea să spumege de furie.

— Hmmm, am îngânat gânditoare. Ei, ca să vezi!

Zâmbind în sinea mea, l-am lăsat pe Bill să mă ajute să urc treptele de la intrarea în vechea mea casă şi să mă ducă până în dormitor. Camera fusese a bunicii mele, dar acum pereţii erau zugrăviţi în galben-deschis, iar tâmplăria era albă, la fel ca şi perdelele cu motive florale vii. Cuvertura patului se încadra perfect în această mică armonie de culori.

Am intrat în baie să mă spăl pe dinţi şi să-mi fac toaleta, după care am ieşit îmbrăcată tot în cămaşa lui Eric.

— Dă-o imediat jos, mi-a zis Bill.

— Bill, uite ce e, în mod normal, îmi face mare

plăcere să petrecem împreună clipe fierbinţi, dar în noaptea asta…

— Nu suport să te văd în cămaşa lui.

Ei, *ia te uită!* Aş putea să mă obişnuiesc cu acest stil, dar, pe de altă parte, dacă începea să întreacă măsura, putea deveni foarte enervant.

— Ah, bine, i-am zis, oftând atât de tare, încât mi-ar fi putut auzi suspinul de la zeci de metri distanţi. Gata, hai că scap de vechitura asta.

Am început să-mi deschei nasturii încet, ştiind bine că Bill îmi urmărea mişcările degetelor ce coborau spre talie şi desfăceau fără grabă marginile cămăşii. Mi-am scos în cele din urmă cămaşa şi am rămas în chiloţii albi pe care mi-i dăduse Pam.

— Oh! a gemut Bill.

Ceea ce pentru mine însemna foarte mult.

Menade afurisite, eu mă simt ca o adevărată zeiţă doar văzând privirea admirativă a lui Bill.

În următoarea mea zi liberă, aveam de gând să fac o vizită la magazinul Foxy Femme Lingerie, în Ruston, sau, de ce nu, posibil să găsesc articole de lenjerie intimă în magazinul de îmbrăcăminte recent achiziţionat de Bill.

Nu mi-a fost uşor să-i explic lui Sam motivul pentru care trebuia neapărat să plec la Dallas. Sam se purtase cu mine admirabil în perioada în care îmi pierdusem bunica şi îl privisem întotdeauna ca pe un bun prieten, un şef minunat şi (din când în când) o fantezie sexuală. I-am zis lui Sam că voiam să-mi iau o minivacanţă; Dumnezeu ştie că nu-i

cerusem niciodată o astfel de favoare. El însă şi-a cam dat seama despre ce era vorba şi nu i-a plăcut deloc. Ochii albaştri strălucitori i s-au aprins, părul său blond-roşcat parcă începuse să sfârâie şi chipul i-a împietrit brusc. Chiar dacă şi-a reţinut imboldul de a-şi vărsa oful, Sam era convins că Bill nu era de acord cu plecarea mea. Sam nu cunoştea toate detaliile relaţiilor mele cu vampirii. Aşa cum, din toţi vampirii pe care-i ştiam, numai Bill îşi dăduse seama că Sam era o fiinţă capabilă să-şi modifice forma fizică. Fapt pe care am încercat să nu i-l reamintesc lui Bill, întrucât nu doream să se gândească la Sam mai mult decât ar fi trebuit. Bill ar fi putut la un moment dat să-l considere pe Sam un potenţial rival şi nu voiam să ajungem la o asemenea stare de lucruri, mai ales că Bill putea fi un duşman teribil.

După ani de zile în care recepţionasem fără să vreau tot felul de nimicuri din minţile oamenilor, mă pricepeam foarte bine să păstrez un secret şi să-mi păstrez chipul impasibil, deşi, trebuie să recunosc, îmi consuma foarte multă energie alternarea între Bill şi Sam.

Odată ce şi-a dat acordul să-mi iau liber, Sam s-a lăsat pe spătarul scaunului. Era îmbrăcat într-un tricou larg, albastru-deschis, pe care scria „Merlotte's Bar"; purta o pereche de blugi vechi, dar curaţi, şi ghete îmbătrânite de vreme, cu talpă groasă. Eu şedeam pe marginea scaunului din faţa biroului, a cărui uşă era închisă în spatele meu. Ştiam că nu ascultă nimeni la uşă; în definitiv, în bar, atmosfera era la fel de zgomotoasă ca

întotdeauna – tonomatul se tânguia în acordurile unei melodii tradiţionale zydeco, pe fundalul vocilor gălăgioase ale clienţilor care consumaseră deja câteva păhărele în plus. Şi totuşi, când îi vorbeşti cuiva despre o menadă, trebuie neapărat să-ţi cobori glasul, drept pentru care m-am aplecat deasupra biroului.

Sam mi-a imitat în mod automat poziţia şi i-am pus mâna pe braţ, şoptindu-i încet:

— Sam, a apărut o menadă în zona şoselei ce duce spre Shreveport.

Chipul i-a împietrit pentru o secundă, după care Sam a izbucnit în râs şi nu s-a mai oprit cel puţin trei minute, timp în care am simţit că mă enervez la culme.

— Iartă-mă, mi-a spus el la un moment dat şi a răbufnit într-o nouă serie de hohote.

Ştiţi cât de iritantă poate fi o asemenea izbucnire, mai ales atunci când tu eşti cel care o stârneşte?

Sam a ocolit biroul, străduindu-se totodată să-şi înăbuşe chicotelile. M-am ridicat şi eu, clocotind cumplit în sinea mea.

— Sookie, îmi cer scuze, a repetat el, apucându-mă de umeri. Eu n-am văzut niciodată aşa ceva, dar am auzit că sunt foarte rele. Te deranjează cu ceva menada de care vorbeşti?

— Uite că mă deranjează, fiindcă este foarte nervoasă şi n-ai mai râde dacă ai vedea ce mi-a făcut pe spate, m-am răstit la el, moment în care mimica i s-a schimbat brusc.

— Te-a rănit? Cum de s-a întâmplat una ca

asta?

Aşa că a trebuit să-i povestesc toată întâmplarea, încercând să omit unele scene mai dramatice, inclusiv procesul de vindecare pus în practică de vampirii din Shreveport. Sam a vrut totuşi să-mi vadă rănile. M-am întors şi el mi-a ridicat tricoul, dar fără să treacă de breteaua sutienului. N-a scos un sunet, însă i-am simţit atingerea pe spate şi mi-am dat brusc seama că mă sărutase. Am tresărit uşor. Sam mi-a coborât bluza peste cicatrice şi m-a întors cu faţa spre el.

— Îmi pare tare rău, mi-a zis el, cu toată sinceritatea.

De această dată, nici gând să mai râdă. Stătea atât de aproape de mine, încât i-am simţit căldura trupului şi chiar descărcările electrostatice de pe firişoarele de păr de pe braţe.

Am inspirat adânc.

— Mi-e teamă că şi-ar putea îndrepta atenţia asupra ta, i-am zis. Sam, ce tribut cer menadele?

— Mama obişnuia să-i spună tatălui meu că menadele sunt foarte atrase de bărbaţii arătoşi, mi-a zis el, dându-mi pentru o clipă impresia că voia să mă tachineze, dar, când i-am privit chipul, mi-am dat seama că mă înşelasem. Menadelor le place la nebunie să-i căsăpească pe bărbaţii arătoşi. Şi nu glumesc.

— Dezgustător, i-am zis. Ce altceva le mai satisface?

— Să vâneze animale mari – urşi, tigri şi aşa mai departe.

— Greu de găsit un tigru în Louisiana. S-ar

putea să mai găsim câte un urs, dar cum l-am putea aduce în teritoriul menadei? i-am zis, reflectând câteva clipe la această întrebare.

Şi, fără să ajung la vreun răspuns, am continuat pe acelaşi ton interogativ:

— Deoarece, presupun... îl vrea viu, nu?

În tot acest răstimp, Sam, în loc să se gândească la o variantă de acţiune, nu-şi dezlipise ochii de la mine şi doar a dat din cap, după care s-a aplecat şi m-a sărutat pe buze.

Ar fi trebuit să prevăd acest lucru.

În comparaţie cu Bill, al cărui trup nu se înfierbânta niciodată, ci doar se încălzea puţin, Sam era chiar fierbinte. Buzele îi frigeau, la fel ca şi limba. Sărutul, profund, intens şi neaşteptat, mi-a provocat aceeaşi emoţie ca şi atunci când primeşti un cadou pe care nu ştiai că ţi-l doreşti cu adevărat. Ne-am îmbrăţişat cu pasiune şi ne-am dat frâu liber sentimentelor, până când am revenit brusc cu picioarele pe pământ.

M-am retras puţin şi Sam şi-a îndreptat încet capul.

— Pentru o vreme trebuie să plec din oraş, i-am zis.

— Îmi pare rău, Sookie, dar aşteptam de ani de zile acest moment.

Existau o mulţime de variante prin care să-i potolesc avântul, dar mi-am făcut curaj şi am spus lucrurilor pe nume.

— Sam, ştii că...

— ...îl iubeşti pe Bill, mi-a completat el răspunsul.

Nu eram pe deplin convinsă că-l iubeam pe Bill, dar ţineam la el şi îi promisesem că voi fi numai a lui. Aşa că, pentru a simplifica lucrurile, am dat doar din cap în semn de aprobare.

Nu-i puteam citi gândurile clar, pentru că şi Sam era o fiinţă supranaturală, dar aş fi fost complet nătângă, o telepată incapabilă, dacă nu aş fi simţit valurile de frustrare şi atracţie intensă ce radiau din toată fiinţa lui.

— De fapt, i-am zis un minut mai târziu, după ce ne-am retras mâinile şi ne-am îndepărtat unul de celălalt, am vrut să-ţi spun că, din moment ce menada este foarte atrasă de baruri, ştii bine că nici acest local nu este condus de o fiinţă umană ca oricare alta, la fel ca şi barul lui Eric, în Shreveport. De aceea, m-am gândit că trebuie să te atenţionez.

Avertismentul părea să-l fi încurajat pe Sam şi chiar să-i fi dat speranţe suplimentare.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Sookie. Data viitoare când mă transform, o să am mare grijă în pădure.

Nu mă gândisem la posibilitatea ca Sam s-o întâlnească pe menadă într-una din aventurile lui din nopţile cu lună plină şi m-am prăbuşit pe scaun imediat ce mi-a trecut prin minte această eventualitate.

— Ah, nu, i-am spus categoric. Nu te mai transforma deloc.

— Peste patru zile va fi lună plină, mi-a răspuns el, uitându-se rapid în calendar. Nu pot să nu mă transform şi, în plus, am aranjat deja cu Terry să-

mi ţină locul în noaptea aceea.

— Şi ce-i spui?

— Că mă întâlnesc cu o prietenă. Până acum nu s-a uitat niciodată în calendar, să observe că-l rog să lucreze numai în nopţile cu lună plină.

— Interesant. Ai mai aflat ceva de la poliţie în legătură cu Lafayette?

— Nu, a zis clătinând din cap. În schimb, l-am angajat pe unul dintre prietenii lui Lafayette, pe nume Khan.

— Seamănă cumva cu tigrul Shere Khan[4]?

— Nu, mai repede cu Chaka Khan[5].

— Înţeleg. Ştie măcar să gătească?

— Tocmai a fost concediat de la Shrimp Boat.

— Din ce motiv?

— Are un temperament mai artistic, presupun, mi-a zis Sam pe un ton sec.

— Aici nu prea avem nevoie de-aşa ceva, am remarcat, apucând clanţa uşii.

Acum, după ce mai discutasem puţin cu Sam, eram mai liniştită, astfel că mai dispăruse tensiunea acumulată în urma situaţiei create mai devreme. La muncă nu ne îmbrăţişaserăm niciodată. De fapt, ne sărutaserăm o singură dată, cu luni bune în urmă, când Sam mă condusese acasă, la finele singurei noastre întâlniri. În definitiv, Sam era şeful meu şi nu era o idee tocmai bună să-ţi dai întâlniri cu patronul pentru care

---

[4] Fiorosul tigru din *Cartea junglei* a lui Rudyard Kipling.

[5] Cântăreaţă americană (n. 1953), care a fost numită şi „cântăreaţa cu păr sălbatic”.

lucrezi. În plus, o altă idee complet nepotrivită, probabil chiar fatală, este să începi o relaţie cu şeful pentru care lucrezi şi să ai în acelaşi timp un prieten vampir. Sam trebuia să-şi găsească o parteneră. Şi asta cât mai repede posibil.

Când sunt nervoasă, zâmbesc. La fel, şi acum.

— Gata, am plecat la treabă, i-am spus, după care am ieşit şi am trântit uşa în urma mea.

Mă simţeam copleşită de o mulţime de sentimente contradictorii, legate de cele petrecute în biroul lui Sam, dar am lăsat totul deoparte şi m-am pregătit să-mi servesc clienţii.

Atmosfera din bar nu se deosebea cu nimic de celelalte seri. Hoyt Fortenberry, prietenul fratelui meu, stătea la masă cu unul dintre amicii săi apropiaţi, Kevin Prior, pe care nu-l vedeam de obicei decât în uniforma de serviciu. Kevin nu arăta deloc bine dispus şi părea să-şi dorească să fie mai degrabă în maşina de patrulare, alături de colega sa, Kenya. Fratele meu, Jason, tocmai intrase cu Liz Barrett, în compania căreia îl vedeam tot mai des. Liz se arăta întotdeauna bucuroasă să mă vadă, dar nu încercase niciodată să intre pe sub pielea mea, ceea ce-i adusese multe bile albe din partea mea. Bunica noastră ar fi fost foarte bucuroasă să ştie că Jason se întâlnea tot mai des cu Liz. Mai ales că Jason jucase ani de zile rolul principal pe scena relaţiilor amoroase, iar scenariul începea să devină tot mai plictisitor. În definitiv, puietul feminin din Bon Temps şi împrejurimi era destul de limitat, iar Jason pescuise cu succes ani de zile în acest heleşteu şi, din câte se părea, venise vremea

ca balta să fie repopulată.

De asemenea, Liz trecea cu vederea micile probleme pe care le avusese Jason cu poliţia.

— Surioară! m-a salutat Jason. Te rog, adu-ne câte un Seven-and-Seven.

— Imediat, i-am răspuns zâmbind şi, lăsându-mă purtată de un val de optimism, am ascultat-o o clipă pe Liz, care spera ca Jason s-o ceară cât de curând în căsătorie.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine, se gândea ea, fiindcă era mai mult decât sigură că era însărcinată.

Norocul meu că aveam o experienţă îndelungată în a-mi ascunde gândurile şi trăirile.

Le-am adus băuturile şi, prevăzătoare, mi-am ascuns gândurile rătăcite şi am încercat să mă concentrez la ce aş putea face. Acesta este unul din cele mai mari dezavantaje pe care le are un telepat, şi anume faptul că lucrurile pe care le gândesc şi despre care nu vorbesc oamenii sunt chestiuni pe care alţii – cum de pildă sunt şi eu – nu vor să le cunoască, ori nu ar trebui să le cunoască. Am auzit suficient de multe secrete cât să împovăreze şi un elefant şi, credeţi-mă, nici unul dintre acestea nu îmi folosise la nimic.

Dacă Liz era într-adevăr însărcinată, în nici un caz nu trebuia să consume alcool, indiferent cine ar fi fost tatăl copilului.

Am urmărit-o cu atenţie şi am văzut-o sorbind foarte puţin din băutură, după care a acoperit parţial paharul între palme, ascunzându-l astfel de privirile celorlalţi. Ea a discutat un minut cu Jason,

după care Hoyt l-a strigat pe fratele meu şi acesta s-a întors pe taburetul înalt de la tejgheaua barului să-şi salute vechiul prieten din liceu. Liz s-a holbat la pahar atât de insistent, încât ai fi zis că voia să-l golească dintr-o înghiţitură. I-am luat iute cocktailul din faţă şi l-am înlocuit cu un pahar similar, plin cu 7UP.

Liz şi-a ridicat spre mine ochii mari, căprui şi rotunzi.

— Nu-ţi face bine, i-am spus în şoaptă, în timp ce tenul măsliniu al fetei s-a albit ca varul. Eşti o fată isteaţă şi poţi rezolva totul cu bine, am adăugat, încercând să explic motivul pentru care intervenisem, mai ales că nu-mi stătea în obicei să acţionez când descopeream astfel de lucruri.

Exact în momentul în care s-a întors Jason, mi s-a făcut semn să duc o halbă de bere la una dintre mesele sectorului meu şi am plecat de la bar pentru a răspunde apelului. La intrare, Portia Bellefleur scruta interiorul localului, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Şi, într-adevăr, spre uimirea mea, acel cineva eram chiar eu.

— Sookie, poţi să-mi acorzi un minut? m-a întrebat ea.

Puteam număra pe degetele de la o mână – ori chiar pe un singur deget – discuţiile pe care le avusesem până atunci cu Portia şi chiar nu-mi imaginam ce voia să vorbim.

— Da, uite, aşază-te acolo, i-am spus, arătându-i din cap o masă liberă. Vin numaidecât.

— Ah, bine, atunci cred că nu mi-ar prinde rău şi un pahar de vin. Merlot.

— Ţi-l aduc imediat.

I-am umplut un pahar şi l-am aşezat pe tavă, m-am uitat spre clienţii mei, să văd dacă mai doreau ceva, şi am pornit spre masa Porţiei, unde m-am aşezat în faţa ei, pe marginea scaunului, aşa încât clienţii care-şi goleau paharele să vadă că eram pregătită să mă ridic şi să-i servesc la primul semn.

— Cu ce-ţi pot fi de folos? am întrebat-o zâmbind, verificând totodată dacă părul în coadă încă era suficient de strâns.

Portia şi-a îndreptat atenţia spre pahar. L-a răsucit între degete, a luat o înghiţitură şi l-a aşezat exact în centrul suportului pentru pahar.

— Aş vrea să te rog ceva, mi-a zis ea.

Ei, ca să vezi, Sherlock! Era la mintea cocoşului că dorea ceva de la mine, din moment ce conversaţiile noastre nu conţineau niciodată mai mult de două propoziţii.

— Dă-mi voie să ghicesc. Te-a rugat fratele tău să mă întrebi dacă pot să-l ajut. Vrea probabil să citesc gândurile clienţilor şi să aflu tot ce pot despre orgia la care a participat şi Lafayette.

Prevăzusem acest lucru. Portia, deşi arăta stânjenită, era hotărâtă să nu renunţe.

— Sookie, să ştii că nu ţi-ar fi cerut ajutorul, dacă nu avea probleme atât de grave.

— Nu mi-ar fi cerut ajutorul pentru că nu poate să mă sufere. Deşi am fost tot timpul cât se poate de drăguţă cu el! Iar acum, ia te uită, poate să renunţe la prejudecăţi, pentru că are cu adevărat nevoie de mine.

Portia a devenit brusc jenant de roşie la faţă.

Ştiam că nu era frumos din partea mea să căşunez pe ea pentru problemele fratelui ei, dar, în definitiv, consimţise să-i fie sol. Şi, evident, ştim cu toţii ce păţesc mesagerii. Acest gând mi-a amintit de rolul meu de vestitor, cu o noapte în urmă, şi n-am putut să nu mă întreb dacă trebuia să mă consider norocoasă.

— Eu n-am vrut chestia asta, a bombănit Portia, rănită în mândria ei, pentru că era nevoită să ceară ajutorul unei barmaniţe; care, pe deasupra, era şi o Stackhouse.

Nu-i plăcea nimănui faptul că aveam un har, şi nimeni nu voia să-l folosesc asupra lui. Însă toţi voiau să aflu ceva în avantajul lor, indiferent cât de rău m-aş fi simţit în urma procesului de sortare şi analiză a gândurilor – majoritatea repulsive şi irelevante – clienţilor din bar, încercând să aflu o mică informaţie cât de cât pertinentă.

— Ai uitat probabil că, destul de recent, Andy l-a arestat pe fratele meu pentru crimă?

În cele din urmă, fireşte, Andy fusese nevoit să-i dea drumul, dar, chiar şi-aşa, nu putusem să-i uit înverşunarea.

Dacă s-ar mai fi înroşit mult, Portia ar fi început să ardă, cu siguranţă.

— Bine, atunci nu te mai osteni, mi-a răspuns, adunându-şi ultimele fărâme de demnitate. Oricum, n-avem nevoie de ajutorul unei ciudate ca tine.

Îmi era clar că o lovisem într-un punct sensibil, deoarece Portia fusese întotdeauna politicoasă sau chiar amabilă cu mine.

— Ascultă-mă bine, Portia Bellefleur. O să încerc să aflu ceva, dar nicidecum pentru fratele tău, ci numai pentru Lafayette. El chiar mi-a fost prieten şi s-a comportat faţă de mine mult mai frumos decât ai făcut-o tu sau Andy.

— Nu te plac!

— Nu-mi pasă.

— Iubito, e vreo problemă? s-a auzit un glas calm în spatele meu.

Bill. Mi-am deschis imediat mintea şi am simţit instantaneu spaţiul gol şi relaxant din spatele meu. Celelalte minţi bâzâiau întotdeauna ca nişte albine închise într-un borcan, în timp ce mintea lui Bill semăna mai degrabă cu o sferă complet goală. Pentru mine era minunat, dar nu şi pentru Portia, care s-a ridicat atât de nervoasă, încât era să trântească scaunul. În preajma lui Bill se simţea mereu de parcă ar fi avut în faţă un şarpe veninos.

— Portia m-a rugat s-o ajut într-o problemă, i-am spus încet, dându-mi seama că micul nostru trio atrăsese deja atenţia câtorva clienţi.

— Doar atât, în schimbul nenumăratelor favoruri pe care ţi le-a făcut familia Bellefleur? a întrebat Bill.

Portia a pufnit zeflemitoare. Ne-a întors spatele şi a pornit furioasă spre ieşire. Bill – cu cea mai ciudată expresie de mulţumire pe chip – s-a uitat după ea cum pleacă.

— Acum trebuie să aflu despre ce era vorba, i-am spus, lăsându-mă pe spate, spre el.

Trăgându-mă şi mai aproape, i-am simţit braţele înconjurându-mă ca ramurile unui copac.

— Vampirii din Dallas au terminat pregătirile, mi-a răspuns Bill. Poţi pleca mâine seară?

— Şi tu?

— Eu voi călători în sicriu, dar numai dacă eşti absolut sigură că nu uiţi să mă iei de la aeroport. Iar după aceea, avem toată noaptea la dispoziţie să aflăm ce vor de la noi vampirii din Dallas.

— Şi trebuie să te car de la aeroport într-un dric?

— Nicidecum, iubito. Tu nu trebuie decât să fii prezentă acolo. Există un serviciu special care se ocupă de aceste treburi.

— Sunt firme care transportă vampiri în timpul zilei?

— Da, firme care au licenţă şi care oferă asigurări substanţiale.

Am reflectat puţin la această informaţie.

— Vrei să bei ceva? Sam a pus la încălzit mai multe sortimente.

— Da, chiar te rog, aş vrea nişte 0-pozitiv. Exact grupa mea sanguină. Un gest foarte drăguţ din partea lui. Nu mi-am arborat rânjetul protocolar, ci i-am zâmbit din suflet, fiindcă mă simţeam foarte fericită alături de el, indiferent de problemele pe care le aveam amândoi. Nu puteam accepta faptul că mă sărutasem cu altcineva şi mi-am alungat imediat din minte acest gând.

Bill mi-a zâmbit şi el. Nu era una dintre imaginile sale cele mai liniştitoare, dar ştiam că era foarte bucuros că mă vede.

— Când termini aici? m-a întrebat el, aplecându-se spre mine.

— Într-o jumătate de oră, i-am promis.

— Bine, te aştept, a adăugat, aşezându-se la masa pe care o eliberase Portia, după care i-am adus *tout de suite* sângele comandat.

Kevin s-a apropiat să-i spună ceva şi a sfârşit prin a se aşeza la masă. Trecând de două ori prin apropierea mesei, am prins câteva fragmente din conversaţia lor; discuţii referitoare la crimele petrecute în orăşelul nostru, despre preţul benzinei şi despre potenţialul câştigător al postului de şerif la viitoarele alegeri locale. Totul decurgea atât de firesc! Acest lucru m-a încântat nespus. Nu cu mult timp în urmă, în serile în care Bill începuse să vină regulat la Merlotte's, atmosfera era foarte încărcată. Acum, clienţii vorbeau cu Bill, ori doar îl salutau din cap, dar fără să facă prea mult caz de prezenţa lui. Existau deja suficient de multe probleme în privinţa legalităţii vampirilor, ca să nu mai amintesc de dificultăţile sociale.

În drum spre casă, Bill a fost foarte bucuros. Nu bănuiam din ce motiv, dar mi-am dat seama că-l încânta călătoria la Dallas.

— Îţi place aşa de mult să călătoreşti? l-am întrebat curioasă şi deloc încântată de acest apetit neaşteptat pentru călătorii.

— Am călătorit ani de zile. M-am simţit minunat în aceste ultime luni pe care le-am petrecut în Bon Temps, mi-a răspuns, întinzând mâna şi mângâindu-mă pe braţ, dar îmi place totodată să mă întâlnesc şi cu alţi semeni de-ai mei. Vampirii din Shreveport sunt prea autoritari pentru gustul meu. Nu mă pot relaxa în prezenţa lor.

— Aţi fost la fel de bine organizaţi şi înainte de a fi acceptaţi legal?

Eram foarte curioasă de răspuns, deşi am încercat să nu fac referire directă la societatea vampirilor, deoarece nu ştiam cum ar fi reacţionat Bill.

— Nu chiar, mi-a răspuns el evaziv.

Nu mi-am putut înfrâna un uşor suspin, deşi ştiam bine că nu aveam cum să primesc un răspuns mai edificator din partea domnului Mister. Vampirii continuau să-şi păzească foarte bine secretele. Ei ceruseră în mod expres să nu li se permită medicilor să-i consulte, să nu fie obligaţi să se înroleze în armată şi, în schimbul multor concesiuni legale, americanii insistaseră ca vampirii care lucrau ca doctori sau asistenţi – şi nu erau deloc puţini – să renunţe la această profesie, deoarece oamenii nu aveau încredere într-un medic ahtiat după sânge. Şi totuşi, după cum ştiam cu toţii, vampirismul nu era altceva decât o alergie extremă la diverse combinaţii de elemente, incluzând printre acestea usturoiul şi razele soarelui.

Cu toate că eram şi eu tot o fiinţă umană – şi chiar una destul de ciudată –, ştiam mai bine cum stăteau lucrurile, întrucât fusesem mult mai fericită în perioada în care, la fel ca toţi ceilalţi, credeam că Bill suferea de o boală cauzată de un virus. Însă de-acum, îmi era clar că fiinţele pe care le împinsesem pe tărâmul miturilor şi legendelor se tot încăpăţânau să-şi demonstreze realitatea. De pildă, menada. Cine şi-ar fi putut închipui că un

personaj mitologic grecesc putea hoinări cu adevărat prin pădurile din nordul Louisianei?

Şi, cine ştie, poate chiar existau zâne în fundul grădinii, după cum spunea un refren dintr-un cântec fredonat de bunica în timp ce atârna rufele la uscat.

— Sookie?

Glasul lui Bill era blând, dar ferm.

— Da?

— La ce te gândeşti atât de profund?

— Ah, mă gândeam la viitor, i-am răspuns evaziv. Şi la zborul de mâine, pentru că vreau să-mi dai toate datele, să-mi spui când trebuie să ajung la aeroport şi, de asemenea, ce haine să-mi iau la mine.

Oprind maşina în faţa casei mele, Bill a început să cugete la dorinţa mea, pe care ştiam bine că o va trata cu cea mai mare seriozitate. Aceasta fiind doar una dintre calităţile sale.

— Înainte de a-ţi face bagajele, mi-a spus, privindu-mă foarte serios pe sub sprâncene, trebuie să mai discutăm despre ceva.

— Despre ce? l-am întrebat, înregistrând sensul cuvintelor sale de-abia după ce m-am postat în mijlocul dormitorului şi am început să mă holbez la hainele din şifonier.

— Tehnici de relaxare.

M-am întors brusc, punându-mi mâinile în şolduri.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Uite despre ce, mi-a zis, strângându-mă la piept, într-o poziţie devenită clasică datorită lui

Rhett Butler.

Chiar dacă eram îmbrăcată în pantaloni şi nu într-o rochie lungă şi roşie – ori să fi fost un furou? –, Bill a reuşit să mă facă să mă simt la fel de frumoasă ca Scarlett O'Hara. De asemenea, nici Bill n-a fost nevoit să se chinuie să mă urce în braţe pe scări, pentru că patul era foarte aproape.

În majoritatea serilor, Bill se mişca foarte încet şi era atât de lent, încât îmi venea să urlu până când trecea la subiect, ca să zic aşa. Dar în seara aceasta, stimulat de călătoria, de voiajul iminent pe care urma să-l facem, ritmul său devenise rapid. După ce-am ajuns împreună la capătul tunelului, în timp ce savuram întinşi pe spate ultimele convulsii ale amorului împlinit, am început să mă întreb cum vor vedea relaţia noastră vampirii din Dallas.

Nu mai fusesem la Dallas decât o dată, într-o excursie cu colegii de liceu, la sfârşit de an, în parcul de distracţii „Şase steaguri” şi nu mă simţisem prea bine. Pe-atunci nu mă pricepeam mai deloc să-mi blochez în minte gândurile difuzate fără încetare de creierele celorlalţi; nu bănuiam că prietena mea cea mai bună, Marianne, se împerechease cu un coleg de clasă, Dennis Engelbright; şi, în plus, nu călătorisem niciodată atât de departe de casă.

De această dată, lucrurile vor fi complet diferite, mi-am spus hotărâtă. În definitiv, mergeam acolo la invitaţia vampirilor din Dallas; nu era grozav? Ştiam că le eram utilă numai prin abilitatea mea specială. Trebuia să fiu atentă să nu-mi mai

consider talentul ca fiind un handicap, învăţasem deja să-mi controlez puterile telepatice, cel puţin atât cât să am mai multă precizie şi putere de anticipare. Aveam alături un bărbat numai al meu. Ştiam că nu voi fi abandonată.

Şi totuşi, trebuie să recunosc că, înainte de a adormi, am vărsat câteva lacrimi pentru durerea pe care mi-o rezervase soarta.

Capitolul 4

În Dallas era atât de cald, în special pe trotuarul de la aeroport, încât mă simţeam de parcă aş fi nimerit direct în focul gheenei. Arşiţa verii revenise după numai câteva zile tomnatice. Zgomotele şi mirosurile aeroportului Forth Worth din Dallas – zumzetele micilor vehicule de tractare şi vuietul motoarelor aeronavelor, damful carburanţilor şi al încărcăturilor – erau purtate de rafale incandescente de aer, care păreau să se strângă grămadă în jurul rampei de descărcare, în apropierea căreia aşteptam. Eu zburasem cu un avion de linie, dar Bill fusese transportat cu un avion special.

Tocmai îmi desfăceam larg reverele jachetei, ca să mă mai răcoresc puţin, când am observat că un preot catolic se apropia de mine.

Iniţial, din respect pentru veşmintele clericale, n-am obiectat când m-a abordat, deşi nu doream să vorbesc cu nimeni. Tocmai ieşisem cu bine dintr-o experienţă absolut inedită şi mai aveam de trecut peste câteva obstacole similare.

— Te pot ajuta cu ceva? Nu vreau să deranjez, dar n-am putut să nu observ situaţia în care te afli, mi-a zis preotul.

Mic de statură, bărbatul era îmbrăcat în negru din cap şi până-n picioare, iar glasul îi era plin de compasiune. Mai mult decât atât, manifesta încrederea unei persoane obişnuită să abordeze

străini şi să fie întâmpinată cu politeţe. Însă, la o privire superficială, observasem că-şi purta părul într-o frizură destul de rar întâlnită în rândul clericilor – părul şaten îi era lung, nepieptănat, şi purta mustaţă.

— Situaţia în care mă aflu? am întrebat, fără să dau cu adevărat atenţie cuvintelor, pentru că tocmai zărisem în cala avionului un sicriu din lemn lustruit.

Bill prefera să respecte tradiţia, deşi ar fi putut foarte bine să opteze pentru un coşciug din metal, mult mai practic în condiţii de călătorie. Câţiva muncitori în uniforme au deplasat cu uşurinţă sicriul la capătul rampei, ceea ce însemna că-l transportau pe un cărucior sau ceva similar. Firma îl asigurase pe Bill că va ajunge la destinaţie fără să capete măcar o zgârietură şi, în plus, gărzile înarmate din spatele meu constituiau o garanţie suplimentară împotriva unor eventuali fanatici care să încerce să deschidă capacul coşciugului. Aceasta reprezenta una dintre ofertele adiţionale ale companiei Anubis[6] Air. În urma indicaţiilor pe care mi le dăduse Bill, specificasem ca sicriul lui să fie coborât primul din avion.

Până acum, toate bune.

Am aruncat o privire spre cerul în amurg. Luminile din jurul pistei se aprinseseră de minute bune, iar capul şacalului negru desenat pe coada avionului arăta fioros în strălucirea luminii ce plăsmuia umbre dense, inexistente cu puţin timp în

---

[6] Denumirea în greacă a zeului egiptean cu cap de şacal, care ghida spiritele morţilor în lumea de dincolo.

urmă. M-am uitat încă o dată la ceas.

— Da. Îmi pare tare rău.

Mi-am privit cu coada ochiului însoţitorul nepoftit, întrebându-mă dacă luase avionul odată cu mine, în Baton Rouge. Nu-mi aminteam să-l fi văzut, dar, în definitiv, fusesem destul de agitată pe tot parcursul zborului.

— Pentru ce-ţi pare rău? l-am întrebat. S-a întâmplat ceva?

Surprinderea ce-i apăru pe chip părea îndelung exersată.

— Ei bine, îmi zise el, arătând din cap spre sicriul care rula deja pe rolele rampei de descărcare. Da, pentru pierderea suferită. E cineva drag? întrebă el, apropiindu-se şi mai mult.

— Bineînţeles, altfel de ce-aş fi venit aici? i-am răspuns, ezitând între confuzie şi iritare.

Dar ce căuta el aici? Puţin probabil să fi fost angajaţi în aeroport preoţi care să-i consoleze pe toţi călătorii ce veneau însoţiţi de un coşciug. Cu atât mai puţin când firma aeriană purta numele de Anubis Air.

Începusem să intru la bănuieli.

Încet, foarte precaută, mi-am coborât scutul mental şi am început să-l examinez pe individul de lângă mine. Da, ştiu, ştiu: este o încălcare a intimităţii. Însă nu eram răspunzătoare doar de securitatea mea, ci şi de a lui Bill.

Preotul, care era întâmplător şi un foarte puternic emiţător, se gândea la venirea nopţii cu aceeaşi concentrare ca şi mine, dar mult mai temător. Spera totuşi ca prietenii săi să fie acolo

unde stabiliseră.

Mi-am ridicat din nou privirea spre cer, încercând să nu-mi dau de gol starea de nelinişte ce devenea tot mai intensă. În profunzimea asfinţitului, pe cerul Texasului mai rămăsese o vagă urmă de lumină.

— Soţul tău, poate? întrebă el, prinzându-mă uşor de braţ.

Să fi fost pervers, ori nebun?

M-am uitat la el şi i-am văzut privirea aţintită către muncitorii perfect vizibili în cala avionului, îmbrăcaţi cu toţii în combinezoane negre-argintii, cu emblema firmei Anubis în partea stângă a pieptului. Ochii i-au coborât spre lucrătorul de la sol care se pregătea să împingă sicriul pe căruciorul de la capătul rampei. Preotul continua să aştepte ceva… dar ce anume? Aştepta ca lucrătorii să nu mai privească spre noi, să-şi găsească altceva de făcut şi să nu vadă ce avea el de gând.

— Nu, prietenul meu, i-am zis, doar pentru a continua jocul bunelor maniere.

Bunica mă crescuse în spiritul politeţii, dar nu-şi dorise nici o clipă să aibă o nepoată stupidă ori credulă. Mi-am deschis pe furiş poşeta şi am scos dinăuntru spray-ul cu piper pe care mi-l dăduse Bill pentru situaţii de urgenţă. Am ascuns micul cilindru în dreptul coapsei şi am dat să mă îndepărtez de falsul preot, ca să scap de intenţiile incerte ale acestuia şi de mâna cu care mă strângea de braţ, când capacul coşciugului s-a deschis brusc.

Cei doi muncitori din avion au sărit la sol şi s-au închinat cu capetele plecate. Cel care ghidase sicriul pe cărucior strigase „La naiba!” înainte de a se apleca şi el (era probabil un angajat nou). Această mică scenă de servilism făcea parte tot din serviciile oferite de compania aviatică, dar mi s-a părut destul de deplasată.

— Doamne, ajută-mă! a strigat preotul dar, în loc să îngenuncheze, a sărit în dreapta mea, m-a apucat de braţul în care ţineam spray-ul şi a început să mă zgâlţâie.

La început, am crezut că intenţiona să mă protejeze de pericolul provocat de deschiderea coşciugului şi dorea probabil să mă ducă undeva la adăpost. Şi, din câte am presupus, acelaşi lucru îl credeau şi angajaţii responsabili cu bagajele, preocupaţi să-şi îndeplinească rolul de slujitori ai firmei Anubis Air. Rezultatul a fost că n-au sărit în ajutorul meu, deşi am urlat cât m-au ţinut plămânii să-mi dea drumul. „Preotul” mă tot trăgea de braţ şi încerca să mă oblige să-l urmez, în vreme ce mă smuceam în spate, opintindu-mă în pavaj cu tocurile de cinci centimetri ale pantofilor. L-am lovit de câteva ori cu braţul care-mi rămăsese liber. Nu permit nimănui să mă forţeze să merg undeva fără voia mea. Sau, cel puţin, nu fără să opun o rezistenţă serioasă.

— Bill! am strigat foarte înfricoşată.

Tipul nu era masiv, dar era mai înalt şi mai solid decât mine, şi cel puţin la fel de înverşunat. Chiar dacă încercam să-i îngreunez misiunea cât puteam de mult, reuşea să mă apropie puţin câte puţin de

uşa terminalului rezervată angajaţilor. Deodată, ca din senin, s-a stârnit un vânt uscat şi fierbinte, care mi-ar fi pulverizat în faţă jetul de chimicale din spray dacă aş fi încercat să-l folosesc.

Ocupantul sicriului s-a ridicat încet şi, deschizându-şi larg ochii negri, a analizat scena din jurul său, după care l-am surprins cu coada ochiului trecându-şi o mână peste părul lucios şaten-închis.

Odată ce s-a deschis uşa rezervată personalului, mi-am dat seama că mai era cineva înăuntru. Posibil să fi fost chiar ajutoarele preotului.

— Bill!

Imediat ce s-a auzit un şuierat în aer, preotul m-a eliberat din strânsoare şi a zbughit-o pe uşă ca un iepure fugărit de ogari. Am simţit cum mi se împleticesc picioarele şi, dacă nu m-ar fi prins Bill, cu siguranţă că aş fi căzut direct în fund.

— Bună, iubitule, i-am spus pe deplin uşurată, aranjându-mi taiorul de la costumul meu gri, nou, mulţumită în sinea mea că-mi dădusem cu ruj şi după aterizarea avionului.

— Chestia asta a fost tare ciudată, am adăugat, privind în direcţia în care dispăruse preotul şi punându-mi în poşetă spray-ul cu piper.

— Sookie, eşti bine? m-a întrebat Bill, aplecându-se să mă sărute şi ignorând şuşotelile câtorva lucrători care descărcau bagaje dintr-un charter aflat în apropierea terminalului Anubis.

Chiar dacă omenirea aflase încă din urmă cu doi ani că vampirii nu erau doar personaje de legendă sau din filme de groază, ci erau fiinţe care trăiseră

de sute de ani printre noi, mulţi oameni nu văzuseră niciodată un vampir în realitate.

Bill i-a ignorat pe cei din jur. El se pricepe foarte bine să nu dea atenţie lucrurilor care nu merită băgate în seamă.

— Da, n-am nimic, i-am răspuns uşor ameţită. Nu pot să înţeleg de ce s-a luat de mine.

— Să fi înţeles greşit relaţia noastră?

— Nu cred. Am totuşi impresia că ştia că te aştept şi dorea să mă ia de-acolo înainte să te trezeşti.

— Va trebui să analizăm mai târziu acest incident, zise Bill, un adevărat maestru al moderaţiei. Lăsând deoparte acest bizar episod, cum ţi-ai petrecut seara?

— Zborul a decurs în regulă, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez calmul.

— N-a mai apărut nimic anormal? m-a întrebat el pe un ton uşor sec, pe deplin conştient de faptul că mă consideram victimizată.

— Nu ştiu ce înseamnă normalitatea în cazul unei călătorii cu avionul, fiindcă n-am mai avut niciodată parte de un asemenea voiaj, i-am zis ţâfnoasă, dar aş putea spune că lucrurile au decurs bine până la apariţia preotului.

Bill, în stilu-i caracteristic, a ridicat mirat din sprânceană, aşa că a trebuit să-i dau lămuriri:

— Nu cred că tipul ăla era cu adevărat preot. De ce a venit totuşi la avion? Şi pentru ce-a intrat în vorbă cu mine, aşteptând apoi să nu mai privească spre noi nici unul dintre lucrătorii care se ocupau cu descărcarea bagajelor?

— O să vorbim despre asta într-un loc mai ferit, mi-a răspuns vampirul meu, privindu-i fugitiv pe bărbaţii şi femeile care începuseră să se apropie în speranţa că aveau să desluşească motivele vociferărilor noastre.

Bill s-a dus apoi la muncitorii îmbrăcaţi în uniformele firmei Anubis şi, fără să ridice glasul, i-a muştruluit pentru că nu îmi săriseră în ajutor. De fapt, după felul în care angajaţii s-au albit brusc la faţă şi au început să se bâlbâie, doar am presupus că acesta era subiectul monologului său. Bill şi-a strecurat apoi un braţ pe după mijlocul meu şi am pornit agale spre terminal.

— Trimiteţi coşciugul la adresa de pe capac, hotelul Silent Shore[7], le-a strigat el peste umăr.

În împrejurimile Dallasului, Silent Shore era singurul hotel care trecuse prin modernizările necesare găzduirii clienţilor vampiri. Era unul dintre grandioasele hoteluri din vechiul centru comercial al oraşului. Aflasem acest lucru din broşura de prezentare, şi nu pentru că aş fi fost vreodată în centrul Dallasului, ori în vreunul dintre hotelurile impozante ale acestuia.

Ne-am oprit în dreptul unor trepte mici şi murdare, care duceau spre sala principală a aeroportului.

— Hai, spune-mi tot, mi-a cerut Bill. Relatându-i de la cap la coadă incidentul, l-am privit atentă şi am văzut că era foarte alb la faţă. Ştiam că trebuie să-i fi fost foame. Sprâncenele păreau foarte negre, în contrast cu paloarea tenului, iar căpruiul

[7] Silent Shore – „Tărâmul Tăcerii”.

ochilor arăta mult mai închis ca de obicei.

Mi-a deschis amabil uşa şi am intrat direct în agitaţia şi învălmăşeala unuia dintre cele mai mari aeroporturi din lume.

— De ce nu i-ai ascultat gândurile? m-a întrebat Bill.

— Mi-am ecranat puternic mintea încă din avion, i-am răspuns. Până când am devenit cu adevărat neliniştită şi am încercat să-l ascult, tu ieșiseși deja din coşciug şi el a luat-o la goană. Am avut însă un sentiment foarte ciudat, înainte să fugă…

Ezitând, n-am mai continuat, fiindcă simţeam că aş fi putut exagera. Bill însă aştepta să închei. Nu este genul care să irosească vorbele şi mă lasă întotdeauna să termin ce am de spus. Ne-am oprit pentru o clipă în dreptul unui zid.

— Am simţit că avea de gând să mă răpească, i-am zis. Ştiu că pare o nebunie. Cine mi-ar fi putut cunoaşte identitatea aici, în Dallas? Cine să fi ştiut de întâlnirea noastră la aeroport? Oricum, aşa am avut eu impresia.

Bill mi-a luat mâinile calde în palmele sale reci şi mi-am ridicat privirea spre el. Chiar dacă nu sunt scundă, iar el nu este foarte înalt, tot trebuie să ridic puţin capul. De fiecare dată când ne privim, trăiesc un sentiment de mândrie că mă pot uita în ochii lui fără să mă farmece, deşi îmi doresc uneori ca Bill să fi putut să-mi implementeze noi amintiri. Pentru că, de exemplu, nu m-ar deranja deloc să uit complet de întâlnirea cu menada. Dar acest lucru îi este imposibil.

— Aşadar, ai avut parte de un zbor plictisitor? m-a întrebat el, după ce a reflectat puţin la vorbele mele, catalogându-le pentru o reflecţie viitoare.

— Nu, de fapt, a fost chiar interesant, i-am mărturisit. După ce m-am asigurat că lucrătorii de la Anubis te-au depozitat în cala avionului, m-am urcat în celălalt avion, unde am avut loc pe unul dintre scaunele de pe rândul cel mai apropiat de ieşirea de urgenţă. La un moment dat, una dintre însoţitoarele de zbor ne-a arătat ce trebuie să facem în caz că ne prăbuşim şi ne-a spus că putem schimba locurile între noi, dacă simţim că nu ne putem descurca într-o astfel de situaţie. Însă nu m-am mutat, întrucât sunt convinsă că pot face faţă oricărei urgenţe, nu? Apoi, aceeaşi femeie mi-a adus ceva de băut şi o revistă.

Chiar mi-a făcut plăcere faptul că m-a servit, mai ales că eu, având – aş putea spune – profesia de chelneriţă, arareori ajung în postura de a fi servită.

— Sunt sigur că te poţi descurca în orice situaţie, Sookie. Nu ţi-a fost frică la decolare?

— Nu. În afară de faptul că am fost puţin îngrijorată în privinţa acestei seri, totul a decurs perfect.

— Îmi pare rău că nu te-am putut însoţi, a murmurat el atât de calm şi de fluid, încât simţeam pur şi simplu că mă scald în glasul său.

M-a strâns uşor la piept.

— Nu-i nimic, i-am spus cu toată seriozitatea, deşi stăteam cu faţa lipită de cămaşa lui. A fost prima oară când am zburat cu avionul şi am fost

destul de neliniştită, dar totul a decurs perfect. Până la aterizare.

Oricât m-aş fi plâns, eram totuşi bucuroasă că Bill se trezise la timp, aşa încât să mă însoţească în aeroport, pentru că începeam să mă simt din ce în ce mai mult ca o fetiţă de la ţară.

N-am mai discutat despre preot, dar ştiam bine că Bill nu trecuse cu vederea incidentul. Bill m-a condus apoi la bagaje, după care am pornit în căutarea unui mijloc de transport. În mod normal, m-ar fi lăsat undeva şi ar fi aranjat el totul, numai că, aşa cum îmi reamintea adeseori, trebuia să învăţ să mă descurc singură, fiindcă exista posibilitatea ca problemele personale să ne poarte uneori în locuri unde nu puteam ajunge decât în timpul zilei.

În pofida faptului că aeroportul era nespus de aglomerat, plin de oameni ce păreau cu toţii nefericiţi şi împovăraţi, ajutată şi de câteva ghionturi sugestive din partea lui Bill, am reuşit să urmez cu uşurinţă indicatoarele, dar numai după ce mi-am întărit scutul mental. Chiar şi fără să aud lamentările călătorilor, problemele şi oboseala acestora făceau ca atmosfera să fie foarte apăsătoare. L-am dirijat spre staţia de taxiuri pe hamalul care ne ducea bagajele – pe care Bill le-ar fi putut duce fără nici o problemă sub braţ – şi, în mai puţin de patruzeci de minute de la trezirea lui Bill, am pornit amândoi spre hotel. Lucrătorii de la Anubis şi-au luat ferm angajamentul că vor trimite coşciugul în cel mult trei ore.

Vom vedea. Dacă nu reuşeau să-şi ţină

promisiunea, primeam din partea companiei un zbor gratuit.

Uitasem cât este de întins Dallasul, pentru că ultima oară fusesem aici în urmă cu şapte ani, imediat după terminarea liceului. Luminile şi agitaţia din oraş erau uimitoare. Tot drumul n-am făcut decât să mă uit pe fereastră, la toate magazinele şi clădirile prin dreptul cărora treceam, în timp ce Bill îmi zâmbea cu o bunăvoinţă iritantă.

— Sookie, te-ai aranjat foarte frumos. Ţi-ai ales hainele cele mai potrivite.

— Mersi, i-am spus, uşurată şi mulţumită.

Bill insistase să arăt ca o profesionistă, iar când îl întrebasem mirată „Ce profesionistă?!”, mă privise cu subînţeles, pe sub sprâncene. Aşa că alesesem o cămăşuţă albă, un taior gri, cercei cu perle, o poşetă neagră şi pantofi cu toc. Îmi pieptănasem părul pe spate şi-l împletisem cu ajutorul unui set hairagami pe care îl comandasem de la televizor. Mă ajutase şi prietena mea Arlene şi, în cele din urmă, într-adevăr, reuşisem se pare să arăt ca o profesionistă – deşi, mai degrabă, semănăm cu o antreprenoare din branşa pompelor funebre –, iar Bill se arătase mulţumit. Contravaloarea vestimentaţiei o trecusem în contul lui, la Tara's Togs, întrucât reprezenta o cheltuială legitimă, aşa că nu mă puteam plânge de preţ.

M-aş fi simţit mult mai comod în hainele mele de ospătăriţă. În locul rochiei şi ciorapilor lungi, prefer oricând o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Am oftat la gândul că, în loc să port aceşti blestemaţi de pantofi cu toc, aş fi putut foarte bine

să vin în adidaşi şi în uniforma mea de chelneriţă.

Taxiul a oprit în faţa hotelului şi şoferul a coborât să ne dea jos bagajele, suficiente pentru trei zile. Dacă vampirii din Dallas îmi respectau indicaţiile, aş fi terminat totul foarte repede şi puteam reveni chiar în noaptea următoare în Bon Temps, unde trăim feriţi de primejdii şi unde nu ni se cere implicarea în afacerile şi treburile vampirilor. Asta, bineînţeles, numai până când primeşte Bill un telefon. În orice caz, decât să ne bizuim pe o şedere scurtă, era mai bine să aducem cu noi haine suplimentare.

M-am târât pe bancheta maşinii şi am ieşit după Bill, care tocmai îl plătea pe taximetrist. Un angajat al hotelului a apărut imediat lângă bagaje şi a început să le încarce într-un cărucior cu rotile, moment în care şi-a întors spre Bill chipul uscăţiv şi i s-a adresat:

— Domnule, bun venit la hotelul Silent Shore! Numele meu este Barry şi…

În clipa în care Bill a făcut un pas în faţă, luminile de la intrarea în holul hotelului i-au dat la iveală paloarea chipului.

— …eu voi avea grijă de bagajele dumneavoastră, încheie băiatul speriat.

— Mulţumim, i-am răspuns, dându-i tânărului, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, un scurt răgaz în care să-şi revină.

Observând că mâinile îi tremurau uşor, am încercat să recepţionez sursa tulburării sale şi, spre surprinderea mea – după o scurtă analiză a minţii lui Barry –, am descoperit că era telepat, la fel ca şi

mine! Se afla însă la un nivel de organizare şi dezvoltare prin care eu trecusem, dacă nu mă înşel, pe la vârsta de doisprezece ani. Sărmanul băiat trăia un adevărat calvar. Nu se putea controla absolut deloc, iar scutul mental îi era complet ineficient. Îşi nega puternic aptitudinea, în vreme ce eu nu ştiam dacă să pornesc spre el şi să-l îmbrăţişez, ori să-l mângâi pe creştet. Însă mi-am dat imediat seama că nu eram în măsură să-i deconspir secretul, aşa că am privit în altă direcţie şi am început să-mi plimb greutatea de pe un picior pe altul, ca şi cum începusem deja să mă plictisesc.

— Eu vă urmez cu bagajele, a bombănit Barry.

Bill i-a zâmbit amabil, iar Barry i-a întors fâstâcit surâsul, după care şi-a îndreptat atenţia asupra căruciorului cu bagaje. Barry se speriase de înfăţişarea lui Bill, dar şi de faptul că nu-i putea citi gândurile – aceasta fiind şi fascinaţia pe care o exercitau morţii vii asupra persoanelor ca mine. Barry, din moment ce acceptase să lucreze în cadrul unui hotel ce găzduia vampiri, trebuia să înveţe să se relaxeze în preajma clienţilor săi.

Unii consideră că toţi vampirii arată înspăimântător, dar, pentru mine, depinde de fiecare vampir în parte. Ţin minte că, atunci când îl văzusem prima oară pe Bill, mi se păruse complet diferit de ceilalţi şi nu mă simţisem nicidecum înfricoşată.

Fiinţa care ne aştepta în holul hotelului Silent Shore era într-adevăr înfiorătoare. Barry mai mult ca sigur îşi udase deja pantalonii. Femeia-vampir s-

a apropiat după ce ne-am înregistrat la recepţie, când Bill tocmai îşi punea în portofel cartea de credit – pe care o obţinuse numai după ce trecuse printr-o procedură de coşmar, şi asta doar din simplul motiv că avea o sută şaizeci de ani. Imediat ce l-a plătit pe Barry, m-am apropiat şi mai mult de Bill, sperând totodată ca femeia-vampir să nu-mi remarce mişcarea.

— Bill Compton? Detectivul din Louisiana?

Glasul îi era la fel de calm şi de distant ca al lui Bill, dar cu mult mai puţine inflexiuni. Se vedea că murise cu foarte multă vreme în urmă, pentru că era albă ca varul şi dreaptă ca o scândură, paloare şi inflexibilitate accentuate de o rochie subţire, albastru-aurie, lungă până la glezne. Părul şaten-deschis – împletit în cozi şi lung până mai jos de mijloc – şi ochii verzi scânteietori o făceau să iasă şi mai mult în evidenţă.

— Da.

Vampirii nu au obiceiul să dea mâna, aşa că cei doi s-au privit reciproc şi s-au salutat scurt din cap.

— Ea e femeia?

Am prins cu coada ochiului o mişcare înceţoşată, ceea ce însemna că probabil gesticulase spre mine – una dintre mişcările lor fulgerătoare.

— Ea este partenera şi colaboratoarea mea, Sookie Stackhouse, i-a răspuns Bill.

A înclinat din cap o clipă mai târziu, arătându-ne că înţelesese aluzia:

— Numele meu este Isabel Beaumont, s-a prezentat ea. După ce despachetaţi şi vă instalaţi

în cameră, veniţi amândoi cu mine.

— Trebuie mai întâi să mă hrănesc, i-a zis Bill.

Isabel m-a privit scurt, gânditoare, întrebându-se probabil de ce nu-i ofeream din sângele meu. Dar acest lucru nu era treaba ei.

— Ai în acest caz opţiunea de a solicita telefonic pe cineva, i-a răspuns ea.

*

Sărmana de mine, o muritoare de rând, nu aveam decât posibilitatea să comand ceva din meniul restaurantului. Când însă am luat în calcul răstimpul pe care-l mai aveam la dispoziţie, m-am gândit că era mai bine să mănânc de-abia după ce terminam treaba pe seara aceasta.

După ce ne-au fost aduse bagajele în dormitor – suficient de spaţios pentru un coşciug şi un pat –, tăcerea din mica sufragerie a apartamentului a devenit dintr-odată foarte apăsătoare. În cameră aveam un frigider mic, plin cu sânge îmbuteliat, dar Bill voia ceva natural.

— Sookie, trebuie să dau acest telefon, mi-a reamintit Bill de hotărârea pe care o luaserăm amândoi, de comun acord, încă dinainte de călătorie.

— Bineînţeles, i-am răspuns.

Fără să-l privesc, m-am retras în dormitor şi am închis uşa. Era nevoit să se hrănească din altcineva, aşa încât să-mi pot păstra energia pentru ceea ce aveam de rezolvat aici, dar asta nu însemna că-mi plăcea acest lucru, ori că trebuia să stau lângă el şi să-l privesc. Câteva minute mai

târziu, s-a auzit o ciocănitură în uşa dinspre hol şi l-am auzit pe Bill poftindu-şi înăuntru cina ambulantă, după care au urmat câteva murmure, încheiate cu un geamăt grav.

Din nefericire pentru nivelul tensiunii mele, aveam destul bun-simţ ca să nu încep să-mi trântesc de podea peria de păr, ori să arunc prin cameră unul dintre afurisiţii ăia de pantofi cu toc cui. Posibil ca la această înfrânare să fi contribuit demnitatea personală, dar şi instinctul de conservare, întrucât nu ştiam în ce măsură ar fi putut tolera Bill o persoană atât de temperamentală. Aşa că m-am mulţumit să despachetez, după care mi-am aşezat articolele de toaletă şi am folosit baia. Ştiam că toaletele sunt dependinţe opţionale pentru vampiri şi, chiar dacă în locuinţele lor există astfel de încăperi, pe deplin funcţionale, vampirii uită adeseori să-şi aprovizioneze cămara cu hârtie igienică.

După ce-am auzit uşa de la ieşire deschizându-se şi închizându-se la loc, Bill a ciocănit uşor înainte de a intra în dormitor. Obrajii i se rumeniseră puţin şi chipul îi arăta mult mai sănătos.

— Eşti pregătită? m-a întrebat el. Deodată, m-a izbit şi m-a înspăimântat faptul că acceptasem să lucrez cu adevărat pentru vampiri. Ştiam că, dacă nu rezolvam această sarcină, viaţa îmi va fi pusă în primejdie, iar Bill putea muri de-a binelea. Am confirmat printr-o mişcare uşoară a capului, în timp ce spaima îmi uscase efectiv gâtul.

— Nu-ţi lua poşeta.

— De ce? l-am întrebat privind mirată în jos, la micul accesoriu. Cine ar obiecta la aşa ceva?

În poşete pot fi ascunse multe lucruri, cum ar fi ţepuşe în miniatură, m-am gândit eu.

— Pune-ţi cheia de la cameră în… fusta nu are buzunar?

— Nu.

— Atunci strecoar-o în lenjeria intimă. Mi-am ridicat fusta, aşa încât Bill să vadă exact în ce tip de lenjerie aş putea să ascund ceva. Expresia chipului său mi-a făcut însă deosebită plăcere.

— Ce sunt ăştia… să fie cumva chiloţi tanga? m-a întrebat Bill, arătându-se dintr-odată foarte interesat.

— Cam aşa ceva. N-am considerat că trebuie să fiu protocolară până la piele.

— Şi ce piele, murmură Bill. Atât de minunat bronzată, atât de… catifelată.

— Da, tocmai de aceea m-am gândit că n-am nevoie nici de ciorapi, i-am zis, prinzând dreptunghiul de plastic – „cheia” – sub elasticul de pe şold.

— Ah, nu cred că va sta acolo, zise el, în timp ce ochii îi deveneau tot mai mari şi mai lucitori. S-ar putea să ne separăm şi trebuie neapărat să ţii cheia la tine. Încearcă alt loc.

M-am conformat şi am mutat-o în altă parte.

— Vai, Sookie. De-acolo nu o vei putea scoate la timp. Hai, că trebuie… of a venit vremea să plecăm, mi-a zis Bill, forţându-se parcă să-şi recapete luciditatea.

— Bine, dacă insişti, i-am spus, netezindu-mi

fusta costumului peste „lenjeria intimă”.

Bill m-a privit intens cu ochii săi negri şi, la fel ca orice bărbat, şi-a verificat buzunarele, pentru a fi sigur că nu uitase nimic. Era un gest neobişnuit de omenesc. Un gest care m-a impresionat nespus. Ne-am încurajat reciproc şi am pornit pe hol, spre ascensor. Isabel Beaumont ne aştepta de ceva timp şi presimţeam că nu era deloc obişnuită să facă asta.

Femeia-vampir se afla exact în locul în care o lăsasem şi, deşi arăta la vreo treizeci şi cinci de ani, bănuiam că trebuie să fi avut o existenţă de sute de ani. Din câte se părea, în hotelul Silent Shore, Isabel nu se sfia să-şi manifeste pe deplin firea de vampir, incluzând în aceasta şi îndelungi pauze de imobilitate. Spre deosebire de oameni, care au obiceiul să se agite în permanenţă, să-şi găsească mereu câte ceva de făcut, vampirii pot ocupa un spaţiu fără să se simtă nevoiţi să-şi justifice prezenţa. Când am ieşit din lift, Isabel arăta exact ca o statuie, ori mai degrabă ca un umeraş de care ţi-ai fi putut atârna pălăria, deşi ai regreta amarnic un asemenea gest.

Odată ajunşi la mai puţin de doi metri de ea, un fel de sistem de avertizare a înştiinţat-o că ne apropiam şi, ca la comandă, Isabel a privit brusc în direcţia noastră, după care ne-a făcut semn cu braţul drept.

— Urmaţi-mă, ne-a spus ea, ieşind rapid pe uşa principală.

Barry de-abia a izbutit să-i deschidă uşa la timp. În momentul în care a trecut pe lângă el, am

observat că a ştiut să-şi ţină privirea în pământ. Pentru că, într-adevăr, tot ce se spune despre privirea unui vampir este pe deplin adevărat.

Previzibil, limuzina Isabelei era un Lexus negru dotat cu toate opţiunile posibile. N-ai să vezi un vampir care să conducă un Geo. Răbdătoare, Isabel a aşteptat să-mi pun centura de siguranţă – pe care ea şi Bill nu s-au obosit să o folosească – şi, destul de surprinzător, a pornit în trombă de lângă bordură, după care am străbătut Dallasul şi am continuat pe o arteră foarte circulată. Isabel părea genul de persoană taciturnă, dar, după nici cinci minute de mers, i-am surprins o vagă tresărire a capului, de parcă şi-ar fi amintit că avea de îndeplinit ordine foarte precise.

Am continuat cu o curbă la stânga, unde am văzut o zonă cu iarbă şi contururile estompate ale unei clădiri ce părea un fel de reper istoric. Isabel şi-a ridicat un deget lung şi osos şi a arătat spre dreapta:

— Arhiva Manualelor Statului Texas[8], mi-a spus ea, simţindu-se probabil obligată să-mi dea şi câteva informaţii de interes turistic.

Posibil să fi fost clar instruită în acest sens, ceea ce era şi mai interesant. Am privit cu interes în direcţia degetului ei arătător şi, încercând să reţin vizual cât mai mult din vechea clădire de cărămidă, am fost oarecum mirată că nu arăta mai impunătoare.

---

[8] *Texas School Book Depository,* clădire din care se presupune că, în noiembrie 1963, s-a tras asupra preşedintelui american J.F. Kennedy.

— Aia e colina de unde s-au tras celelalte focuri? am întrebat într-un suflet, emoţionată şi impresionată, ca şi cum aş fi descoperit indicii despre prăbuşirea zepelinului Hindenburg[9] sau cine ştie ce alt artefact legendar.

Isabel a confirmat aproape imperceptibil, dând uşor din cap, iar eu am reuşit să-i observ răspunsul doar datorită mişcărilor vagi ale şuviţelor de păr.

— În vechea parte a arhivei funcţionează acum un muzeu, mi-a spus ea.

Era interesant şi speram să-l vizitez în timpul zilei. Dacă mai rămâneam ceva timp în Dallas, în orele pe care Bill şi le petrecea în coşciug, aş fi putut să merg pe jos până la muzeu ori să iau un taxi.

Bill mi-a zâmbit peste umăr. Reuşea deja să-mi prindă chiar şi cele mai vagi stări, ceea ce mă satisfăcea în procent de optzeci la sută.

Am continuat să mergem încă vreo douăzeci de minute, părăsind centrul comercial şi intrând în zona rezidenţială. Primele clădiri erau modeste, pătrăţoase; apoi, deşi majoritatea caselor nu păreau mult mai mari, unele dintre ele începeau să arate de parcă ar fi fost îndopate cu steroizi. Destinaţia finală a reprezentat-o o casă uriaşă, înghesuită pe o parcelă mică de pământ. Terenul denivelat din jurul clădirii o făcea să arate ridicol, chiar şi pe întuneric.

---

[9] Cel mai mare dirijabil construit vreodată, mândria Germaniei naziste. În anul 1937, acesta a luat foc în timp ce încerca să aterizeze la Lakenhurst, New Jersey, făcând numeroase victime.

Nu mi-ar fi displăcut să mai întârziem şi să ne mai plimbăm puţin cu maşina.

Am parcat pe stradă, în faţa vilei, întrucât asta mi s-a părut a fi. Bill mi-a deschis portiera, iar eu am ezitat puţin, refractară la perspectiva începerii… lucrului. Ştiam că erau vampiri înăuntru, chiar foarte mulţi. Simţeam acest lucru în aceeaşi măsură în care puteam să-mi dau seama dacă m-ar fi aşteptat acolo şi fiinţe umane. Şi totuşi, în locul valurilor de gânduri care să-mi indice prezenţa oamenilor, am recepţionat imagini mentale de… cum să mă exprim? În atmosfera din casă am perceput o mulţime de goluri, iar fiecare gol, ştiam bine, reprezenta un vampir. Am parcurs câţiva paşi pe trotuarul îngust, până la uşa din faţă, unde am reuşit, în sfârşit, să captez mental prezenţa unui om.

Lumina era aprinsă deasupra uşii, fapt care mi-a permis să văd mai bine exteriorul casei, construită din cărămizi bej, cu contururi albe. Lumina, evident, fusese aprinsă spre beneficiul meu, pentru că văzul unui vampir întrece cu mult chiar şi cea mai ageră privire umană. Isabel ne-a condus la intrarea încadrată de arcade construite din acelaşi tip de cărămidă. Pe uşă atârna o ghirlandă de viţă-de-vie şi flori uscate, care aproape că masca vizorul. Era un mod foarte isteţ de socializare, întrucât exteriorul casei nu era cu nimic ieşit din comun faţă de celelalte locuinţe supradimensionate prin dreptul cărora trecuserăm şi nu prezenta nici un indiciu care să dea de bănuit că înăuntru locuiau vampiri.

Însă vampirii chiar îşi făcuseră cuib acolo. Şi în număr mare. Urmând-o pe Isabel înăuntru, am numărat patru în camera principală, spre care dădea uşa de la intrare, doi în hol şi cel puţin şase în bucătăria spaţioasă a casei, unde s-ar fi putut hrăni pe puţin douăzeci de persoane. Mi-am dat imediat seama că locuinţa fusese cumpărată şi nu construită de vampiri, deoarece vampirii preferă ca bucătăriile să fie mici, ori chiar să lipsească cu desăvârşire. Au nevoie doar de un frigider, pentru păstrarea sângelui sintetic, şi un cuptor cu microunde, pentru a-l încălzi. În definitiv, ce ar putea să gătească?

La chiuvetă, un bărbat înalt şi deşirat spăla câteva farfurii. Asta însemna că stăteau acolo şi oameni. S-a întors pe jumătate în momentul când am trecut pe lângă el şi m-a salutat din cap. Purta ochelari şi avea mânecile cămăşii suflecate. N-am avut ocazia să-i vorbesc, fiindcă Isabel ne-a zorit să intrăm în ceea ce părea a fi camera de zi.

Simţeam că Bill era încordat. Deşi nu-i puteam citi gândurile, îl cunoşteam suficient de bine cât să-i interpretez poziţia umerilor. Nici un vampir nu este în apele lui în momentele în care se află pe teritoriul unui semen de-al său. La fel ca în orice altă societate, vampirii au şi ei o mulţime de legi şi norme de conduită. Doar că, spre deosebire de noi, încearcă să le păstreze secret. Însă, încet-încet, le descopeream şi singură.

L-am remarcat imediat şi pe conducătorul vampirilor, care stătea în capul mesei lungi din sufrageria la fel de spaţioasă a casei şi care arăta

ca un ciudat. Asta a fost prima mea impresie, pentru că mi-am dat imediat seama că, de fapt, dorea să pară un ciudat – în realitate era… complet diferit. Părul gălbui şi lucios îi era pieptănat pe spate, statura firavă şi neimpresionantă, ochelarii cu rame negre îi purta numai pentru a-şi camufla privirea, iar cămaşa din bumbac cu capse îi era îndesată într-o pereche de pantaloni din bumbac şi poliester. Chipul îi era palid – cum de altfel ar fi şi trebuit să fie – şi pistruiat, cu gene aproape invizibile şi sprâncene aidoma.

— Bill Compton, spuse ciudatul.

— Stan Davis, a zis Bill.

— Mda, bun venit în oraş!

De îndată ce-am distins în vocea vampirului o vagă urmă de accent străin, mi-a apărut în minte gândul că *fusese cândva Stanislaus Davidowitz* – şi, în momentul imediat următor, mintea mi s-a limpezit instantaneu. Dacă afla vreunul dintre ei că reuşeam din când în când să recepţionez din tăcerea minţii lor chiar şi o frântură de idee, m-ar fi lăsat fără suflare înainte să ating podeaua.

Nici măcar Bill nu ştia acest lucru.

Mi-am ferecat teama într-unul din cotloanele minţii, în timp ce vampirul, cu privirea lui palidă, îmi examina atent fiecare trăsătură.

— Are o înfăţişare agreabilă, îi spuse lui Bill, ceea ce s-ar fi dorit un compliment, un fel de încurajare bărbătească pentru Bill.

Bill i-a răspuns înclinându-şi uşor capul.

Vampirii nu-şi pierdeau vremea sporovăind fel de fel de lucruri pe care oamenii şi le spun

adeseori în circumstanţe similare. O fiinţă umană superioară ierarhic l-ar fi întrebat pe Bill ce mai face şeful său, Eric; l-ar fi ameninţat cu subtilitate, în caz că nu voiam să-i ajut, şi, foarte probabil, ne-ar fi făcut cunoştinţă cu cele mai importante personaje prezente în încăpere. Dar nu şi Stan Davis, şeful vampirilor. A ridicat brusc mâna şi un vampir hispanic, tânăr, cu păr negru şi sârmos, a ieşit iute din cameră şi a revenit aducând cu el o tânără. Imediat ce m-a văzut, fata a ţipat şi s-a smucit în faţă, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoarea vampirului.

— Ajută-mă! a strigat ea. Trebuie să mă ajuţi!

Mi-am dat imediat seama că era cam prostuţă. În definitiv, cum aş fi putut s-o ajut într-o casă plină de vampiri? Rugămintea ei era chiar ridicolă. Mi-am repetat de câteva ori acest lucru, foarte rapid, aşa încât să termin cât mai repede ce aveam de rezolvat.

M-am uitat fix în ochii ei şi am ridicat un deget, sugerându-i să păstreze tăcerea. Fata s-a conformat de îndată ce m-a privit şi am stabilit amândouă o legătură. Spre deosebire de vampiri, nu am o privire hipnotică, şi nici nu arăt la fel de ameninţătoare, ci sunt la fel ca orice fată simplă, care munceşte într-un loc prost plătit, aşa cum pot fi întâlnite în mai toate oraşele din sudul Statelor Unite: blondă, pieptoasă, bronzată şi tânără. De asemenea, foarte posibil să nu arăt nici prea isteaţă. Însă presupun că oamenii – şi vampirii – consideră că frumuseţea, părul blond şi munca într-un loc prost plătit implică totodată şi

stupiditate.

Liniştită că-l aveam pe Bill în spatele meu, m-am întors către Stan Davis.

— Domnule Davis, vreau să vă spun că am nevoie de linişte pentru a o interoga pe această fată şi, de asemenea, vreau mai întâi să ştiu ce vreţi să aflaţi de la ea.

Tânăra a început să suspine, încet şi înduioşător, dar şi incredibil de iritant într-o astfel de situaţie.

Davis şi-a pironit ochii palizi asupra mea, dar nu pentru a încerca să mă farmece ori să mă domine, ci doar să mă analizeze.

— Am înţeles că escorta ştie bine termenii învoielii mele cu şeful său, a zis Stan Davis.

Îmi era mai mult decât limpede mesajul pe care mi-l transmitea. În definitiv, eram o fiinţă umană care nu merita nici cea mai mică atenţie. Faptul că mă adresasem lui Stan n-ar fi fost cu nimic diferit de încercarea unui pui de a le vorbi cumpărătorilor de la KFC. Şi totuşi, trebuia să aflu ce dorea de la tânăra de faţă.

— Nu mă îndoiesc că îndepliniţi condiţiile agreate de şeful Districtului 5, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez vocea cât mai uniformă. În ceea ce mă priveşte, îmi voi da toată silinţa să vă ajut, dar nu pot face absolut nimic, atâta vreme cât nu ştiu ce urmăresc.

— Vrem să ştim unde este fratele nostru, mi s-a adresat el după o scurtă pauză.

M-am străduit să nu arăt atât de surprinsă pe cât m-am simţit în sinea mea.

După cum am mai spus, unii vampiri, cum este şi cazul lui Bill, trăiesc singuri. Alţii se simt mult mai în siguranţă în grupuri, numite şi cuiburi. Membrii unui astfel de grup se consideră fraţi şi surori, dar numai după ce-au stat vreme îndelungată în cuibul respectiv, iar unele cuiburi rămân intacte zeci de ani. În New Orleans, de pildă, este unul care există de două sute de ani. Înainte să plecăm din Louisiana, Bill îmi dezvăluise pe scurt faptul că vampirii din Dallas trăiesc într-un grup neobişnuit de mare.

Chiar dacă nu cunosc eu prea multe, mi-am dat totuşi seama că, pentru un vampir atât de puternic cum este Stan, pierderea unuia dintre fraţii din grup nu reprezintă doar un fapt insolit, ci şi o umilinţă.

Iar vampirilor le place să fie umiliţi în aceeaşi măsură în care le place şi oamenilor.

— Vă rog, explicaţi-mi situaţia, i-am spus pe un ton cât se poate de neutru.

— Fratele meu, Farrell, nu s-a întors în cuib de cinci nopţi, mi-a răspuns Davis.

Bănuiam că verificaseră deja locurile pe care obişnuia să le frecventeze Farrell şi îi întrebaseră pe toţi ceilalţi vampiri din Dallas când îl văzuseră ultima dată pe acesta. Totuşi, nu mi-am putut nega natura umană şi am dat să-l întreb şi acest lucru. Bill însă mi-a atins umărul şi l-am surprins cu coada ochiului clătinând foarte uşor din cap. Era clar că mi-aş fi insultat grav gazda printr-o astfel de întrebare.

— Ce-i cu tânăra asta? l-am întrebat, privind-o

pe fată, care tăcea mâlc şi tremura înfiorată, în vreme ce vampirul hispanic se străduia să o ţină în picioare.

— Lucrează în clubul unde a fost văzut ultima dată. Este unul dintre localurile noastre, Bat's Wing.

Barurile reprezintă afacerile cele mai căutate de vampiri, pentru că, evident, activitatea în astfel de localuri se desfăşoară în principal noaptea. Există bineînţeles şi vampiri care şi-au ales ca domeniu de activitate curăţătorii şi spălătorii nocturne, dar acestea nu au nici pe departe farmecul pe care-l exercită asupra oamenilor barurile luxoase deţinute de vampiri.

În ultimii doi ani, barurile vampirilor au animat semnificativ viaţa de noapte a oraşelor. Patetici, mulţi oameni – numiţi şi cocote – au devenit obsedaţi de vampiri şi au început să frecventeze barurile lor, înveşmântaţi în fel de fel de costumaţii, în speranţa să le atragă acestora atenţia, în timp ce turiştii vizitează localurile şi îi privesc cu gurile căscate pe vampiri şi cocote. Însă barurile de acest gen nu sunt localuri în care să poţi lucra în siguranţă.

L-am privit fix în ochi pe vampirul hispanic şi i-am arătat spre unul dintre scaunele de lângă masa lungă, din apropierea mea. Vampirul a aşezat-o pe fată şi, pregătindu-mă să-i recepţionez gândurile, am privit-o pe tânără din picioare. Mintea fetei nu avea nici un fel de protecţie. Am închis ochii.

O chema Bethany; avea douăzeci şi unu de ani şi se considera o fată sălbatică şi nonconformistă.

Până în momentul de faţă, nici prin cap nu-i trecuse că va avea astfel de probleme. Angajarea în barul Bat's Wing fusese unul dintre gesturile ei rebele şi, din câte se părea, existau toate şansele ca această alegere să-i fie fatală.

Mi-am întors privirea spre Stan Davis.

— Dacă vă oferă informaţiile dorite, i-am spus, asumându-mi un mare risc, ştiţi că fata trebuie să plece de-aici liberă şi nevătămată.

Stan îmi spusese că ştia bine termenii învoielii, dar l-am întrebat totuşi acest lucru, pentru a fi sigură.

Bill a suspinat uşor în spatele meu. Nu era deloc într-o poziţie avantajoasă, mai ales că Stan Davis se înfuriase atât de rău, încât ochii îi sclipiseră puternic pentru o secundă.

— Da, mi-a răspuns el printre dinţi, scoţându-şi colţii pe jumătate. Sunt de acord.

Ne-am privit pentru o clipă. Ştiam amândoi foarte bine că, în urmă cu nici doi ani, vampirii din Dallas ar fi răpit-o pe Bethany şi ar fi torturat-o până când le-ar fi spus tot ce ştia şi chiar mai mult de-atât.

— Cum arată Farrell?

— Ca un cowboy, mi-a răspuns Stan, fără nici cea mai mică urmă de umor. Obişnuieşte să poarte blugi, cravate-şnur şi cămăşi cu capse din perle false.

Vampirii din Dallas nu păreau să apeleze la croitorii de lux, ceea ce însemna că, la urma urmelor, aş fi putut foarte bine să vin îmbrăcată în costumaţia mea de chelneriţă.

— Ce culoare au ochii şi părul?

— Are părul şaten-cărunt şi ochii căprui. Are maxilare late şi măsoară în înălţime cam… un metru nouăzeci, a continuat Stan, care părea să-i fi recalculat înălţimea dintr-o veche unitate de măsură. Este proaspăt bărbierit şi slăbuţ, în vârstă de aproximativ treizeci şi opt de ani.

— Îmi permiteţi s-o duc pe Bethany în altă parte? Într-o cameră mai mică şi mai puţin aglomerată? am întrebat, încercând să par mai simpatică, pentru că nu era deloc o idee rea.

Stan a dat din mână atât de rapid, încât doar am dedus că făcuse un gest, şi, în clipa imediat următoare – fără nici o exagerare –, toţi vampirii au părăsit bucătăria, cu excepţia lui Stan şi a lui Bill. Deşi nu-l vedeam, ştiam că Bill aştepta lângă perete în spatele meu, pregătit pentru orice eventualitate. Am inspirat profund. Sosise vremea să acţionez.

— Bethany, cum te simţi? am întrebat-o cu blândeţe.

— Cum de ai aflat cum mă cheamă? m-a întrebat ea, agitându-se pe scaun.

I-am întors scaunul pe rotile, din dreptul mesei, spre cel pe care mă aşezasem. Stan şedea în capul mesei, în spatele meu, undeva în stânga.

— Pot să aflu multe alte lucruri despre tine, i-am zis, încercând să par cordială şi atotştiutoare, după care am început să-i culeg din aer gândurile, ca şi cum m-aş fi aflat în faţa unui pom plin cu mere. Când erai mică, ai avut un câine pe nume Woof, iar mama ta ştie să pregătească cea mai bună

prăjitură cu nucă de cocos din lume. Mai demult, tatăl tău a pierdut mulţi bani la un joc de cărţi şi a trebuit să-ţi amanetezi videocasetofonul, pentru a-l ajuta să-şi plătească datoria fără să afle mama ta.

Fata m-a privit cu gura căscată. Atât cât era posibil, uitase că se afla într-un mare pericol.

— E uimitor! Eşti la fel de bună ca mediumul care-şi face reclamă la televizor.

— Bethany, ei bine, nu sunt medium, i-am răspuns, pe un ton ceva mai aspru. Sunt telepată şi sunt capabilă să-ţi citesc gândurile, chiar şi pe acelea pe care nu le-ai conştientizat. Mai întâi, vreau să te relaxezi şi apoi vreau să-ţi aminteşti cât mai multe lucruri despre seara în care ai lucrat la bar, în urmă cu cinci zile, i-am spus privind scurt spre Stan, care m-a aprobat dând uşor din cap.

— Dar nu m-am gândit nici o clipă la prăjitura mamei mele! zise la fel de uluită Bethany.

Am încercat să-mi înăbuş un suspin.

— Chiar dacă n-ai fost conştientă de acest gând, el ţi-a trecut totuşi prin minte, exact în momentul când i-ai văzut paloarea lui Isabel, al cărei chip alb ţi-a amintit de glazura prăjiturii mamei tale. Iar de fostul tău câine ţi-ai adus aminte imediat ce te-ai gândit că părinţii trebuie să-ţi ducă tare mult dorul.

Odată ce-am rostit aceste cuvinte, mi-am dat brusc seama că făcusem o greşeală, pentru că tânăra, amintindu-şi de situaţia în care ajunsese, a început din nou să plângă.

— Atunci, pentru ce eşti aici? a întrebat ea printre suspine.

— Vreau să te ajut să-ţi aminteşti.

— Dar ai zis că nu eşti medium.

— Într-adevăr, nu sunt.

Sau eram? Aveam câteodată străfulgerări care interferau cu celălalt har al meu, de care auziseră deja vampirii şi pe care îl consideram mai degrabă un blestem, asta până să-l întâlnesc pe Bill.

— Un medium este capabil să afle informaţii despre cineva prin atingerea unui obiect care-i aparţine persoanei respective. Unii pot avea viziuni despre evenimente trecute sau viitoare, iar alţii pot să comunice cu morţii. Spre deosebire de aceştia, eu sunt telepat sau, altfel spus, o persoană capabilă să recepţioneze gândurile celor din jur. Până în prezent, n-am încercat, dar s-ar putea să am capacitatea să şi transmit gânduri.

Odată ce întâlnisem un alt telepat, o astfel de încercare devenea o posibilitate destul de tentantă; era o idee pe care intenţionam s-o explorez mai târziu în tihnă. Acum însă trebuia să mă concentrez la problema pe care o aveam de rezolvat.

Şezând faţă-n faţă cu Bethany, am luat o serie de decizii. Îmi era străină ideea de a-mi folosi capacitatea telepatică pentru a asculta pe cineva, deoarece am încercat întreaga viaţă să-mi înfrânez această abilitate. Acum, odată ce fusesem angajată să-mi folosesc „auzul”, viaţa lui Bethany depindea probabil de acesta. Viaţa mea era deja în mâinile vampirilor.

— Bethany, uite ce vom face. Tu îţi vei aminti tot ce s-a petrecut în noaptea aceea, iar eu voi analiza informaţiile, chiar în mintea ta.

— O să mă doară?
— Nu, absolut deloc.
— Şi după aceea?
— Eşti liberă să pleci.
— Acasă?
— Da, i-am zis, amintindu-mi că, în această seară, mulţumită unui anume vampir, nu va fi valabil şi pentru mine acelaşi lucru.
— N-o să mă omoare?
— Nici vorbă de-aşa ceva.
— Promiţi?
— Bineînţeles, i-am răspuns zâmbind.
— Bine, mi-a spus şovăielnică, după care am mutat-o puţin, aşa încât să nu-l poată vedea pe Stan peste umărul meu.

Habar n-aveam ce făcea Stan în spatele meu, dar simţeam că ea nu trebuia să-i vadă chipul alb, în timp ce-o ajutam să se liniştească.
— Eşti drăguţă, mi-a zis ea ca din senin.
— Mulţumesc, hai să revenim la problema noastră.

În circumstanţe mai favorabile, Bethany ar fi fost chiar drăguţă. Avea gura puţin cam mică pentru chipul ei, dar aceasta este o trăsătură pe care unii bărbaţi o consideră atrăgătoare, mai ales că buzele îi erau şi uşor ţuguiate. Avea părul stufos, şaten-închis, foarte bogat şi cu firul gros, iar constituţia îi era slăbuţă, cu sâni mici. Văzând că este privită de altă femeie, Bethany a devenit dintr-odată îngrijorată de faptul că avea hainele şifonate şi machiajul i se ştersese.
— Arăţi foarte bine, i-am spus încet, luându-i

palmele între ale mele. Uite, o să ne ţinem de mâini pentru câteva momente şi îţi jur că nu încerc să mă dau la tine.

Bethany a chicotit şi şi-a relaxat degetele, iar eu mi-am început discursul.

Începusem de la o vreme să adopt o nouă tactică şi, cu încurajările lui Bill, în loc să caut să evit utilizarea telepatiei, încercam să-mi dezvolt această capacitate, folosindu-i adeseori ca subiecţi de experimentare pe clienţii din barul Fangtasia. Aşa descoperisem, aproape întâmplător, că îi puteam hipnotiza foarte uşor pe oameni. Desigur, nu eram efectiv capabilă să farmec pe cineva, ci doar reuşeam să pătrund cu o uşurinţă extraordinară în mintea persoanei respective. Odată ce, analizându-i mintea, cunoşti bine modul de relaxare al unei persoane, îţi este foarte uşor să-i induci o stare de linişte hipnotică.

— Ce-ţi place cel mai mult, Bethany? am întrebat-o. Îţi place să mergi din când în când la un salon de masaj, ori să-ţi faci unghiile la manichiurist?

Am pătruns cu delicateţe în mintea tinerei şi, pentru scopul urmărit, am ales cel mai bun canal posibil.

— Ştiu că-ţi face întotdeauna plăcere să-ţi aranjezi părul la… Jerry, coaforul tău preferat, i-am spus pe un ton cald şi uniform. Aminteşte-ţi cum Jerry îţi piaptănă şi îţi descurcă părul… cum îţi desparte cu deosebită gingăşie şuviţele bogate. Chiar dacă îi ia mult timp să-ţi tundă vârfurile, de-abia aşteaptă să se ocupe de ele, pentru că ai un

păr sănătos şi strălucitor. Acum, Jerry îţi ridică încetişor o buclă şi începe să-i îndrepte vârfurile… Odată cu zgomotul sec al foarfecii, un smoc mic de păr îţi cade pe capa de nailon şi alunecă pe podea. Îi simţi din nou degetele prin păr… Simţi cum îţi ia pe rând şuviţă cu şuviţă şi le tunde atent, după care le piaptănă, pentru a fi sigur că sunt perfect egale. Te relaxezi, aştepţi şi te simţi minunat când îţi aranjează cineva părul. Sunteţi singuri…, i-am zis încet, dându-mi imediat seama că mă pripisem, întrucât îi stârnisem un uşor sentiment de nelinişte. Mai sunt câţiva oameni în salon, dar sunt toţi la fel de preocupaţi ca Jerry, iar unul dintre ei a pornit un uscător de păr… Din compartimentul alăturat se aud şoapte şi Jerry îşi trece iarăşi degetele prin părul tău, îţi ia câte o şuviţă, o tunde, apoi te piaptănă şi trece la altă şuviţă…

Nu ştiu cum ar privi un hipnotizator profesionist tehnica mea, dar metoda a dat roade. Creierul fetei intrase într-o stare de linişte şi inactivitate, aşteptând să primească o sarcină.

— În timp ce-ţi aranjează părul, i-am spus cu aceeaşi voce monotonă, vei retrăi evenimentele din seara aceea, iar Jerry va continua să te tundă, bine? Poţi să începi din momentul în care te-ai pregătit să mergi la bar. Şi nu te gândi la mine, pentru că de-acum sunt ca o adiere ce unduieşte uşor peste umărul tău. Când îmi auzi vocea, imaginează-ţi că vine dintr-un alt compartiment al salonului de coafură şi, câtă vreme nu-ţi spun pe nume, nu vei auzi nimic din ce zic.

L-am asigurat astfel pe Stan că putem discuta

nestingheriţi, i-am redat apoi încrederea lui Bethany şi am pătruns adânc în mintea fetei.

Bethany se afla în apartamentul ei – o locuinţă foarte mică, îngrijită şi curată – pe care îl împărţea cu o altă angajată a barului Bat's Wing, pe nume Desiree Dumas. După cum o vedea Bethany, Desiree Dumas arăta la fel cum îi spunea şi numele pe care singură şi-l inventase: o sirenă autoproclamată, puţin cam durdulie, mult prea blondă şi pe deplin convinsă de erotismul ei.

Impresia pe care mi-a lăsat-o activitatea chelneriţei părea similară vizionării unui film foarte prost. Însă, ce-i drept, Bethany avea o memorie aproape incredibilă. Trecând peste câteva episoade plictisitoare – cum ar fi discuţia contradictorie a fetelor, privitoare la calităţile relative a două mărci de rimeluri –, Bethany şi-a amintit următoarele: s-a pregătit pentru muncă şi a plecat apoi la bar împreună cu Desiree, care lucra la raionul de suveniruri al localului Bat's Wing, unde, purtând o bustieră roşie şi cizme negre, vindea la preţuri piperate suveniruri vampireşti. Când îşi punea şi colţi falşi, primea bacşişuri bunicele din partea turiştilor pentru a poza alături de ei. Bethany, osoasă şi timidă, era o chelneriţă modestă; aştepta de un an de zile eliberarea unui post la raionul mult mai plăcut de cadouri şi suveniruri, unde, chiar dacă n-ar fi primit bacşişuri mari, salariul de bază era cu mult mai mare şi, în plus, putea să stea pe scaun când nu avea clienţi. Bethany încă nu ajunsese acolo şi o invidia pe Desiree pentru locul în care lucra. Nerelevant, dar

m-am trezit spunându-i totul lui Stan de parcă ar fi fost cine ştie ce informaţii cruciale.

Nu pătrunsesem niciodată atât de adânc în mintea cuiva. Am încercat să elimin lucrurile neimportante, dar n-am reuşit şi, în cele din urmă, le-am lăsat aşa cum erau. Bethany, pe deplin relaxată, aştepta să-i fie aranjat părul. Tânăra avea o excelentă capacitate de rememorare vizuală şi, la fel ca şi mine, era pe deplin absorbită de activităţile din seara aceea.

Mental, Bethany şi-a amintit că servise sânge sintetic la o masă ocupată de patru vampiri: unei femei-vampir roşcate; unei hispanice scunde şi îndesate, cu ochii negri ca smoala; unui adolescent blond plin de tatuaje antice şi unui bărbat şaten cu fălci proeminente şi cravată-şnur, prinsă într-o cataramă. El era! Imaginea lui Farrell i se întipărise chelneriţei în memorie. Mi-am înăbuşit surprinderea acestei descoperiri şi am încercat s-o canalizez pe Bethany cu mai multă atenţie.

— Bethany, el este omul nostru, i-am şoptit. Ce-ţi aminteşti despre el?

— Ah, el, zise Bethany atât de strident, încât m-a speriat şi era cât pe ce să sar de pe scaun.

Trăind în continuare scena mental, Bethany s-a întors şi l-a privit pe Farrell, despre care şi-a amintit că ceruse două pahare de sânge artificial 0-pozitiv şi îi lăsase bacşiş.

Bethany s-a încruntat uşor la sugestia mea de a-şi concentra atenţia asupra lui Farrell, semn că-şi dădea toată silinţa să-şi amintească. Fragmentele disparate ale evenimentelor din seara aceea au

devenit mai compacte şi i-au permis să-şi aducă aminte de episoadele care conţineau informaţii despre vampirul şaten.

— S-a dus cu blondul la toaleta din spate, ne-a zis ea, în timp ce i-am văzut în minte imaginea tânărului vampir, blond şi tatuat.

Dacă aş fi avut talent la desen, aş fi putut chiar să-i fac portretul.

— Este vorba de un vampir tânăr, în vârstă de aproximativ şaisprezece ani, blond şi tatuat, l-am informat pe Stan, care s-a arătat surprins.

Chiar dacă i-am perceput vag această reacţie, întrucât trebuia să mă concentrez foarte profund – ca şi cum m-ar fi pus cineva să fac jonglerii –, sunt aproape convinsă că acesta a fost sentimentul care i s-a manifestat fulgerător pe chip. Aş putea spune că m-a uimit reacţia lui Stan.

— Sigur era vampir? am întrebat-o pe fată.

— A băut sânge, a răspuns ea sec. Avea chipul alb şi m-a înfiorat de cum l-am văzut. Da, sunt sigură că era vampir.

Şi, în plus, intrase în toaletă cu Farrell – fapt destul de neobişnuit, pentru că un vampir nu intră într-o toaletă publică decât dacă este acolo o fiinţă umană cu care vrea să facă sex sau din care vrea să se hrănească; ori amândouă deodată –, ceea ce reprezintă preferinţa oricărui vampir. Am reintrat în amintirile lui Bethany şi am urmărit-o servindu-i pe alţi clienţi, pe care nu i-am recunoscut, deşi i-am examinat cât am putut de bine pe consumatorii din bar. Majoritatea păreau genul de turişti inofensivi. Unul dintre clienţi, un bărbat negricios, cu mustaţă

stufoasă, mi s-a părut totuşi cunoscut, aşa că am încercat să-i reţin şi pe prietenii cu care stătea la masă, respectiv un tip înalt şi uscăţiv, cu păr blond, lung până la umeri, şi o femeie îndesată, care avea una dintre cele mai groaznice tunsori pe care le văzusem în viaţa mea.

Aveam să-i pun lui Stan câteva întrebări, dar mai întâi doream să termin cu Bethany.

— Bethany, a mai ieşit de la toaletă vampirul care arăta ca un cowboy?

— Nu ştiu, mi-a răspuns ea după o pauză semnificativă. Eu nu l-am mai văzut.

I-am verificat cu atenţie zonele goale pe care le avea în minte; chiar dacă nu am capacitatea de a reface informaţiile şterse, mi-aş fi putut da imediat seama dacă îi fusese sau nu modificată memoria. N-am descoperit nimic concludent în acest sens. Şi, am văzut clar, tânăra încerca din răsputeri să-şi amintească măcar o vagă imagine legată de Farrell. Încordarea lăuntrică a fetei îmi arăta limpede că pierdeam controlul asupra gândurilor şi amintirilor ei.

— Ce-a făcut tânărul blond, cel cu tatuaje?

Bethany a reflectat puţin la întrebarea mea, ieşind pe jumătate din transă.

— Nici pe el nu l-am mai văzut, mi-a răspuns ea, trecându-i în acel moment un nume prin minte.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o calm, în şoaptă.

— Nimic! Nimic!

Bethany a deschis larg ochii, iar tunsoarea luase sfârşit: o pierdusem. Capacitatea mea de control era departe de perfecţiune.

Dorea să protejeze pe cineva; nu voia ca persoana respectivă să treacă prin acelaşi lucru ca şi ea. Însă nu şi-a putut înfrâna gândul care-i trăda numele individului. N-am înţeles de ce credea că bărbatul acela ar fi putut cunoaşte mai multe decât ea, dar aceasta era impresia ei. Ştiam că nu avea nici un sens să-i dau de înţeles că-i aflasem secretul, aşa că i-am zâmbit şi m-am adresat lui Stan, fără să mă întorc:

— E liberă să plece. Am aflat tot ce aveam nevoie.

Înainte de a mă întoarce spre Stan, n-am putut să nu observ pe chipul lui Bethany o expresie de uşurare. Eram însă convinsă că Stan îşi dăduse seama de faptul că aveam un as în mânecă, dar nu voia să spună nimic în acest sens. Simţeam că Stan mă înţelegea.

Chiar dacă Stan nu vorbise cu voce tare, în cameră a apărut o femeie-vampir tânără, care se transformase probabil pe când fusese de-o vârstă cu Bethany. Stan făcuse o alegere foarte bună. Tânăra s-a aplecat spre Bethany, a luat-o de mână, i-a zâmbit fără să-şi coboare caninii şi i-a spus:

— Acum o să te ducem acasă, bine?

— Ah, cât mă bucur! a zis Bethany, putându-i-se citi uşurarea pe chip. Minunat, a adăugat ea, dar mai puţin încrezătoare. Ăăă, de fapt, mă duci la mine acasă, nu? Sau…

Femeia-vampir a privit-o fix în ochi şi i-a răspuns:

— Nu-ţi vei aminti nimic în legătură cu această seară, cu excepţia petrecerii.

— Ce petrecere? a întrebat Bethany, cu glas molcom şi mult prea puţin contrariată.

— Petrecerea de unde tocmai ai plecat, i-a răspuns femeia-vampir, conducând-o afară din cameră. Ai fost la o petrecere minunată, unde ai cunoscut un băiat foarte drăguţ şi v-aţi dat întâlnire, a continuat ea să-i şoptească lui Bethany, în timp ce ieşeau din cameră, iar eu speram să-i implementeze o amintire plăcută.

— Ce-ai aflat? a întrebat Stan imediat ce s-a închis uşa în spatele celor două tinere.

— Bethany crede că tipul de la pază ştie mai multe, pentru că l-a văzut pe acesta intrând în toaleta bărbaţilor la scurt timp după prietenul vostru Farrell şi vampirul pe care nu-l cunoaşteţi.

Nu ştiam şi nici nu mă gândeam să-l întreb pe Stan dacă vampirii obişnuiesc să facă sex între ei. În sistemul social al vampirilor, sexul şi mâncarea sunt atât de strâns legate, încât nu-mi puteam imagina un vampir care să aibă o legătură sexuală cu o fiinţă non-umană sau, altfel spus, cu cineva de la care să nu poată bea sânge. Sau, în situaţii necritice, vampirii obişnuiau oare să-şi bea unul altuia sângele? Ştiam că în momentele de criză – ha-ha!, aveau şi ei aşa ceva –, când viaţa unui vampir era în pericol, un seamăn de-al lui îi putea dona acestuia sânge pentru a-l revigora, dar nu auzisem niciodată de o situaţie în care vampirii să facă benevol schimb de sânge. Nu-l puteam întreba aşa ceva pe Stan. Poate voi deschide subiectul cu Bill, după ce ne vom vedea ieşiţi din această casă.

— Ai aflat din mintea ei că Farrell a fost la bar, unde s-a dus la toaletă împreună cu alt vampir, un tânăr blond şi tatuat, a sintetizat Stan. Iar gorila clubului a intrat în toaletă imediat după ei.

— Exact.

A urmat o pauză considerabilă, răstimp în care Stan a reflectat probabil la ce avea de făcut în continuare. Am aşteptat tăcută, încântată de faptul că nu auzeam nici măcar o idee din frământările sale lăuntrice. N-am recepţionat nici cea mai mică licărire sau străfulgerare.

Recepţionam extrem de rar astfel de licăriri momentane în mintea unui vampir. De la Bill nu captasem niciodată asemenea străfulgerări, şi nici nu ştiusem că erau posibile până nu făcusem mai bine cunoştinţă cu lumea vampirilor. Prin urmare, compania lui este pentru mine o reală încântare, fiindcă reuşisem pentru prima dată în viaţa mea să am o relaţie normală cu un bărbat. Bineînţeles, nu era un bărbat viu, dar nimeni nu are tot ce-şi doreşte.

De parcă ar fi ştiut că mă gândesc la el, Bill şi-a aşezat palma pe umărul meu. Mi-am pus mâna peste a lui, dorindu-mi să mă ridic şi să-l îmbrăţişez cu dragoste. N-ar fi fost însă un gest deloc potrivit în faţa lui Stan, căruia i s-ar fi putut face foarte foame când ne-ar fi văzut îmbrăţişaţi.

— Nu-l cunoaştem pe vampirul cu care era Farrell, mi s-a adresat Stan, oferindu-mi un răspuns mult prea nesemnificativ, mai ales după atâta timp de gândire.

Este posibil să fi intenţionat să-mi dea o

explicaţie mai concretă, dar se gândise probabil că nu eram suficient de isteaţă cât să-i înţeleg răspunsul. Prefer oricând să fiu subestimată, decât supraapreciată. Şi, în plus, cu ce-ar fi schimbat asta lucrurile? Mi-am amânat însă întrebarea, pentru că aveam de aflat fapte mai concrete.

— Cine este gorilă la Bat's Wing?

— O cocotă, un tip pe nume Re-Bar, mi-a răspuns Stan uşor dezgustat.

Aşadar, Re-Bar îşi găsise slujba de vis. Muncea printre vampiri, pentru vampiri şi stătea noapte de noapte în mijlocul lor. Pentru cineva fascinat de morţii vii, Re-Bar se putea considera un adevărat norocos.

— Dar ce-ar fi putut face el în cazul unui vampir scandalagiu? am întrebat din pură curiozitate.

— El nu era responsabil decât pentru beţivii umani. L-am ales numai după ce-am văzut că vampirii au tendinţa ca în acest post să abuzeze de forţa lor.

— Este şi Re-Bar aici? l-am întrebat, nedorind să mă gândesc prea mult la informaţia sa.

— Nu va dura mult să-l aducem, mi-a răspuns Stan, fără să se consulte cu cineva din anturajul său.

Se părea că are cu aceştia un contact mental. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva şi ştiam bine că Eric nu-l putea aborda telepatic pe Bill. Ceea ce însenina că Stan avea o abilitate specială.

În timp ce aşteptam, Bill s-a aşezat pe un scaun în apropierea mea, după care m-a luat cu tandreţe de mână. Bill mi-a fost şi mai drag pentru acest

gest foarte liniştitor. Mi-am menţinut mintea relaxată şi am căutat să-mi conserv energia pentru interogatoriul care avea să urmeze, dar începusem totuşi să-mi fac unele griji, chiar foarte serioase, în privinţa situaţiei vampirilor din Dallas. Și de asemenea, mă îngrijora străfulgerarea pe care o avusesem cu privire la clienţii localului, în special a bărbatului care mi se păruse cunoscut.

— Ah, nu se poate, am răbufnit, amintindu-mi brusc de unde-l cunoşteam pe individul respectiv.

Vampirii au devenit dintr-odată foarte atenţi.

— Ce e, Sookie? m-a întrebat Bill.

Stan arăta de parcă ar fi fost sculptat în gheaţă şi – nu mă înşelasem nici mai devreme – ochii verzi chiar îi străluceau puternic.

Având intenţia de a-mi exprima cât mai repede gândul, cuvintele mi-au venit de-a valma:

— Preotul, i-am spus lui Bill. În seara aceea, a fost la bar individul care fugise la aeroport şi care încercase să mă ia cu el.

Hainele diferite pe care le purta şi atmosfera din local mă păcăliseră în momentele în care pătrunsesem în mintea lui Bethany, dar acum eram absolut sigură.

— Da, a spus Bill încet.

Ştiam că Bill are o memorie aproape perfectă şi puteam fi sigură că-i reţinuse chipul bărbatului în cele mai mici amănunte.

— Nici prima oară când l-am văzut n-am crezut că este preot, iar acum ştiu sigur că a fost în bar în noaptea în care a dispărut Farrell, le-am spus. De această dată, n-a mai venit în cămaşa neagră cu

guler alb, ci s-a îmbrăcat în haine obişnuite.

A urmat o pauză semnificativă, la finalul căreia Stan a spus cu delicateţe:

— Dar tipul ăsta, preotul fals, n-ar fi putut să-l răpească pe Farrell nici cu ajutorul a doi sau trei oameni.

Mi-am coborât privirea spre palme şi n-am scos un cuvânt. Nu doream să fiu eu cea care să spună acest lucru cu voce tare. Bill, la fel de chibzuit, a păstrat şi el tăcerea şi, într-un final, Stan Davis, şeful vampirilor din Dallas, a continuat:

— Bethany şi-a amintit că Farrell a intrat în toaletă însoţit de un vampir, unul pe care nu-l cunoaştem.

Am confirmat cu o mişcare a capului, dar privind în altă parte.

— Înseamnă că vampirul respectiv l-a ajutat să-l răpească pe Farrell.

— Farrell este cumva homosexual? am întrebat, încercând să par complet dezinteresată.

— Da, preferă bărbaţii. Crezi cumva…

— Eu nu cred nimic, l-am întrerupt, accentuându-mi spusele dând energic din cap.

Bill mi-a strâns puternic degetele. Au!

Tensiunea tăcerii s-a prelungit până la apariţia femeii-vampir care arăta ca o adolescentă, însoţită de un bărbat vânjos, pe care-l văzusem şi în amintirile lui Bethany. Tipul nu arăta aşa cum îl văzuse Bethany, ci avea o constituţie mai robustă şi era mai puţin gras; era destul de atrăgător şi mai deloc şleampăt. Însă, fără nici un dubiu, era Re-Bar.

Mi-am dat totuşi seama că era ceva în neregulă cu acest om, pentru că păşea cu dragă inimă în spatele tinerei femei-vampir şi le zâmbea tuturor celor prezenţi în cameră. Un gest puţin cam deplasat, nu? Pentru că nu cred să existe om care să nu-şi facă griji în momentul în care este implicat într-una din problemele vampirilor, indiferent cât de curată îi este conştiinţa. M-am ridicat şi m-am dus spre el. Bărbatul m-a privit cu bucurie şi optimism.

— Bună, prietene, i-am spus dând mâna cu el, după care mi-am retras-o politicoasă, cât am putut de repede.

Am făcut doi paşi înapoi, simţind nevoia să iau un calmant şi să mă aşez.

— Ei bine, i-am zis lui Stan, e clar că are un gol în cap.

Mirat, Stan a scrutat creierul bărbatului.

— Lămureşte-ne, îi ceru el.

— Domnule Stan, ce mai faceţi? l-a salutat Re-Bar.

Eram convinsă că nu-i mai vorbise nimeni în acest fel lui Stan Davis; cel puţin, nu în ultimii cinci sute de ani.

— Sunt bine, Re-Bar. Tu cum o mai duci?

L-am admirat pe Stan pentru faptul că şi-a păstrat calmul şi respectul.

— Ştiţi, la fel ca-ntotdeauna, mă simt excelent, i-a răspuns Re-Bar clătinând din cap de parcă nici lui nu-i venea să creadă. Sunt cel mai norocos nemernic de pe faţa Pământului. Să-mi scuze domniţa limbajul.

Nici o problemă.

A trebuit să fac un efort ca să vorbesc.

— Sookie, ce i s-a întâmplat? m-a întrebat Bill.

— Are efectiv un gol în minte, i-am răspuns. Nu ştiu cum să-ţi explic mai exact. Nu-ţi pot spune cum s-a ales cu aşa ceva, deoarece n-am mai văzut un asemenea lucru, dar când am privit în gândurile şi amintirile lui, n-am perceput decât o gaură mare, veche, neregulată. Este ca şi cum Re-Bar ar fi avut nevoie să i se înlăture o tumoare minusculă, iar chirurgul, pentru a fi sigur că nu dă greş, i-a extirpat totul, din zona splinei şi până la apendice. Când îi eliminaţi cuiva amintirile, presupun că le înlocuiţi cu altceva, nu? am întrebat, făcând cu mâna un gest larg spre toţi vampirii prezenţi. Ei bine, în cazul lui Re-Bar, cineva i-a înlăturat o mare porţiune din minte, fără să-i mai pună nimic în loc. A fost ceva în genul lobotomiei, am adăugat inspirată.

Obişnuiesc să citesc foarte mult. Din cauza micii mele probleme, anii de şcoală fuseseră foarte grei pentru mine, dar lecturile particulare reprezentaseră mijlocul prin care să pot uita de situaţia în care mă aflam. Aşa că, aş putea spune că sunt autodidactă.

— Prin urmare, s-a pierdut tot ce ştia Re-Bar despre dispariţia lui Farrell, a zis Stan.

— Da, laolaltă cu unele componente ale personalităţii sale şi o mulţime de alte amintiri.

— Mai este capabil să lucreze?

— Ah, da, aşa cred, i-am răspuns, deşi nu mai întâlnisem niciodată o asemenea situaţie, şi nici nu

mă gândisem că era posibilă. Dar nu ştiu cât de eficient va fi ca paznic, am adăugat cu toată sinceritatea.

— Deoarece a fost rănit în timp ce lucra pentru noi, vom căuta să avem grijă de el. Ar putea să se ocupe de curăţenia clubului, după închidere, a zis Stan, din a cărui voce mi-am dat seama că dorea să-mi întipăresc bine în minte acest lucru, respectiv că şi vampirii pot da dovadă de compasiune, ori cel puţin pot fi corecţi.

— Dumnezeule, ar fi extra! i-a zâmbit Re-Bar şefului său. Mersi mult, domnule Stan.

— Du-l acasă, i s-a adresat domnul Stan micuţei sale subordonate, care s-a conformat imediat şi l-a condus spre ieşire pe bărbatul lobotomizat.

— Cine ar fi fost capabil de-o asemenea cruzime? s-a întrebat Stan.

Bill nu i-a răspuns, întrucât nu se afla acolo pentru a-şi vârî nasul în treburile lor, ci numai pentru a mă proteja şi pentru a interveni în rezolvarea cazului, atunci când ar fi fost nevoie de serviciile sale. O clipă mai târziu, a intrat în cameră femeia-vampir înaltă şi roşcată care fusese la bar în noaptea în care dispăruse Farrell.

— Ai observat ceva neobişnuit în seara dispariţiei lui Farrell? am abordat-o direct, fără să mai ţin cont de etichetă, fapt pentru care femeia-vampir a hârâit la mine, arătându-şi colţii albi ce contrastau puternic cu negrul limbii şi rujul strident al buzelor.

— Cooperează, i-a ordonat Stan şi, dintr-odată, chipul femeii-vampir s-a liniştit, iar expresia de

furie a dispărut asemenea cutelor unui cearşaf netezit cu mâna.

— Nu-mi amintesc, a răspuns ea într-un târziu, ceea ce însemna că era un har particular abilitatea lui Bill de a reţine o imagine în cele mai mici amănunte. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut pe Farrell mai mult de un minut sau două.

— O poţi verifica pe Rachel la fel ca pe ospătăriţă? m-a întrebat Stan.

— Nu, i-am răspuns aproape instantaneu, pe un ton puţin cam apăsat. Nu pot citi minţile vampirilor. Acestea sunt pentru mine ca nişte cărţi închise.

— Nu-ţi aminteşti de un blond, unul de-al nostru, a intervenit Bill, care arată ca un adolescent de aproximativ şaisprezece ani? Un tip cu tatuaje albastre, antice, pe braţe şi pe piept?

— Ah, desigur, a răspuns imediat roşcata. Tatuajele cred că le are de pe vremea romanilor. Arătau înfiorător, dar erau totuşi interesante. M-a mirat însă prezenţa lui, fiindcă nu l-am văzut venind aici, să-i ceară lui Stan permisiunea ori privilegiul de a vâna.

Altfel spus, vampirii care intră pe teritoriul altor semeni de-ai lor trebuie neapărat să semneze prezenţa în cartea de oaspeţi. Am păstrat şi această informaţie pentru o referinţă viitoare.

— Ştiu că venise cu o fiinţă umană, ori cel puţin avusese o conversaţie cu aceasta, a continuat femeia-vampir roşcată, îmbrăcată în blugi şi un pulover verde ce mi se părea extrem de călduros.

Vampirii însă nu au nici un fel de griji în privinţa

modificărilor de temperatură. Rachel l-a privit pe Stan, apoi pe Bill, care i-a făcut semn să continue şi să le dezvăluie tot ce-şi amintea.

— Dacă nu mă înşală memoria, bărbatul avea păr negru şi mustaţă, a adăugat Rachel, gesticulând cu degetele, ca şi cum ar fi vrut să încheie: Toţi oamenii sunt o apă şi-un pământ!

După ce Rachel a ieşit, Bill a întrebat dacă aveau un computer în casă. Stan i-a răspuns afirmativ şi l-a privit foarte mirat pe Bill când acesta i-a cerut permisiunea să-l folosească, scuzându-se totodată că nu-şi adusese laptopul cu el. Stan a încuviinţat din cap şi, exact în clipa în care Bill a dat să plece din cameră, a ezitat şi s-a întors spre mine, întrebându-mă:

— Sookie, o să fii OK?

Desigur.

Am încercat să par convingătoare.

— Se află în perfectă siguranţă, l-a liniştit Stan. În plus, mai sunt câteva persoane pe care trebuie să le vadă.

Am dat uşor din cap şi Bill a ieşit, după care i-am zâmbit lui Stan – aşa cum fac de fiecare dată când sunt tensionată. Nu era însă un surâs de fericire, dar, chiar şi aşa, era o alternativă mult mai bună decât să ţip.

— De când sunteţi împreună, tu şi Bill? m-a întrebat Stan.

— De câteva luni.

Cu cât Stan va şti mai puţine despre noi, cu atât voi fi mai fericită.

— Eşti mulţumită cu el?

— Da.

— Îl iubeşti? m-a întrebat amuzat Stan.

— Asta nu e treaba dumneavoastră, i-am răspuns zâmbind. Aţi spus cumva că mai sunt şi alte persoane pe care trebuie să le verific?

Urmând aceeaşi procedură folosită cu Bethany, am ţinut între palme mai multe perechi de mâini şi am scrutat câteva minţi plictisitoare. Bethany fusese cea mai atentă dintre toate persoanele prezente în bar în seara aceea. Ceilalţi oameni – o altă ospătăriţă, barmanul localului şi un client de-al casei, altfel zis, o cocotă, care ceruse din proprie iniţiativă să participe la anchetă – s-au dovedit foarte plictisitori, obtuzi şi incapabili să-şi amintească mare lucru. Am reuşit totuşi să aflu că barmanul tăinuia lucruri furate din casele oamenilor, informaţie pe care i-am transmis-o lui Stan imediat după plecarea barmanului, sfătuindu-l totodată să angajeze pe altcineva, dacă nu doreşte să intre fără voia lui într-o investigaţie poliţienească. Chiar dacă Stan s-a arătat mult mai impresionat decât mă aşteptasem, nu doream să se îndrăgostească de serviciile mele.

Odată ce-am terminat cu ultimul suspect, Bill a revenit puţin mai bucuros în cameră, fapt care m-a făcut să cred că aflase tot ce dorise. În ultima vreme, Bill îşi petrecea tot mai multe ore în faţa calculatorului, ceea ce nu era deloc o idee plăcută pentru mine.

— Vampirul tatuat, ni s-a adresat Bill, când în cameră nu mai rămăseserăm decât Stan şi cu mine, se numeşte Godric, dar, în ultimul veac, şi-a

spus Godfrey. Este un răzvrătit?

Nu ştiu cum s-a simţit Stan, dar eu am fost de-a dreptul impresionată. După numai câteva minute petrecute la computer, Bill se descurcase ca un adevărat detectiv.

Stan arăta realmente îngrozit, iar eu, din câte presupun, foarte uimită.

— S-a aliat cu extremiştii umani şi intenţionează să se sinucidă, mi-a şoptit Bill, într-un moment în care Stan se lăsase acaparat de gânduri. Tipul ăsta, Godfrey, are de gând să se întâlnească cu razele soarelui. S-a săturat până peste cap de acest tip de existenţă.

— Şi vrea să ia şi pe altcineva cu el?

Oare Godfrey avea în plan să-l expună şi pe Farrell?

— E clar: ne-a trădat în favoarea Frăţiei, a zis Stan.

Trădare este un cuvânt cu multe implicaţii melodramatice, însă nici prin gând nu mi-a trecut să zâmbesc în momentul în care Stan îl rostise. Auzisem şi eu de Frăţie, dar nu întâlnisem pe nimeni care să facă parte din această organizaţie. Ceea ce era Ku Klux Klanul pentru afro-americani, pentru vampiri era Frăţia Soarelui. Cultul cu cea mai rapidă dezvoltare în America.

Iată că, încă o dată, mă aventurasem în ape mult prea adânci pentru mine.

Capitolul 5

Multor oameni nu le plăcea deloc să-şi împartă planeta cu vampirii. Lăsând la o parte faptul că aşa fuseseră dintotdeauna – fără să aibă habar –, odată ce deveniseră convinşi că vampirii existau cu adevărat, acestor oameni le intrase în cap serios ideea de a-i distruge definitiv. Şi, la fel ca vampirii răzvrătiţi, nu erau deloc mofturoşi în privinţa metodelor de exterminare la care recurgeau.

Vampirii răzvrătiţi se opuneau cu înverşunare progresului şi nu doreau să aibă de-a face cu oamenii, în aceeaşi măsură în care nici oamenii nu voiau să audă de ei. Răzvrătiţii refuzau să consume sânge artificial, o substanţă care reprezenta elementul principal în dieta vampirilor din zilele noastre. Răzvrătiţii considerau că vampirii nu vor avea nici un viitor atâta vreme cât nu rămâneau izolaţi şi invizibili. Răzvrătiţii măcelăreau cu zâmbetul pe buze o fiinţă umană şi asta numai ca răspuns la persecuţiile de care avuseseră parte în trecut semenii lor. Acest grup de vampiri retrograzi căutau să-i convingă pe vampirii integraţi în societate că singurătatea era unica modalitate prin care specia lor putea avea un viitor şi, de asemenea, că persecuţia era o simplă formă de menţinere în frâu a populaţiei.

Aflasem de la Bill că existau vampiri care, după o existenţă îndelungată, ajunseseră să fie copleşiţi de remuşcări teribile ori intrau într-o stare de deprimare ireversibilă. Aceşti solitari aveau ca unic scop „întâlnirea cu razele soarelui”, o expresie care pentru vampiri înseamnă sinucidere prin aşteptarea zorilor.

Dorinţa mea de a avea un prieten m-a condus încă o dată pe drumuri pe care nu le-aş fi străbătut niciodată de una singură. Dacă nu m-aş fi născut cu această calitate telepatică, nu aş fi fost nevoită să cunosc astfel de lucruri, şi nici prin gând nu mi-ar fi trecut să am un mort drept prieten. Dar, pentru băieţii umani eram ca o paria. Mi-a fost efectiv imposibil să mă împrietenesc cu cineva căruia îi puteam citi gândurile. Odată ce l-am cunoscut pe Bill, a început cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele, dar, totodată, în lunile următoare am avut parte de atâtea probleme cât nu cunoscusem în toţi cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă.

— Consideraţi că Farrell este deja mort? am întrebat, impunându-mi să mă concentrez asupra problemei în cauză.

Nu-mi făcea deloc plăcere această întrebare, dar trebuia să aflu răspunsul.

— Posibil, mi-a răspuns Stan, după o pauză îndelungată.

— Foarte probabil să-l ţină ascuns, a intervenit Bill. Ştim bine că au obiceiul să invite şi presa la astfel de… ceremonii.

Stan a privit în gol o bună perioadă de timp, după care s-a ridicat.

— Acelaşi bărbat a fost şi în bar, şi la aeroport, a zis el, ca pentru sine.

Stan, ciudatul şef al vampirilor din Dallas, se învârtea foarte agitat prin cameră. Începuse să mă scoată din sărite, dar nici prin minte nu-mi trecea să-i spun acest lucru. În definitiv, era casa lui şi, în

plus, unul din „fraţii” săi dispăruse fără urmă. Însă nu sunt genul de fată căreia să-i placă tăcerile îndelungate şi meditative. Mă simţeam deja obosită şi voiam să ajung cât mai repede în patul meu.

— Aşadar, cum de-au aflat că voi fi la aeroport? am întrebat, încercând să par cât se poate de vioaie.

Ce e mai groaznic decât un vampir care se holbează la tine? Doi vampiri care te fixează cu privirea.

— Au ştiut din timp unde vei veni… ceea ce înseamnă că avem un trădător, a spus Stan, a cărui încordare făcea parcă să vibreze şi să trosnească aerul din cameră.

Eu însă aveam o soluţie mai puţin dramatică. Am luat de pe masă un carneţel şi am scris:

„POATE SUNTEŢI ASCULTAŢI”. Amândoi s-au zgâit la mine de parcă le-aş fi oferit un Big Mac. Vampirii, deşi au individual puteri diverse şi incredibile, uită adeseori faptul că şi oamenii şi-au dezvoltat unele capacităţi proprii. Cei doi bărbaţi s-au privit gânditori, fără ca vreunul dintre ei să propună o soluţie practică.

La naiba cu ei! Nu văzusem astfel de intruziuni decât în filme, dar cine intrase în cuibul vampirilor o făcuse în mare grabă şi fusese cu siguranţă înfricoşat de moarte. Presupunere care m-a condus la ideea că trebuie să fi pus microfonul undeva în apropiere şi să nu-l fi ascuns prea bine. Mi-am dat jos jacheta gri şi apoi m-am descălţat. Din moment ce eram o biată fiinţă umană şi nu aveam cum să-

mi pierd şi mai mult demnitatea în faţa lui Stan, m-am lăsat în genunchi şi am intrat sub masă, după care am mers de-a buşilea în lungimea acesteia, împingând şi verificând scaunele cu rotile, în timp ce înaintam. Cred că era a mia oară când îmi doream să mă fi îmbrăcat în pantaloni.

Ajunsă la aproximativ doi metri de picioarele lui Stan, am observat dedesubtul lemnului gălbui al mesei o umflătură neobişnuită, închisă la culoare, pe care am examinat-o cât am putut de îndeaproape. N-aveam la îndemână o lanternă, însă mi-am dat seama că nu era nicidecum o bucată de gumă de mestecat.

Descoperisem micul dispozitiv electronic, dar nu ştiam ce-aş fi putut face în continuare, aşa că am ieşit prăfuită de sub masă şi m-am trezit chiar la picioarele lui Stan. Acesta mi-a întins mâna şi i-am prins-o fără nici o tragere de inimă. Stan m-a ridicat încet, ori cel puţin aşa mi s-a părut mie, iar în clipa următoare eram deja în picioare, chiar în faţa lui. Stan nu era foarte înalt şi, privindu-l în ochi mai mult decât mi-aş fi dorit, am ridicat un deget, pentru a fi sigură că-mi dă atenţie, şi i-am arătat sub masă.

Bill a ieşit numaidecât din cameră, iar chipul lui Stan s-a albit de-a binelea. În timp ce ochii îi aruncau văpăi, am căutat să privesc în orice altă direcţie, numai spre el nu. Nu voiam să aibă sub priviri imaginea mea, în timp ce rumega faptul că cineva ascunsese un microfon în camera de audieri. Fusese într-adevăr trădat, dar nu cum se aşteptase.

Am căutat în minte ceva util de făcut. Am schiţat un zâmbet spre Stan şi, ridicându-mi instinctiv mâinile să-mi aranjez părul, mi-am dat seama că, deşi se lăsase puţin, coada îşi păstrase destul de bine ruloul împletit. Am hotărât să-mi fac de lucru cu el şi să am astfel un bun pretext de a-mi coborî privirea.

Am răsuflat uşurată în momentul în care Bill a revenit în cameră, împreună cu Isabel şi individul care spăla vase şi care ţinea în mâini un bol cu apă.

— Stan, îmi pare rău, i-a zis Bill. Mi-e teamă că Farrell este deja mort, dacă luăm în calcul tot ce-am aflat în această seară. Dacă nu mai aveţi nevoie de noi, eu şi Sookie ne vom întoarce mâine în Louisiana.

Isabel îi arătă spre masă, iar bărbatul se conformă şi aşeză bolul acolo unde i se indicase.

— Puteţi pleca, i-a răspuns Stan glacial, dar nu înainte de a-mi trimite nota de plată. Şeful tău, Eric, a fost foarte categoric în această privinţă. Va trebui să mă întâlnesc şi cu el într-o bună zi, a adăugat el pe un ton ce dădea de înţeles că nu va fi deloc o întâlnire plăcută pentru Eric.

— Bărbat prost ce eşti! a răbufnit Isabel. Vezi că mi-ai vărsat băutura!

În acel moment, Bill s-a aplecat rapid şi a dezlipit microfonul de sub masă, după care i-a dat drumul în bolul cu apă. Isabel a ieşit din cameră mergând foarte lin, aşa încât să nu verse apa peste marginile vasului. Bărbatul însă nu a plecat odată cu ea.

Scăpaseră destul de uşor de microfon şi exista posibilitatea ca izbucnirea lui Isabel să-i fi păcălit pe cei care ne ascultau. Odată eliminat microfonul, ne-am liniştit cu toţii. Nici măcar Stan nu mai arăta prea înfricoşător.

— Mi-a zis Isabel că aveţi motive care vă determină să credeţi că Farrell ar fi fost răpit de membrii Frăţiei, a spus bărbatul. Poate n-ar strica să fac o vizită la Centrul Frăţiei, împreună cu domnişoara de faţă, unde să încercăm să aflăm dacă plănuiesc desfăşurarea unei ceremonii.

Bill şi Stan l-au privit gânditori.

— O idee foarte bună, a răspuns Stan. Un cuplu nu le-ar atrage prea mult atenţia.

— Sookie? a întrebat Bill.

— Evident, nici unul dintre voi nu poate intra acolo, le-am spus. Am putea în acest fel să aflăm la faţa locului cum stau lucrurile, dacă tot sunteţi convinşi că există posibilitatea ca Farrell să fie reţinut acolo.

Dacă puteam să aflu informaţii suplimentare la sediul Frăţiei, aveam poate să reuşesc să-i împiedic pe vampiri să treacă la ofensivă, deoarece era cert că nu se vor duce la poliţie să anunţe dispariţia unei persoane şi să ceară percheziţionarea clădirii Frăţiei. Indiferent cât de mult doreau vampirii din Dallas să respecte legile oamenilor, ca să beneficieze de toate drepturile integrării în societate, ştiam că era suficient ca un singur vampir din Dallas să fie ţinut captiv de membrii Frăţiei, pentru ca oamenii să înceapă să moară pe capete, în stânga şi-n dreapta. Aşa că,

localizându-l pe Farrell, puteam totodată să împiedic o posibilă vărsare de sânge.

— Dacă vampirul tatuat este cu adevărat un solitar şi intenţionează să-l ducă şi pe Farrell la întâlnirea cu soarele, iar dacă toate aceste lucruri au fost aranjate prin intermediul Frăţiei, atunci, aşa-zisul preot care a încercat să te răpească la aeroport lucrează pentru această organizaţie. Ceea ce înseamnă că te cunosc cu toţii foarte bine, a explicat Bill. Aşadar, va trebui să porţi perucă, a încheiat el zâmbind mulţumit.

Într-o regiune atât de călduroasă, lui Bill nu-i venise altă idee decât să port perucă, fir-ar să fie de treabă. Am încercat totuşi să nu-mi pierd calmul. În definitiv, prefer să mi se irite pielea capului decât să fiu recunoscută în Centrul Frăţiei Soarelui drept prietena vampirilor.

— Da, este mult mai chibzuit să merg însoţită de o altă fiinţă umană, am recunoscut, regretând totodată că puneam şi pe altcineva în pericol.

— El este bărbatul actual al lui Isabel, a zis Stan, rămânând tăcut pentru un minut, răstimp în care probabil că îi trimitea semnale lui Isabel, ori cine ştie cum altfel îşi contacta el subalternii.

Şi, după cum era de aşteptat, Isabel îşi făcu numaidecât apariţia în cameră. Trebuie să fie foarte practic să poţi chema pe cineva în acest fel. Nici nu-ţi mai trebuie telefon sau interfon. N-am putut să nu mă întreb care era distanţa maximă de la care vampirii puteau să-i recepţioneze semnalele. Eram însă mulţumită că Bill nu mă putea chema decât prin intermediul cuvintelor,

pentru că altminteri m-aş fi simţit ca o sclavă. Să fi fost Stan capabil să-i apeleze şi pe oameni în acelaşi mod în care le comanda vampirilor? Era totuşi o întrebare la care nu cred că mi-aş fi dorit să aflu răspunsul.

La apariţia lui Isabel, bărbatul reacţionă asemenea unui prepelicar ce simte prezenţa unei potârnichi. Sau, mai degrabă, ca un om hămesit, căruia i se pune în faţă o friptură şi trebuie să aştepte până la terminarea rugăciunii pentru masă. Mai-mai că începuse să saliveze. Speram ca eu să nu-i semăn, atunci când mă aflam în preajma lui Bill.

— Isabel, bărbatul tău s-a oferit s-o însoţească pe Sookie în Centrul Frăţiei Soarelui. Este convingător în ipostaza de potenţial convertit?

— Da, aşa cred, i-a răspuns ea, privind intens în ochii bărbatului.

— Înainte de a pleca, spune-mi, avem vreun oaspete în această seară?

— Da, unul singur, din California.

— Unde este?

— Aşteaptă în salon.

— A intrat şi în această cameră?

Stan, evident, ar fi fost încântat peste măsură să afle că individul care îi plantase microfonul era un vampir sau un om pe care nu-l cunoştea.

— Da.

— Pofteşte-l înăuntru.

Cinci minute mai târziu, Isabel a revenit urmată de un vampir înalt şi blond. Bărbatul, care trebuie să fi avut un metru nouăzeci şi cinci, dacă nu chiar

mai mult, era solid, bărbierit ireproşabil şi avea o chică de culoarea spicelor de grâu. Imediat ce l-am simţit pe Bill încremenind, mi-am coborât privirea în pământ.

— El este Leif, l-a prezentat Isabel.

— Leif, l-a întâmpinat Stan mieros, bun venit în cuibul meu. Astă-seară avem o mică problemă.

Am continuat să-mi privesc degetele de la picioare, dorindu-mi mai mult decât orice să rămân măcar două minute singură cu Bill şi să aflu ce naiba se întâmplă, pentru că vampirul vizitator nu era nicidecum „Leif” şi nu venea în nici un caz din California.

Era Eric.

Braţul lui Bill a intrat în raza mea vizuală şi s-a apropiat de mine, după care Bill mi-a strâns degetele foarte uşor şi grijuliu, iar eu i-am răspuns întocmai. Şi-a strecurat apoi mâna pe după mijlocul meu şi m-am sprijinit de el. Simţeam neapărat nevoia să mă liniştesc, fir-ar să fie.

— Cum v-aş putea ajuta? a întrebat politicos Eric, adică Leif, pentru moment.

— Se pare că am avut parte de un intrus care ne-a spionat în această cameră.

Era o tactică bine aleasă. Stan dorea să păstreze deocamdată secret faptul că fusese ascuns un microfon în încăpere şi, având în vedere că, în mod sigur, exista un trădător printre ei, era o idee chiar foarte bună.

— Sunt un simplu oaspete al cuibului vostru şi nu am nimic de împărţit cu tine ori cu vreunul din oamenii tăi.

Calmul şi sinceritatea cu care Leif a negat orice implicare au fost de-a dreptul impresionante, dat fiind faptul că identitatea acestuia era o impostură ce trebuia să servească unui scop numai de el ştiut.

— Scuzaţi-mă, am intervenit pe un ton cât se poate de fragil şi de omenesc.

Stan s-a arătat foarte iritat de această întrerupere, dar puţin îmi păsa.

— Aăă… obiectul respectiv trebuie să fi fost pus aici cu mai multe zile în urmă, am continuat, încercând să-i dau impresia că ştiam că Stan avea deja în vedere acest lucru. Pentru că altfel nu s-ar fi aflat detaliile sosirii noastre la aeroport.

Stan mă privea complet inexpresiv şi, din moment ce intrasem în horă şi trebuia să joc, am adăugat:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar sunt foarte obosită. Îi permiteţi lui Bill să mă ducă la hotel?

— Voi aranja să te conducă Isabel, mi-a spus Stan categoric.

— Nu, domnule.

Stan şi-a ridicat mirat sprâncenele spălăcite, mascate de rama ochelarilor falşi.

— Nu? a zis el, de parcă n-ar fi auzit niciodată acest cuvânt.

— Conform termenilor din contract, nu plec nicăieri fără un vampir din regiunea mea. Bill este acest vampir şi, noaptea, nu merg nicăieri fără el.

Stan m-a privit încă o dată, lung. Bine că descoperisem microfonul şi mă făcusem utilă, pentru că altfel nu cred c-aş fi avut nici cea mai

mică şansă în bârlogul lui Stan.

— Bine, mergeţi, ne-a zis el.

Eu şi Bill n-am mai pierdut vremea. Oricum nu l-am fi putut ajuta pe Eric, în cazul în care Stan i-ar fi descoperit adevărata identitate; şi, de asemenea, exista posibilitatea să-l dăm chiar noi de gol. Eu aş fi fost mai mult ca sigur prima care l-ar fi demascat printr-un gest ori printr-un cuvânt, având în vedere că Stan mă supraveghea permanent. Vampirii îi studiaseră secole întregi pe oameni, în acelaşi mod în care animalele de pradă află cât se poate de multe despre vânatul lor.

Isabel a ieşit odată cu noi şi ne-a condus la maşină, după care ne-a dus cu acelaşi Lexus la hotelul Silent Shore. Străzile Dallasului, deşi nu erau pustii, erau totuşi mult mai liniştite decât atunci când sosiserăm la club, cu multe ceasuri în urmă. După cum estimasem, rămăseseră mai puţin de două ore până la venirea zorilor.

— Vă mulţumesc, i-am spus politicoasă, imediat ce ne-am oprit sub porticul hotelului.

— Omul meu va veni să te ia la trei după-amiază, mi-a zis Isabel.

Înăbușindu-mi imboldul de a-i spune „Am înţeles, doamnă!” şi de a-mi apropia soldăţeşte călcâiele, i-am zis că este în regulă, după care am întrebat-o:

— Cum îl cheamă?

— Hugo Ayres, mi-a răspuns ea.

— Bun, i-am zis, ştiind deja că era un bărbat isteţ, cu idei practice.

Am plecat spre holul hotelului, unde l-am

aşteptat pe Bill; a sosit la câteva secunde după mine, după care ne-am îndreptat tăcuţi spre lift.

— Mai ai cheia? m-a întrebat el în faţa uşii.

— De ce, n-ai şi tu cheie? i-am zis pe jumătate adormită, fără prea multă delicateţe.

— Ba da, însă vreau să văd de unde o scoţi, mi-a răspuns el, redându-mi brusc tonusul.

— Poate ai vrea s-o găseşti tu, i-am sugerat.

Un vampir cu păr negru, lung până la brâu, a apărut pe hol ţinând de mijloc o tânără durdulie, cu păr roşcat şi ondulat. După ce-au intrat în cameră, în celălalt capăt al holului, Bill a început să-mi caute cheia. Şi a găsit-o destul de repede.

Odată intraţi în cameră, Bill m-a luat în braţe şi a început să mă sărute cu pasiune. Trebuia să discutăm despre tot ce se petrecuse în această noapte, dar nici eu, şi nici el nu aveam chef de conversaţii.

Din ce descoperisem, un lucru practic în privinţa fustelor îl reprezenta uşurinţa cu care puteau fi scoase; iar când mai porţi pe dedesubt doar o pereche de chiloţi tanga, te poţi debarasa de ambele articole într-o clipită. Jacheta gri zăcea pe podea, cămăşuţa albă la fel, iar braţele mi se încolăciseră strâns de gâtul lui Bill.

În timp ce mă încovrigasem toată în jurul lui, Bill s-a sprijinit de peretele camerei de zi şi a început să-şi descheie grăbit pantalonii, când, deodată, s-a auzit o bătaie în uşă.

— Fir-ar să fie! mi-a şoptit el la ureche. Pleacă, a adăugat Bill puţin mai tare.

L-am îmbrăţişat şi mai strâns. I-am simţit

respiraţia tot mai precipitată. Bill mi-a scos agrafele şi clemele hairagami, lăsându-mi astfel părul liber pe spate.

— Am ceva de vorbit cu tine, s-a auzit o voce familiară, estompată de grosimea uşii.

— Nu se poate, am murmurat. Să nu-mi spui că-i Eric, unica persoană din lume căreia eram *obligaţi* să-i deschidem.

— Sunt Eric, s-a auzit din nou vocea.

Mi-am desfăcut picioarele din jurul taliei lui Bill şi el m-a lăsat încetişor pe podea, după care am zbughit-o în dormitor, să-mi pun pe mine halatul de baie, fiindcă mi-ar fi luat o veşnicie să-mi îmbrac la loc hainele aruncate prin cameră.

Am revenit în încăpere exact în momentul în care Eric îi spunea lui Bill că se descurcase foarte bine în această seară.

— Şi, bineînţeles, Sookie, ai fost minunată, mi-a spus Eric, privindu-mi pe îndelete halatul scurt şi roz.

Mi-am ridicat – şi mi-am tot ridicat – ochii spre figura lui, dorindu-mi în sinea mea să-l văd pe fundul oceanului, cu zâmbetul şi părul lui auriu cu tot.

— Ah, i-am răspuns cu ostilitate, mersi că te-ai deranjat să vii până aici doar pentru atâta lucru. Într-adevăr, nu puteam merge liniştiţi în pat, fără această încurajare din partea ta.

Eric arăta nespus de încântat şi de prietenos.

— Vai mie! a exclamat el. V-am întrerupt de la ceva? Sookie, ăsta îţi aparţine? a întrebat el ridicând de pe jos un şnur negru de la bikinii mei.

— Într-un cuvânt, da, i-a răspuns Bill. Eric, mai doreşti să ne spui şi altceva? a adăugat el pe un ton atât de glacial, încât ar fi surprins-o până şi pe Regina Gheţurilor.

— În noaptea asta nu mai avem timp, a continuat Eric uşor trist. Zorile se apropie şi mai am câteva lucruri de făcut înainte de a merge la culcare. Mâine-noapte însă trebuie neapărat să ne vedem. După ce aflaţi ce mai doreşte Stan de la voi, lăsaţi-mi un bilet la recepţie şi vom aranja apoi o întâlnire.

Bill s-a arătat de acord.

— Bine, la revedere, i-a spus el.

— Nu bei şi tu un păhărel înainte de culcare? Sau preferi ceva călduţ, direct de la sursă?

Se aştepta oare să-i oferim şi-o sticlă de sânge? Eric şi-a îndreptat privirea spre frigider şi apoi spre mine, făcându-mă să regret că alesesem un halat străveziu, din nailon, în locul unui capot gros şi cu cordon.

Bill a păstrat o tăcere mormântală, iar Eric m-a fixat cu privirea până în ultima clipă, după care a ieşit, iar Bill a închis uşa după el.

— Crezi că ascultă la uşă? l-am întrebat pe Bill, în timp ce-mi desfăcea halatul.

— Nu-mi pasă, mi-a răspuns Bill, îndreptându-şi atenţia spre lucruri mai importante.

Când m-am trezit, pe la ora unu după-amiază, în hotel era o tăcere funebră. Şi asta numai pentru că, fireşte, majoritatea oaspeţilor dormeau. Cameristele nu aveau voie să intre în camere în

timpul zilei. Cu o noapte în urmă, observasem că paza era asigurată de vampiri. Pe parcursul zilei, evident, siguranţa era oferită prompt de personal uman, mai ales că oaspeţii hotelului plăteau generos pentru această protecţie. Am sunat pentru prima dată în viaţă room-service-ul şi am comandat micul dejun. Deoarece nu mâncasem nimic noaptea trecută, mi-era o foame de lup. Chelnerul a bătut la uşă imediat ce-am ieşit de la duş şi mi-am luat halatul pe mine. I-am deschis şi l-am poftit înăuntru numai după ce m-am asigurat că era cine spunea.

Din cauza încercării nereuşite de răpire, seara trecută, începusem să nu mai am încredere în nimeni. Mi-am ţinut permanent spray-ul cu piper în dreptul coapsei, în răstimpul în care tânărul mi-a adus mâncarea şi cafetiera, fiind hotărâtă să-l folosesc pe tot dacă ospătarul făcea un singur pas către uşa în spatele căreia Bill dormea în coşciug. Dar se vedea că tipul ăsta, Arturo, era foarte bine instruit, întrucât nu şi-a îndreptat nici măcar o singură dată privirea spre dormitor şi, de fapt, nici pe mine nu m-a privit în ochi, deşi i-au trecut prin minte unele gânduri care m-au făcut să-mi doresc să-mi fi pus şi sutienul înainte de a-i deschide.

După ce-a ieşit – şi i-am adăugat, aşa cum mă sfătuise Bill, un bacşiş pe nota de plată –, am înfulecat tot ce îmi adusese: cârnăciori şi clătite, precum şi un castron plin cu bulete de pepene galben. Dumnezeule, au fost delicioase! Siropul era cu adevărat din arţar şi fructele erau coapte exact atât cât trebuie. Cârnăciorii au fost şi ei minunaţi şi

chiar mi-a făcut plăcere faptul că Bill nu era lângă mine, aşa încât să mă intimideze, deoarece nu-i plăcea deloc să mă vadă mâncând usturoi, ba chiar îl ura.

Venise deja timpul să fac o vizită Centrului Frăţiei, aşa că m-am spălat pe dinţi şi m-am pieptănat, după care m-am fardat. Mi-am aranjat părul, l-am prins în coc şi am scos apoi peruca din cutie. Crezusem că Bill îşi ieşise din minţi când îmi ceruse să iau cu mine această perucă – scurtă, şaten-închis şi cu nimic ieşită din comun – şi chiar mă întrebasem din ce motiv îi trecuse prin cap o asemenea idee, dar acum eram mulţumită c-o aveam. Mi-am pus apoi o pereche de ochelari destul de asemănători cu cei pe care-i purta Stan, cu acelaşi scop: de camuflare. Lentilele aveau totuşi două mici lupe în partea inferioară, ceea ce-mi permitea să pretind că erau ochelari pentru citit.

Oare ce obişnuiau să poarte fanaticii la întrunirile lor? Din infima mea experienţă, trebuie să fi fost destul de conservatori în privinţa veşmintelor, fie pentru că dădeau importanţă altor probleme, fie pentru că vedeau îmbrăcămintea stilată ca pe un lucru diavolesc. Dacă aş fi fost acasă şi aş fi avut ceva bani, aş fi tras o fugă la Wal-Mart şi m-aş fi îmbrăcat de-acolo, dar eram în Silent Shore, un hotel fără ferestre şi foarte scump. În orice caz, Bill îmi spusese că pot suna la recepţie pentru orice-mi doresc. Și am sunat.

— Cu ce vă pot ajuta? s-a auzit o voce de bărbat, care se străduia să imite glasul calm al

unui vampir bătrân.

Îmi venea să-i spun să renunţe. Cui i-ar plăcea o imitaţie, când are la îndemână originalul?

— Mă numesc Sookie Stackhouse şi sun din camera trei sute paisprezece. Aş dori să cumpăr o fustă de blugi albastră, lungă, măsura 36, şi o bluză, ori un jerseu cu flori pastelate.

— Am înţeles, doamnă, răspunse bărbatul după o pauză cam lungă. Când doriţi să vi le aduc?

— Cât mai curând, i-am zis, amuzată de această perspectivă. De fapt, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Începeam să mă obişnuiesc cu această ipostază şi chiar îmi plăcea să cumpăr pe banii altcuiva tot ce-mi doream.

În timp ce aşteptam, am urmărit ştirile la televizor. Erau cele caracteristice oricărui oraş american: probleme de trafic, probleme regionale şi de criminalitate.

— A fost identificat cadavrul descoperit noaptea trecută în lada de gunoi a unui hotel, s-a auzit vocea gravă a crainicului, care şi-a coborât colţurile gurii, pentru a părea şi mai îngrijorat. Trupul victimei, Bethany Rogers, de douăzeci şi unu de ani, a fost găsit în spatele hotelului Silent Shore, renumit pentru faptul că e primul hotel din Dallas care oferă servicii morţilor vii. Rogers a fost împuşcată în cap, iar anchetatorii au caracterizat crima ca fiind similară unei „execuţii”. Detectivul Tawny Kelner i-a declarat reporterului nostru că poliţia a început deja urmărirea mai multor suspecţi.

Imaginea de pe micul ecran a trecut de la chipul prefăcut revoltat al crainicului, la cel cu adevărat îndârjit al unei poliţiste ce părea trecută de patruzeci de ani, destul de scundă şi cu păr lung, împletit într-o coadă. Cameramanul a lărgit cadrul, aşa încât să-l cuprindă şi pe reporter, un bărbat negricios şi mic de statură, cu un costum perfect ajustat pe trup.

— Doamnă detectiv Kelner, este adevărat că Bethany Rogers lucra într-un bar de vampiri?

Încruntarea poliţistei s-a accentuat.

— Da, este adevărat, a răspuns ea. În orice caz, tânăra nu era angajată ca animatoare, ci doar ca ospătăriţă şi, în plus, nu lucra acolo decât de două luni.

Oare ce rol să fi avut animatoarele în barul Bat's Wing?

— Faptul că trupul a fost aruncat tocmai în acel loc nu semnalează o eventuală implicare a vampirilor?

Reporterul era mult mai insistent decât aş fi fost eu în locul lui.

— Dimpotrivă, consider că locul respectiv a fost ales pentru a le transmite vampirilor un mesaj, s-a scăpat Kelner, părând să-şi regrete de îndată cuvintele. Acum, vă rog să mă scuzaţi…

— Desigur, doamnă detectiv, a spus reporterul, uşor uluit. Tom, a continuat el, întorcându-se cu faţa spre aparatul de filmat şi privindu-l de parcă ar fi putut vedea direct în studio, iată că situaţia nu este deloc liniştitoare.

Ce?!

Crainicul şi-a dat probabil seama că reporterul începea să bată câmpii şi a trecut imediat la alt subiect.

Sărmana Bethany murise, iar eu nu aveam pe nimeni cu care să discut pe această temă. Simţeam însă că nu eram îndreptăţită să plâng pentru ea, aşa că mi-am stăpânit lacrimile. Însă n-am putut să nu mă întreb ce se întâmplase cu Bethany Rogers noaptea trecută, după ce plecase din cuibul vampirilor. Mai mult ca sigur nu fusese omorâtă de un vampir, dacă nu avea urme de muşcături, întrucât se întâmplă extrem de rar ca un vampir să scape ocazia de a bea sângele victimei.

Smiorcăindu-mă ca urmare a lacrimilor înăbuşite, m-am aşezat demoralizată şi tristă pe canapea şi mi-am căutat în poşetă un pix. De îndată ce am găsit, am început să mă scarpin pe sub perucă. Începuse să mă mănânce pielea capului, cu toată răcoarea împrăştiată de aparatul de aer condiţionat din cameră. Jumătate de oră mai târziu, s-a auzit o bătaie în uşă. M-am uitat foarte atentă pe vizor şi l-am văzut tot pe Arturo, care ţinea pe braţ câteva articole de îmbrăcăminte.

— Le vom returna pe cele pe care nu le doriţi, mi-a zis el, înmânându-mi veşmintele şi încercând să nu se holbeze la părul meu.

— Mulţumesc, i-am spus, dându-i din nou bacşiş şi simţind că m-aş putea obişnui foarte uşor cu această practică.

Nu mai era mult până la ora întâlnirii cu Ayres, iepuraşul lui Isabel, aşa că mi-am dat jos halatul şi

am privit veşmintele pe care mi le adusese Arturo. Bluza oranj-pal cu flori albe arăta bine, dar fusta... nu prea. Din câte se părea, Arturo nu găsise o fustă albastră, aşa că luase două kaki. Nemaiavând încotro, am probat una din ele, dar îmi venea prea mulată şi nu se potrivea cu înfăţişarea la care mă gândisem. Cealaltă avea o cu totul altă croială şi se încadra perfect imaginii pe care mi-o doream. M-am încălţat cu o pereche de sandale fără toc, mi-am pus în urechi cercei micuţi şi eram gata de plecare, însă nu înainte să-mi întregesc ţinuta cu o veche poşetă de paie. Din nefericire, era poşeta pe care obişnuiam s-o port zi de zi. Dar pentru că se asorta perfect vestimentaţiei, am scos dinăuntru tot ce-ar fi putut face trimitere la identitatea mea, gândindu-mă că ar fi trebuit să iau mai devreme în calcul acest accesoriu şi întrebându-mă totodată dacă nu mai uitasem cumva şi de alte măsuri de siguranţă esenţiale.

Am ieşit în liniştea culoarului. Acesta arăta la fel ca noaptea trecută. Nu existau oglinzi şi nici ferestre, iar sentimentul de izolare totală nu era câtuşi de puţin diminuat de sângeriul mochetei şi tapetul cu azuriu, roşu şi crem. Uşile ascensorului s-au deschis imediat ce-am apăsat pe butonul de comandă şi am coborât singură la parter. Nici măcar în lift n-am avut parte de vreun acord muzical. Hotelul nu-şi dezminţea câtuşi de puţin numele.

În hol, de-o parte şi de alta a liftului, câteva gărzi înarmate supravegheau intrarea principală. Uşile hotelului erau încuiate, iar deasupra acestora

era instalat un monitor prin care se putea supraveghea trotuarul din faţa intrării. Un alt monitor prezenta o imagine panoramică a străzii.

Am avut iniţial impresia unui atac iminent, gând care m-a ţintuit pe loc şi mi-a ridicat instantaneu tensiunea, dar, după numai câteva secunde de linişte, mi-am dat seama că paznicii trebuie să fi stat tot timpul acolo. Acesta era de fapt şi motivul pentru care vampirii alegeau acest hotel şi altele similare lui. Nimeni nu putea să treacă de gărzi şi să urce în ascensor, pentru a avea acces la camerele unde dormeau neputincioşi vampirii. Tocmai de aceea şi preţurile erau exorbitante la acest hotel. Ambii bărbaţi care asigurau paza arătau ca doi uriaşi şi, evident, purtau aceleaşi uniforme negre ale hotelului. Începea deja să nu mai aibă haz această impresie generală că vampirii erau obsedaţi de culoarea neagră. Armele pe care le aveau atârnate de umăr mi s-au părut realmente gigantice, dar numai pentru că, în definitiv, nu eram familiarizată cu asemenea obiecte. Paznicii m-au privit scurt, după care şi-au reluat activitatea plictisitoare de a se holba înspre ieşire.

Până şi recepţionerii erau înarmaţi. În spatele tejghelei exista un stativ în care erau carabine, dispozitiv care m-a făcut să mă întreb cât de departe ar fi fost în stare să meargă pentru a-şi apăra clienţii. Ar fi fost în stare să tragă în intruşi, în semeni de-ai lor? Şi cum s-ar fi rezolvat legal un asemenea incident?

Pe unul dintre scaunele pluşate ce împodobeau podeaua de marmură a holului şedea un bărbat la

vreo treizeci de ani, înalt şi deşirat, cu ochelari şi păr de culoarea nisipului. Purta un costum kaki, subţire, de vară, cravată tradiţională şi mocasini ieftini. Era cu siguranţă persoana care spăla vase.

— Hugo Ayres? am întrebat.

Bărbatul s-a ridicat şi mi-a strâns mâna.

— Tu trebuie să fii Sookie, nu? Însă… noaptea trecută nu erai cumva blondă?

— Şi sunt în continuare. Doar că port perucă.

— Arată de parcă ar fi părul tău natural.

— Bun. Mergem?

— Maşina e parcată chiar în faţă.

Mi-a atins uşor umărul şi m-a atenţionat unde era ieşirea, de parcă n-aş fi văzut şi singură uşile hotelului. I-am apreciat politeţea şi mai puţin sugestia, după care am încercat să-l cunosc mai bine pe Hugo Ayres, care nu era un bun transmiţător.

— De când te cunoşti cu Isabel? l-am întrebat, în timp ce ne puneam centurile de siguranţă.

— Păi, să tot fi trecut unsprezece luni, mi-a răspuns Hugo Ayres.

Observându-i braţele vânjoase şi pline de pistrui, m-am întrebat mirată care o fi fost motivul pentru care nu locuia undeva la periferia oraşului, alături de-o nevastă cu păr vopsit şuviţe şi doi copii bălai.

— Eşti divorţat? am continuat nechibzuită, regretând întrebarea imediat ce i-am văzut chipul cuprins de tristeţe.

— Da, mi-a răspuns el. Destul de recent.

— Îmi pare rău.

Intenţionasem să-l întreb dacă avea copii, dar am renunţat, pentru că nu era treaba mea. În plus, îl citisem destul de bine şi aflasem că avea o fetiţă, însă fără să reuşesc să descopăr numele şi vârsta ei.

— E adevărat că poţi să citeşti mintea oamenilor? m-a întrebat el.

— Da.

— Atunci nu-i de mirare că eşti atât de preţuită de ei.

Hugo era incisiv.

— Asta e probabil şi motivaţia raţionamentului lor, i-am zis, păstrându-mi vocea calmă şi invariabilă. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt avocat.

— Atunci nu-i de mirare că le eşti de folos, i-am spus pe un ton cât de neutru posibil.

— Da, merit această ripostă, a spus Hugo, după o tăcere îndelungată.

— Hai mai bine să trecem peste asta şi să ne stabilim o identitate.

— N-am putea fi frate şi soră?

— Nu-i o idee rea. Am văzut echipe formate din fraţi şi surori care semănau chiar mai puţin decât ne asemănăm noi. Dar cred că este mai bine să le spunem că suntem prieteni, pentru că, în cazul în care ajungem să fim chestionaţi separat, vom putea astfel să justificăm lipsa informaţiilor personale detaliate. Nu presimt că se va întâmpla un asemenea lucru şi chiar m-ar surprinde dacă s-ar întâmpla, însă ca frate şi soră ar trebui să ştim totul unul despre celălalt.

— Aşa e. Ce-ar fi să le spunem că ne-am cunoscut la biserică? Te-ai mutat de curând în Dallas şi ne-am întâlnit la şcoala de duminică a bisericii metodiste Glen Craigie. Asta e de fapt biserica la care merg eu.

— În regulă. Ce-ai spune ca eu să fiu managerul unui… restaurant? am sugerat, gândindu-mă că, datorită cunoştinţelor acumulate în localul lui Sam, aş putea fi convingătoare în acest rol, cu condiţia să nu mi se pună prea multe întrebări.

Hugo s-a arătat uşor surprins.

— Da, e o ocupaţie îndeajuns de diferită de profesiunea mea, pentru a ne potrivi ca pereche. Din păcate, eu nu prea am talente de actor, aşa că îmi voi păstra identitatea reală şi o să mă descurc foarte bine.

— Cum ai cunoscut-o pe Isabel? am întrebat, nemaiputând să-mi reţin curiozitatea.

— Ne-am întâlnit după ce l-am reprezentat pe Stan într-un proces intentat de vecinii lor, care voiau să-i izgonească pe vampiri din cartier. Reclamanţii au pierdut.

Hugo avea sentimente confuze în privinţa relaţiei sale cu o femeie-vampir şi, de asemenea, nu era pe deplin împăcat cu ideea că trebuise să câştige procesul. De fapt, Hugo era foarte ambiguu faţă de Isabel, ceea ce făcea şi mai înspăimântătoare această misiune.

— Nu s-a scris în ziare despre acel proces şi despre faptul că l-ai apărat pe Stan Davis?

— Ba da, fir-ar să fie, mi-a răspuns el întristându-se subit. S-ar putea să-şi amintească

vreunul de la Centru de numele meu, ori chiar să-mi recunoască figura din pozele apărute în ziare.

— Nu e ceva atât de grav, întrucât le poţi spune că, după ce i-ai cunoscut mai bine pe vampiri, ţi-ai dat seama că nu acționasei corect, şi ai regretat căile greşite pe care apucasei.

Hugo a reflectat la această sugestie, mişcându-şi agitat mâinile pistruiate pe volanul maşinii.

— În regulă, mi-a spuse el într-un târziu. După cum ţi-am zis, nu sunt un bun actor, dar cred că o să mă descurc totuşi în această privinţă.

Eu, pe de altă parte, interpretam tot timpul câte un rol, aşa că nu-mi făceam griji. Când iei o comandă de la un client şi te comporţi ca şi cum n-ai şti că individul respectiv s-a întrebat dacă eşti blondă în totalitate, ei bine, asta reprezintă o excelentă pregătire actoricească. Nu-i poţi învinui pe oameni – mai cu seamă – pentru ce gândesc în sinea lor şi trebuie să înveţi să te ridici deasupra acestor opinii.

I-am sugerat avocatului să mă ia de mână imediat ce simte că situaţia devine tensionată şi să-mi transmită gândurile care-l nelinişesc, aşa încât să ştiu cum să acţionez. Însă mi-a tăiat elanul ambiguitatea lui, incertitudinea care-i emana din toată fiinţa ca un parfum ieftin. Posibil să fi fost fascinat de Isabel din punct de vedere sexual şi poate chiar o iubea, atât pe ea, ca vampir, cât şi existenţa riscantă a acesteia, dar nu simţeam să-i fie dedicat trup şi suflet.

Într-un neplăcut moment de introspecţie, m-am întrebat dacă la fel ar sta lucrurile şi în privinţa

mea şi a lui Bill. Nu erau însă nici locul, şi nici momentul potrivit pentru astfel de reflecţii, mai ales că recepţionasem din mintea lui Hugo suficient de multe informaţii cât să mă facă să mă întreb dacă puteam avea încredere totală în el, pentru această misiune. Şi a fost doar un mic pas de aici şi până la a mă întreba dacă eram într-adevăr în siguranţă în compania lui. De asemenea, n-am putut să nu mă întreb cât de multe ştia despre mine Hugo Ayres, mai ales că nu stătuse noaptea trecută în camera unde lucrasem pentru vampiri. Isabel nu mi se păruse slobodă la gură, aşa că era posibil ca Hugo să nu fi ştiut prea multe.

Şoseaua cu patru benzi trecea printr-o suburbie uriaşă şi era străjuită de-o parte şi de alta de obişnuitele localuri fast-food şi lanţuri de magazine de tot felul. Treptat, magazinele au început să lase locul reşedinţelor, iar betonul, spaţiilor verzi. Traficul însă părea cumplit. N-aş putea trăi niciodată într-o localitate atât de mare şi să fac zi de zi faţă unui asemenea calvar.

Hugo a încetinit şi a semnalizat imediat ce-am intrat într-o intersecţie largă, unde trebuia să o cotim spre parcarea unei biserici impozante sau, mai bine zis, a unei clădiri care fusese cândva o biserică. Comparativ cu standardele din Bon Temps, edificiul era uriaş. În regiunea din care veneam, doar baptiştii ar fi putut conta pe un număr atât de mare de credincioşi adunaţi într-un loc, iar asta numai dacă se strângeau acolo toate congregaţiile districtului. Sanctuarul, înalt de două etaje, era flancat de două aripi lungi, cu un singur

etaj. Clădirea era din cărămizi vopsite în alb şi toate ferestrele erau închise la culoare. Construcţia era înconjurată de-o parcare uriaşă şi de-o peluză de-un verde artificial.

Pe peluza bine îngrijită era o pancartă pe care scria: CENTRUL FRĂŢIEI SOARELUI – NUMAI IISUS A ÎNVIAT DIN MORŢI.

Am pufnit imediat ce-am deschis portiera şi am dat să cobor din maşina lui Hugo:

— Lozinca aia e falsă, i-am zis însoţitorului meu, arătându-i spre pancartă. Şi Lazăr s-a ridicat din morţi. Cretinii nici măcar nu ştiu să citească Scriptura.

— Ai face bine să-ţi elimini din minte gândurile de acest gen, m-a avertizat Hugo, ieşind şi încuind maşina. Astfel de idei nu vor face decât să-ţi distragă atenţia. Oamenii ăştia sunt foarte periculoşi. Au recunoscut în mod public faptul că au transferat doi vampiri în mâinile Secatorilor, afirmând că umanitatea beneficiază enorm de pe urma morţii chiar şi a unui singur vampir.

— Colaborează cu Secatorii? am întrebat, simţind că mi se face rău.

Secatorii au o îndeletnicire extrem de riscantă, pentru că obişnuiesc să le întindă capcane vampirilor şi să-i lege cu lanţuri de argint, după care îi secătuiesc de sânge pe care-l vând pe piaţa neagră.

— Chiar au fost în stare să-i dea pe vampiri Secatorilor?

— Asta a declarat într-un ziar unul dintre membrii lor. Bineînţeles, a doua zi a apărut la ştiri

conducătorul lor, care a negat vehement afirmaţiile din acel interviu. Eu cred însă că n-au fost decât vorbe goale. Frăţia caută să-i ucidă pe vampiri prin orice mijloc posibil, pentru că îi consideră făpturi păgâne, abominabile şi capabile de orice. Iar dacă descoperă cumva că eşti prietenă cu vampirii, nici nu-ţi poţi imagina ce presiuni pot face asupra ta. Aşa că, de fiecare dată când deschizi gura, să nu uiţi o clipă acest lucru.

— Şi tu, domnule Prevestitor de Rele. Ne-am îndreptat încet spre clădire, privind-o cu atenţie, pe măsură ce ne apropiam. În parcare mai erau cam zece maşini, variind de la modele vechi şi lovite, la exemplare nou-nouţe şi foarte luxoase. Preferata mea era un Lexus alb perlat, care arăta atât de grozav, încât ar fi putut foarte bine să aparţină unui vampir.

— Se pare că unii o duc strălucit de pe urma promovării urii, a observat Hugo.

— Cine este şeful aici?

— Un tip pe nume Steve Newlin.

— Pun pariu că asta-i maşina lui.

— Presupun că ţi-ai dat seama după abţibildul de pe bara din spate.

Am recunoscut dând uşor din cap şi l-am citit încă o dată: O VIAŢĂ FĂRĂ VAMPIRI. De oglinda retrovizoare atârna un obiect – un ţăruş în miniatură.

Locul părea destul de aglomerat pentru o după-amiază de sâmbătă. În apropierea clădirii era un loc de joacă îngrădit, unde mai mulţi copii se dădeau în leagăne şi se căţărau pe tot felul de

schelete şi construcţii miniaturale, supravegheaţi de un adolescent plictisit, care îşi rodea din când în când unghiile. Nu era o zi la fel de călduroasă ca precedenta – slavă Domnului, vara începea să-şi piardă semnificativ din putere – şi uşa clădirii fusese larg deschisă, pentru a beneficia de această minunată vreme moderată.

Hugo m-a luat de mână, fapt care m-a făcut să tresar, dar numai până când mi-am dat seama că încerca de fapt să dea impresia că eram ca doi îndrăgostiţi. Nu-l atrăgeam deloc din punct de vedere fizic, ceea ce era perfect pentru mine. După ce ne-am revizuit rapid ţinuta, am reuşit să arătăm cât se poate de naturali. Contactul fizic i-a deschis şi mai mult mintea şi am simţit că Hugo, deşi hotărât, era totuşi destul de agitat şi se simţea dezgustat de faptul că mă atingea – un sentiment puţin cam supărător pentru mine. Lipsa atracţiei fizice nu mă deranja deloc, ba dimpotrivă; însă această aversiune chiar era neliniştitoare. În spatele sentimentului său se ascundea ceva, o atitudine esenţială... dar, pentru că ne apropiam de câteva persoane, mi-am îndreptat atenţia asupra sarcinii pe care o aveam de îndeplinit şi mi-am destins îndată buzele într-un surâs.

Nu aveam de ce să-mi fac griji în privinţa mascării unor muşcături, pentru că noaptea trecută Bill avusese grijă să-mi lase gâtul în pace, iar acum, în această zi splendidă, în noua mea vestimentaţie mi-a fost foarte uşor să arăt pe deplin degajată în momentul când am salutat din cap un cuplu de vârstă mijlocie, care tocmai ieşea

din clădire.

Am intrat în clădirea slab luminată, în ceea ce trebuie să fi fost şcoala duminicală a bisericii. De-a lungul holului, pe uşile camerelor erau fixate plăcuţe lucioase pe care scria: Buget şi Finanţe, Serviciul de Publicitate şi, cel mai evident, Biroul de Relaţii Mass-Media.

O femeie între două vârste a ieşit pe uşa unei camere din capătul holului şi a pornit spre noi. Era plăcută la vedere, chiar dulce, cu ten fin şi păr şaten, tuns scurt. Rujul roz i se asorta perfect cu lacul de unghii; buza de jos îi era uşor bosumflată şi îi dădea un surprinzător aer de senzualitate, ce se armoniza provocator cu rotunjimile atrăgătoare ale corpului. Fusta albastră din doc şi bluza tricotată băgată îngrijit în fustă păreau imitaţia perfectă a vestimentaţiei mele, fapt care m-a făcut să mă felicit în gând pentru îmbrăcămintea pe care-o alesesem.

— Cu ce vă pot fi de folos? m-a întrebat ea, optimistă.

— Dorim să cunoaştem mai multe despre Frăţie, i-a răspuns Hugo la fel de amabil şi de sincer precum fusese şi tonul noii noastre cunoştinţe, care am observat că purta în piept un ecuson pe care scria „S. Newlin”.

— Ne bucură faptul că aţi venit la noi. Directorul organizaţiei este soţul meu, Steve Newlin, iar eu sunt Sarah, a zis ea, dând mâna cu Hugo, dar nu şi cu mine, fapt care nu m-a îngrijorat câtuşi de puţin, întrucât unele persoane nu consideră firesc ca femeile să dea mâna între ele.

După ce ne-am adresat formulele uzuale de politeţe, femeia şi-a ridicat elegant braţul şi ne-a arătat spre uşile duble de la capătul holului.

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi, vă voi arăta cum rezolvăm noi problemele, a continuat ea, râzând uşor, ca şi cum ar fi fost un pic ridicolă ideea de a-şi îndeplini ţelurile propuse.

În hol, uşile camerelor erau deschise, iar activităţile din încăperi se desfăşurau în văzul tuturor. Dacă membrii organizaţiei lui Newlin răpeau oameni şi derulau operaţiuni ilegale, acestea erau cu siguranţă înfăptuite într-o altă parte a clădirii. Ferm hotărâtă să plec doldora de informaţii, am examinat cu mare atenţie tot ce-mi apărea în faţa ochilor, dar interiorul Frăţiei Soarelui arăta la fel de curat ca şi curtea exterioară, iar oamenii nu păreau nici pe departe siniştri sau prefăcuţi.

Sarah se distanţase deja de noi, deşi mergea aparent domol. Strângând la piept câteva dosare, sporovăia cu noi peste umăr şi continua să înainteze într-un ritm ce părea relaxat, dar şi puţin provocator. Eu şi Hugo, renunţând să ne mai ţinem de mână, a trebuit să grăbim pasul pentru a nu rămâne prea mult în urma ei.

Clădirea se dovedea mult mai întinsă decât estimasem. Am intrat prin capătul îndepărtat al aripii, după care am trecut prin sanctuarul spaţios al fostei biserici, aranjat pentru conferinţe şi întruniri la fel ca orice altă sală destinată acestui scop, şi am ajuns în cealaltă aripă, împărţită în încăperi mai puţine şi mai spaţioase, cea mai

apropiată de sanctuar fiind probabil biroul fostului pastor, cameră pe a cărei uşă era o plăcuţă cu înscrisul: G. STEVEN NEWLIN, DIRECTOR.

Era singura încăpere care avea uşa închisă.

Sarah a ciocănit şi a aşteptat un moment înainte de a intra. Bărbatul deşirat din spatele biroului s-a ridicat şi ne-a zâmbit plăcut surprins. Raportat la corp, capul îi părea cam mic; albastrul ochilor era spălăcit, nasul îi era lung şi acvilin, iar părul avea cam aceeaşi culoare şaten-închis ca şi al soţiei, doar că începuse să încărunţească. Nu ştiu cum ar fi trebuit să arate un fanatic, dar individul de faţă nu era cu siguranţă aşa ceva, mai ales că părea şi uşor amuzat de viaţa pe care o ducea.

Discutase până atunci cu o tipă înaltă, cu păr cenuşiu. Femeia purta bluză şi pantaloni largi, dar părea să se fi simţit mult mai bine într-un costum. Era incredibil de fandosită şi arăta foarte deranjată de ceva – poate chiar de apariţia noastră.

— Cu ce vă pot ajuta? ni s-a adresat Steve Newlin, făcându-ne semn să ne aşezăm.

Odată ce eu şi Hugo am ales fotoliile din piele verde poziţionate chiar în faţa biroului, Sarah, fără s-o invite nimeni, s-a aşezat şi ea pe un scăunel de lângă perete.

— Steve, scuză-mă puţin, i-a zis ea soţului. Vreţi o cafea? Apă minerală?

Eu şi Hugo ne-am uitat unul la altul şi am refuzat dând din cap.

— Scumpii mei, vai… nici nu v-am întrebat cum vă numiţi, a continuat ea, privindu-ne fermecător

de tristă.

— Eu sunt Hugo Ayres, iar ea este prietena mea, Margareta.

Margareta? A înnebunit? Am reuşit totuşi să-mi păstrez zâmbetul pe buze şi i-am înţeles alegerea pseudonimului de-abia după ce-am văzut o vază cu margarete pe măsuţa din apropierea locului unde şedea Sarah. Făcusem deja o greşeală gravă, pe care am fi putut-o preîntâmpina foarte uşor, dacă discutam despre ea înainte de a ajunge aici. Nu încăpea îndoială că membrii Frăţiei cunoşteau deja numele Sookie Stackhouse, dacă ei erau într-adevăr responsabili de instalarea microfonului. Slavă Domnului că Hugo îşi dăduse seama de acest lucru.

— Sarah, nu cunoaştem şi noi un Hugo Ayres? întrebă Steve Newlin, încreţindu-şi uşor fruntea, ridicându-şi sprâncenele a mirare şi aplecându-şi capul într-o parte, mimând perfect nedumerirea.

— Ayres? a repetat femeia căruntă. Fiindcă tot veni vorba, eu sunt Polly Blythe, responsabilă cu ceremoniile Frăţiei.

— Vai, iartă-mă, Polly, m-am lăsat dusă de gânduri şi am uitat să te prezint, s-a scuzat Sarah, îndreptându-şi capul şi încreţindu-şi imediat fruntea, după care chipul i s-a relaxat şi i-a zâmbit soţului ei: avocatul care i-a reprezentat pe vampiri în University Park n-a fost cumva unul pe nume Ayres?

— El şi nimeni altul, a confirmat Steve, lăsându-se pe spătarul scaunului şi încrucişându-şi picioarele interminabile, după care a salutat cu

mâna pe cineva de pe coridor şi şi-a împreunat degetele pe unul dintre genunchi.

— Ei bine, e foarte interesant că te-ai hotărât să ne faci o vizită, Hugo. Să înţelegem prin asta că ai văzut şi cealaltă faţetă a problemei pe care o reprezintă vampirii? a adăugat Steve Newlin atât de plin de el, încât duhnea asemenea unui sconcs.

— Este firesc să începeţi în acest fel…, i-a zis Hugo.

Dar Steve era de neoprit:

— Ai văzut latura negativă şi asupritoare din existenţa vampirilor? Ai descoperit că vor să ne extermine, să ne subjuge prin stilul lor desfrânat şi promisiunile lor deşarte?

Am făcut ochii mari. Sarah îl aproba dând gânditoare din cap, arătând la fel de dulce şi apetisantă ca o budincă de vanilie. Polly arăta de parcă ar fi avut parte de-un orgasm sinistru, iar Steve – fără să-şi înăbuşe zâmbetul – a continuat:

— Este o idee atrăgătoare eternitatea unei vieţi pe acest pământ, dar îţi vei pierde sufletul şi, când te vom prinde în cele din urmă – poate nu eu, ci băiatul sau, cine ştie, chiar nepotul meu –, îţi vom înfige un ţăruş în inimă, te vom incinera şi atunci vei ajunge cu adevărat în infern. Amânarea morţii nu te va ajuta cu absolut nimic. Dumnezeu are un ungher aparte pentru vampirii care s-au folosit de oameni ca de o bucată de hârtie şi au tras apoi apa…

Dezgustător mod de a privi lucrurile. Situaţia se înrăutăţea rapid şi nu recepţionasem de la Steve decât această interminabilă satisfacţie maliţioasă,

laolaltă cu o aprigă izbucnire a isteţimii. Nu aflasem nimic concret sau informativ.

— Steve, scuză-mă, vrea să te vadă oaspetele nostru, s-a auzit o voce groasă.

M-am răsucit pe scaun şi am văzut un bărbat drăguţ, brunet, musculos ca un culturist şi tuns ca un infanterist marin. Tânărul ne-a zâmbit tuturor cu aceeaşi amabilitate pe care o afişau cu toţii, bunăvoinţă care mă impresionase puţin mai devreme, dar pe care o consideram de-acum înfiorătoare.

— Serios? În regulă, vin numaidecât.

— Ar fi bine să vii chiar acum. Sunt convins că oaspeţii noştri nu vor fi deranjaţi dacă te vor aştepta puţin.

Bărbatul brunet ne-a privit înduioşător, în timp ce Hugo se gândea la un loc bine tăinuit, străfulgerare care mi s-a părut foarte ciudată.

— Gabe, voi veni imediat ce termin cu vizitatorii noştri, i-a spus categoric Steve.

— Totuşi, Steve…

Gabe nu părea să aibă de gând să renunţe atât de uşor, dar a priceput mesajul şi s-a conformat imediat ce Steve l-a privit fulgerător, îndreptându-şi spatele şi desfăcându-și picioarele. Gabe i-a aruncat o privire deloc indulgentă, după care a ieşit.

Fusese promiţător acest scurt schimb de replici, răstimp în care m-am gândit dacă nu cumva Farrell era ascuns în vreuna dintre camerele încuiate ale acestei aripi şi mi-am imaginat totodată cum voi reveni în cuibul vampirilor din Dallas şi-i voi

dezvălui lui Stan locul unde este ţinut captiv fratele lor, după care…

Oho! După aceea, Stan va porni atacul împotriva Frăţiei Soarelui, îi va omorî pe toţi membrii, îl va elibera pe Farrell şi…

Ah, nu se poate!

— Voiam să ştim dacă aveţi cumva în pregătire vreun eveniment la care să participăm, ca să ne facem o idee despre eficienţa şi ţelurile programelor acestei organizaţii, a spus Hugo pe un ton care nu implica decât o uşoară curiozitate şi nimic mai mult. Iar dacă tot am avut onoarea s-o întâlnim pe domnişoara Blythe, poate ne va lămuri dânsa în această chestiune.

Înainte de a răspunde, Polly Blythe s-a uitat la Steve, pe care l-am observat rămânând perfect impasibil. Polly Blythe s-a arătat foarte mulţumită de rugămintea lui Hugo şi a părut încântată de faptul că eram interesaţi de Frăţie.

— Avem într-adevăr câteva evenimente importante, a răspuns femeia căruntă. În seara aceasta, ţinem o întrunire nocturnă, pe care o vom încheia cu un ritual în zorii zilei de duminică.

— Foarte interesant, i-am zis. Chiar la revărsatul zorilor?

— Ah, desigur, pentru că sunăm în prealabil la serviciul de meteorologie şi ne interesăm de toate celelalte aspecte, mi-a răspuns râzând Sarah, completată imediat de Steve:

— Dacă veţi participa, nu veţi uita niciodată un astfel de eveniment. Este ceva incredibil de

înălţător.

— Cum se... ce se va întâmpla, mai precis? a întrebat Hugo.

— Veţi fi martorii puterii supreme a lui Dumnezeu, a zis Steve surâzător, pe un ton realmente apocaliptic.

— Vai, Hugo, i-am zis. Este ceva formidabil, nu?

— Bineînţeles. La ce oră începe întrunirea?

— La şase şi jumătate. Vrem ca membrii noştri să se adune aici înainte de trezirea *lor.*

Mi-am imaginat pentru o clipă o hoardă de balauri pregătiţi de asalt, deşi îmi dădusem seama că Steve se referise la faptul că membrii organizaţiei trebuiau să sosească înainte de trezirea vampirilor.

— Şi când vor mai ajunge acasă membrii congregaţiei? am întrebat, fără să mă pot abţine.

— Oh, drăguţo, se vede că n-ai participat niciodată la serate în adolescenţă! mi-a zis Sarah. O să ne distrăm de minune. Participanţii îşi aduc cu ei saci de dormit, după care vom cina împreună, vom participa la jocuri colective, vom citi din *Biblie,* vom avea parte şi de o predică şi vom sta întreaga noapte în biserică.

După cum observasem clar în privirea femeii, Frăţia era o biserică în toată regula, convingere care mă încredinţa că şi restul conducerii organizaţiei îi împărtăşea părerea. Şi, câtă vreme sediul acesteia arăta şi funcţiona ca o biserică, atunci era privită ca o biserică, indiferent de statutul legal şi financiar al asociaţiei.

Fusesem în adolescenţă la vreo două serate şi

ţin minte că de-abia îndurasem calvarul unei astfel de experienţe – o adunătură de puşti se închid toată noaptea într-o casă şi, supravegheaţi îndeaproape, au parte de tot felul de activităţi colective şi li se pun la dispoziţie o mulţime de videocasete cu filme, mâncare proastă şi sucuri. Cunoscusem suferinţa provocată de strigătele şi de nebunia generală a petrecăreţilor, precum şi bombardamentul mental al ideilor şi imaginilor alimentate de hormonii adolescenţei.

Acum însă lucrurile trebuiau să stea cu totul diferit, mi-am spus, întrucât participanţii erau oameni în toată firea, adulţi cu capul pe umeri. Cu siguranţă, nu vor fi sute de pungi de cipsuri împrăştiate peste tot şi s-ar putea ca locurile de dormit să arate evident mai decent. Dacă veneam şi noi la întrunirea lor, ni se oferea astfel şansa de a-l căuta şi salva pe Farrell, deoarece aveam convingerea că el era cel care urma să întâmpine razele soarelui în zorii zilei de duminică, indiferent că ar fi dorit sau nu acest lucru.

— Sunteţi bine-veniţi la întrunirea noastră, a spus Polly. Avem mâncare din belşug şi paturi de campanie pentru toţi participanţii.

Eu şi Hugo ne-am privit cu îndoială.

— Ce-aţi zice dacă aţi face un tur al clădirii şi v-aţi hotărî de-abia după ce vizitaţi tot complexul? ne-a sugerat Sarah.

L-am luat pe Hugo de mână şi m-am simţit brusc asaltată de valul nesiguranţei, amplificată înfiorător de sentimentele contradictorii trăite de Hugo, care îmi transmitea speriat: *Hai s-o ştergem*

cât mai repede.

M-am debarasat imediat de planurile pe care mi le făcusem. Nu mai avea nici un rost să zăbovim, din moment ce Hugo devenise atât de tulburat. Iar întrebările puteau aştepta până mai târziu.

— Iubitule, n-ar fi mai bine să mergem acasă şi să ne pregătim pernele şi sacii de dormit? i-am spus, inspirată.

— Da, pentru că trebuie să-i dau şi pisicii de mâncare, mi-a răspuns Hugo. Oricum, ne vom întoarce la… şase şi jumătate, aţi spus, nu?

— Vai, Steve, n-avem noi în magazie câţiva saci de dormit rămaşi de la celălalt cuplu pe care l-am găzduit o vreme?

— Ne-ar face mare plăcere să rămâneţi până se adună toţi membrii, ne-a solicitat politicos Steve, afişând acelaşi zâmbet radios.

Îmi era clar că trebuia să plecăm de-acolo cât mai repede cu putinţă, căci ştiam bine că eram ameninţaţi, deşi tot ce recepţionam psihic din partea soţilor Newlin era zidul de neclintit al fermităţii. Polly Blythe arăta de parcă ar fi fost în culmea fericirii. Conştientă de faptul că le treziserăm suspiciuni, nu-mi mai făcea deloc plăcere să-i iscodesc şi, dacă aveam să scăpăm cât de curând din mâinile lor, îmi promisesem că nu mă voi mai întoarce niciodată aici, hotărâtă fiind să renunţ la activităţile mele de investigaţie pentru vampiri, să mă ocup numai de munca mea la bar şi să-mi petrec viaţa alături Bill.

— Trebuie să plecăm, le-am spus categoric, dar politicoasă. Suntem cu adevărat impresionaţi de

tot ce-am văzut aici şi dorim să participăm diseară la întrunire, dar mai avem până atunci timp să ne rezolvăm unele treburi. Ştiţi cum este să munceşti toată săptămâna şi să laşi să se adune de pe-o zi pe alta tot felul de mărunţişuri.

— Puteţi sta fără grijă, fiindcă problemele nu vor pleca nicăieri până mâine, când se încheie întrunirea, mi-a dat răspunsul Steve. Trebuie să rămâneţi, amândoi.

Nu vedeam nici o posibilitate prin care să plecăm fără să dăm cărţile pe faţă. Dar n-aveam de gând să fac acte de eroism, nu atâta timp cât mai exista o mică şansă de scăpare. În clădire erau destul de multe persoane. Odată ce-am ieşit din biroul lui Steve Newlin, am luat-o în stânga şi am continuat să înaintăm pe hol, însoţiţi agale de Steve în spatele nostru, Polly în dreapta noastră şi Sarah în faţă. De fiecare dată când treceam prin dreptul unei uşi deschise, cineva trebuia să-i strige dinăuntrul camerei: „Steve, vrei te rog să discutăm un minut?” sau „Steve, Ed spune că trebuie să reformulăm întregul discurs!” La aceste doleanţe, Steve Newlin nu le răspundea decât printr-un surâs vag tremurat, ori prin câte o privire fugară.

Întrebându-mă care ar fi fost şansele ca acest cortegiu să mai continue în formula actuală, în situaţia în care Steve ar fi fost înlăturat, m-am surprins reproşându-mi faptul că, de fapt, doream ca Steve să fie mort. Întrucât atât Sarah, cât şi Polly păreau două femei ca de oţel, n-am putut să nu mă întreb dacă ar fi fost capabile să-i ia locul, bineînţeles, în cazul în care li se permitea acest

lucru.

Toate birourile aveau uşile deschise şi nu arătau cu nimic ieşite din comun, asta luând în considerare premisa că nu se ascundea nimic necurat în spatele ţelurilor organizaţiei. Încăperile nu se deosebeau cu nimic de spaţiile de lucru americane obişnuite, unde am observat că-şi desfăşurau activitatea chiar şi persoane care nu aparţineau rasei albe.

Printre care şi o fiinţă care nu era om.

Am trecut pe lângă o femeie hispanică scundă şi slăbuţă, în a cărei privire fugară am receptat o amprentă mentală pe care nu o mai simţisem decât o singură dată. Din partea lui Sam Merlotte. Şi ea, la fel ca Sam, era capabilă să-şi schimbe forma fizică. Ochii mari i s-au deschis larg imediat ce-a simţit că şi eu sunt „diferită”. Am încercat să-i fixez privirea şi ne-am holbat una la alta cam un minut, răstimp în care m-am străduit să-i transmit un mesaj, în vreme ce ea îşi dădea toată silinţa să nu-l primească.

— Ştiaţi că prima biserică ridicată pe acest loc a fost construită la începutul anilor şaizeci? ne-a informat Sarah, în timp ce femeia micuţă a grăbit pasul pe hol şi m-a privit peste umăr, moment în care i-am surprins din nou ochii, în a căror strălucire se putea citi spaima, în vreme ce ai mei strigau „Ajutor!”.

— Nu, i-am răspuns, uimită de schimbarea bruscă a subiectului de conversaţie.

— Mai avem puţintel, ne-a încredinţat ea copilăroasă. Şi aţi vizitat în acest fel toată biserica.

Ajunseserăm în apropierea uşii din capătul holului. În cealaltă aripă, uşa corespondentă ducea spre exteriorul clădirii. Privite din afară, aripile bisericii arătau perfect egale. Observaţiile mele fuseseră evident eronate, şi totuşi…

— Este într-adevăr un loc impresionant, i-a spus amabil şi calm Hugo.

Sentimentele de ambiguitate care-l bântuiseră până mai devreme păreau să se fi risipit complet. De fapt, Hugo nu mai era îngrijorat absolut deloc. Numai un om complet insensibil psihic ar fi putut să nu-şi facă probleme într-o astfel de situaţie.

Iar această persoană nu era alta decât Hugo. Nu dădea dovadă de nici cea mai mică fărâmă de intuiţie, ci s-a arătat interesat doar când Polly a deschis ultima uşă, uşa banală de la capătul holului, care ar fi trebuit să ne conducă afară.

În schimb, ducea sub pământ.

Capitolul 6

— Ştiţi, eu sufăr de claustrofobie, le-am spus precipitat. Nu ştiam că multe dintre clădirile Dallasului au subsol, dar, trebuie să recunosc, nu-mi face plăcere să vizitez un asemenea loc.

M-am agăţat de braţul lui Hugo şi am încercat să zâmbesc fermecător, dar şi autocritic. Inima lui Hugo bătea nebuneşte şi chipul îi arăta îngrozit de moarte. În faţa scărilor, calmul a început să-l părăsească. Ce se întâmpla cu el? În pofida fricii, m-a bătut încurajator pe umăr şi le-a zâmbit defensiv însoţitorilor noştri.

— Poate-ar fi mai bine să-i ascultăm, mi-a şoptit el.

— Trebuie neapărat să vedeţi adăpostul nostru antiaerian de la subsol, a zis Sarah, râzând amuzată. Este utilat cu toate cele necesare, nu-i aşa, Steve?

— Da, avem acolo tot ce ne trebuie, a aprobat-o Steve, care arăta în continuare relaxat, binevoitor şi autoritar, caracteristici pe care nu le mai consideram deloc inofensive.

Steve a păşit în faţă şi, din moment ce venea din spatele nostru, a trebuit să înaintez, ori să risc să mă atingă, alternativă pe care nu o doream sub nici o formă.

— Haideţi, ne-a îndemnat entuziastă Sarah. În timp ce noi vom vizita dependinţele subterane, Steve va discuta cu Gabe, care este şi el jos.

Sarah a pornit pe scări la fel de iute cum parcursese şi holul, legănându-şi fundul bombat într-un mod pe care l-aş fi putut considera chiar nostim, dacă n-aş fi fost pe punctul de a mă lăsa copleşită de spaimă.

Polly ne-a făcut semn să pornim înaintea ei şi ne-am început coborârea. Acceptasem această stare de lucruri în principal deoarece Hugo părea pe deplin încrezător că nu i se va întâmpla nimic rău. Recepţionam clar acest sentiment. Temerile sale anterioare dispăruseră cu desăvârşire. Se comporta de parcă l-ar fi programat cineva şi i-ar fi dizolvat complet îndoielile. Dorindu-mi zadarnic să fi fost o persoană mai uşor de citit, mi-am îndreptat atenţia asupra lui Steve Newlin, din

partea căruia n-am recepţionat decât un val uriaş de automulţumire.

În pofida faptului că paşii îmi încetiniseră şi se opuneau parcă înaintării, am continuat să coborâm pe scări. Simţeam că Hugo era pe deplin convins că va ajunge să şi urce scările; în definitiv, era o persoană educată. La fel ca şi însoţitorii noştri.

Hugo refuza să-şi imagineze că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău, deoarece era un american alb, de clasă mijlocie, cu studii universitare. Aşa cum erau şi persoanele care ne conduceau pe scări.

Eu neavând însă o educaţie prea aleasă, nu-i împărtăşeam convingerea.

Şi aceasta era o idee nouă, interesantă şi, la fel ca pe multe dintre gândurile pe care le avusesem în acea după-amiază, am reţinut-o într-un ungher al minţii, pentru a o examina în tihnă la o dată viitoare. Dacă urma să mai am vreodată parte de tihnă.

Sarah a ciocănit cifrat la uşa din capătul scărilor: trei bătăi scurte, o pauză şi apoi încă de două ori rapid – din câte am reţinut –, moment în care s-au auzit câteva încuietori deschizându-se.

În pragul uşii a apărut Gabe, individul cu părul tuns perie.

— Hei, ia te uită, mi-aţi adus şi mie nişte oaspeţi, a spus el cu înflăcărare. Straşnic!

Tricoul golf îi era îngrijit băgat în pantalonii cu pense, pantofii sport Nike erau noi, perfect curaţi, şi era bărbierit ireproşabil. Eram convinsă că făcea în fiecare dimineaţă cincizeci de flotări. În fiecare gest şi mişcare i se ghicea entuziasmul, se vedea

clar că era nespus de bucuros.

Am încercat să „scanez” împrejurimile după alte suflete, dar mă simţeam prea agitată pentru a mă putea concentra.

— Steve, mă bucur că ai venit. Câtă vreme Sarah le arată vizitatorilor adăpostul, poate arunci şi tu o privire în camera musafirului nostru, i-a zis Gabe, arătându-i din cap spre uşa de pe partea dreaptă a coridorului îngust din beton, unde mai erau o uşă în capătul holului şi una în partea stângă.

Nu suportam deloc acest loc. Invocasem ideea de claustrofobie în speranţa că nu voi ajunge aici, dar, odată ce fusesem forţată să cobor scările, descoperisem că într-adevăr aveam această slăbiciune. Mirosul de mucegai, strălucirea luminii artificiale şi sentimentul de izolare mă scoteau efectiv din sărite. Nu mai voiam să rămân o clipă acolo. Palmele au început subit să-mi transpire, iar tălpile parcă prinseseră rădăcini în duşumea.

— Hugo, i-am şoptit, nu pot să mai stau aici.

În disperarea ce-mi cuprinsese glasul nu mai exista nici urmă de prefăcătorie. Nici mie nu mi-a plăcut ce-am auzit, dar era adevărat.

— Ne pare rău, dar prietena mea nu se simte deloc bine, a zis Hugo. Dacă nu vă deranjează, noi o să vă aşteptăm sus.

M-am întors în speranţa că rugămintea lui va avea efect, dar m-am trezit faţă în faţă cu Steve, care, de această dată, nu mai zâmbea.

— Ar fi mai bine ca voi doi să aşteptaţi în cealaltă cameră, până termin ce am de rezolvat.

După aceea, voi discuta şi cu voi, ne-a zis el pe un ton categoric, în vreme ce Sarah deschidea uşa unei cămăruţe în care am întrezărit două scaune şi două paturi de campanie.

— Nu, i-am spus. Nu pot face asta, am adăugat, împingându-l pe Steve cât am putut de tare.

Întrucât am băut sânge de vampir sunt într-adevăr foarte puternică şi, în ciuda staturii lui Steve, am reuşit să-l dezechilibrez, după care am zbughit-o pe scări şi am urcat în mare viteză câteva trepte, până în momentul în care am simţit că m-a apucat cineva de gleznă şi m-am prăbuşit. M-am lovit îngrozitor de muchiile treptelor, julindu-mi obrazul stâng, pieptul, şoldurile şi genunchiul stâng. Durerea a fost atât de cumplită, încât am simţit că-mi pierd răsuflarea.

— Gata, domniţă, a zis Gabe, punându-mă pe picioare.

— Ce-ai făcut… cum de-ai fost în stare s-o răneşti în halul ăsta? a izbucnit Hugo, sincer revoltat. Aşa ne răsplătiţi pentru faptul că am venit aici cu intenţia să ne alăturăm grupului vostru?

— Hai, lasă mascarada, i-a răspuns Gabe, răsucindu-mi braţul la spate, înainte să apuc să-mi revin de pe urma căzăturii.

Am icnit de durere, iar bărbatul m-a azvârlit cu forţă în cameră, înşfăcându-mi în ultima clipă peruca şi smulgându-mi-o de pe cap. Hugo a păşit imediat în urma mea şi, cu toate că m-am opus – gemând un *Nu!* anemic –, indivizii au trântit imediat uşa în spatele lui.

I-am auzit apoi încuind-o.

După care s-a aşternut tăcerea.

*

— Sookie, mi-a zis Hugo, să ştii că te-ai julit pe obraz.

— Ei, nu mai spune, am bombănit, fără vlagă.

— Eşti rănită grav?

— Tu ce crezi?

Hugo a perceput textual întrebarea mea.

— Se pare că te-ai ales cu julituri şi chiar cu o contuzie, probabil. Ai cumva şi vreun os rupt?

— Două-trei mi-au mai rămas întregi, i-am răspuns eu.

— Se vede totuşi că nu te-ai lovit atât de rău, încât să nu mai ai chef să fii sarcastică, mi-a răspuns Hugo.

Mi-am dat seama că se simţea foarte bine să-şi verse nervii pe mine şi nu ştiam de ce. Însă n-am stat prea mult pe gânduri în această privinţă, fiindcă eram destul de sigură de răspuns.

Dorind să fiu lăsată în pace, aşa încât să mă pot concentra, m-am întins pe un pat şi mi-am acoperit ochii cu braţul. De pe coridorul exterior n-am auzit decât o singură dată o uşă deschizându-se şi câteva glasuri înfundate. Construite să reziste chiar şi la o explozie nucleară, zidurile adăpostului erau atât de groase, încât tăcerea era inevitabilă.

— Ştii cât e ceasul? l-am întrebat.

— Da, e cinci şi jumătate.

Mai erau două ore până se trezeau vampirii, aşa că m-am lăsat învăluită de tăcere şi, imediat ce-am simţit că Hugo şi-a reluat şirul gândurilor, pe care

până atunci nu i le putusem citi cu exactitate, mi-am deschis mintea şi l-am ascultat concentrată la maximum.

Nu trebuia să iasă aşa; nu-mi place deloc, dar sper să se termine totul cu bine. Dacă îmi vine să merg la baie, nu pot să fac în faţa ei. Poate că Isabel nu va afla. Ar fi trebuit să ştiu mai bine cum merg lucrurile, după ce s-a întâmplat cu fata aia, noaptea trecută. Cum voi ieşi din povestea asta fără să încalc legea? Dacă de mâine mă distanţez de ei, poate că mă vor lăsa în pace…

Mi-am apăsat braţul suficient de tare pe ochi, aşa încât durerea să-mi înfrâneze impulsul de a sări din pat şi de a înhăţa un scaun cu care să-l snopesc în bătaie pe Hugo Ayres, deşi îmi era foarte clar că nu cunoştea ce înseamnă cu exactitate capacitatea mea telepatică, la fel ca şi membrii Frăţiei, de altfel; pentru că altminteri nu m-ar fi lăsat în preajma lui. Sau, foarte posibil, pentru ei, Hugo era un element la fel de dispensabil cum era şi pentru mine. Ştiam însă că, pentru vampiri, va fi cu siguranţă dispensabil şi de-abia aşteptam să-i spun lui Isabel că prietenul ei era trădător.

Acest gând mi-a potolit subit pofta de sânge. Când mi-am dat seama cât de aprig s-ar răzbuna Isabel pe Hugo, am înţeles că nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să fiu martoră la un asemenea lucru. De fapt, aşa ceva n-ar fi reuşit decât să mă înspăimânte şi să mă scârbească.

O parte din mine considera că Hugo merita din plin o asemenea soartă.

Oare cui îi jurase loialitate acest avocat făţarnic?

Nu puteam să aflu decât printr-o singură modalitate.

M-am ridicat cu grijă şi m-am sprijinit de perete. Ştiam că mă voi vindeca destul de repede – bineînţeles, tot datorită sângelui de vampir –, dar eram totuşi o fiinţă umană şi încă resimţeam durerea groaznică pe care mi-o provocase căzătura. Ştiam că eram julită rău pe faţă şi nu-mi dădea deloc pace ideea că era posibil să am maxilarul fracturat. Îmi simţeam partea stângă a feţei umflată îngrozitor. Dar n-aveam picioarele rupte şi aş fi putut alerga fără probleme, dacă s-ar fi ivit ocazia. Asta era cel mai important.

Odată ce mi-am adunat puterile şi m-am aşezat cât am putut de confortabil, i-am zis:

— Hugo, de când ai devenit trădător?

— Faţă de cine? Faţă de Isabel, ori faţă de rasa umană? mi-a răspuns înroşindu-se ca un rac.

— Faţă de cine vrei tu.

— Am trădat rasa umană atunci când i-am reprezentat pe vampiri la tribunal. Dacă aş fi avut măcar o vagă idee despre natura lor reală… Am acceptat cazul fără nici un discernământ, deoarece am crezut că va fi o provocare juridică interesantă. Am profesat întotdeauna ca avocat al drepturilor civile şi chiar am fost convins că vampirii au aceleaşi drepturi ca toţi ceilalţi oameni.

— Înţeleg, i-am zis.

— Şi am considerat că este contrar spiritului şi legilor americane să le interzicem dreptul de a trăi

oriunde îşi doresc, a continuat Hugo, amărât şi dezgustat.

Posibil să-i arate vampirii, cât de curând, ce înseamnă cu adevărat o stare de amărăciune şi de chin.

— Dar ştii ceva, Sookie? Vampirii nu sunt americani. Ei nu pot avea acelaşi statut ca negrii, asiaticii sau indienii; nu sunt baptişti, şi nici rotarieni, ci sunt doar nişte vampiri, atât şi nimic mai mult. Asta le este culoarea, religia şi naţionalitatea.

Ei bine, când o minoritate trăieşte de mii de ani în ilegalitate, este şi normal să se întâmple acest lucru.

— Pe atunci credeam că Stan Davis, ca american, are tot dreptul să locuiască în Green Valley Road sau chiar în Pădurea Fermecată, dacă vrea el lucrul ăsta. Aşa că l-am apărat în procesul intentat de vecinii săi şi am câştigat. Am fost chiar mândru de mine. Apoi, am cunoscut-o pe Isabel şi m-am culcat cu ea, şi m-am simţit mare şi tare, considerându-mă un bărbat cult şi emancipat.

L-am privit fix, fără să clipesc şi fără să scot un sunet.

— După cum ştii, sexul cu ei este extraordinar, nici c-ar putea fi mai grozav. Mă simţeam fascinat de Isabel şi parcă nu mă mai săturam de ea. Astfel, încet-încet, am început să-mi neglijez profesia şi acceptam numai cazurile care erau judecate după-amiaza, pentru că nu mai puteam să mă trezesc dimineaţa. După lăsarea întunericului, nu mă mai dezlipeam o clipă de Isabel.

Mie-mi părea povestirea jalnică a unui alcoolic. Hugo devenise dependent de sexul cu o femeie-vampir – un concept pe care-l consideram interesant şi dezgustător, deopotrivă.

— Am consimţit apoi să fac tot felul de treburi mărunte, pe care mi le găsea Isabel. De pildă, în ultima lună, am locuit în casa în care ai fost aseară şi m-am ocupat de curăţenia locuinţei, şi asta numai pentru a sta în preajma lui Isabel. Când mi-a cerut să duc vasul cu apă în sufragerie, m-am simţit în al nouălea cer, dar nicidecum pentru îndeplinirea acelei sarcini de slugă – fiindcă sunt şi rămân avocat, pentru numele lui Dumnezeu! –, ci numai datorită faptului că puteam fi în sfârşit de folos Frăţiei. Cineva din cadrul organizaţiei mă sunase cu numai câteva zile în urmă şi mă întrebase dacă-i puteam ajuta cu unele informaţii în privinţa intenţiilor pe care le aveau vampirii. În ziua aceea, eram foarte supărat pe Isabel, întrucât ne certaserăm din pricina felului în care se comporta cu mine. Aşa că am fost dispus să le accept oferta. Într-una din zilele trecute, i-am auzit pe Stan şi pe Isabel vorbind despre tine şi am transmis imediat Frăţiei această informaţie. Au un om care lucrează pentru Anubis Air. Tipul respectiv le-a spus când soseşte avionul lui Bill, iar ei au hotărât să te prindă la aeroport, în speranţa că vor afla motivul pentru care te chemaseră vampirii. De asemenea, voiau totodată să vadă cât de mult doreau vampirii să te scape din mâinile lor. Când am intrat să aduc vasul cu apă şi l-am auzit pe Stan ori pe Bill rostindu-ţi numele, mi-am dat

imediat seama că nu reuşiseră să te înhaţe la aeroport. Simţeam că trebuie să le dau ceva în schimbul microfonului pe care-l pierduseră şi pe care îl pusesem chiar eu sub masa din sufragerie.

— Ai trădat-o pe Isabel, i-am zis. Şi m-ai trădat şi pe mine, deşi sunt o fiinţă umană, ca şi tine.

— Da, mi-a răspuns fără să mă privească în ochi.

— Ce s-a întâmplat cu Bethany Rogers?

— Chelneriţa?

— Ospătăriţa moartă, am subliniat, văzând că întârzie să-mi răspundă.

— Ei au luat-o, mi-a zis el, clătinându-şi capul într-o parte şi alta, de parcă ar fi vrut să spună: „Nu, nu e posibil să-i fi făcut una ca asta.” Au prins-o chiar în seara aceea, dar nu ştiam ce aveau de gând cu ea. Tot ce ştiam era că-l văzuse pe Farrell cu Godfrey, informaţie pe care le-am transmis-o şi lor. Astăzi, când m-am trezit şi am auzit că a fost găsită moartă, pur şi simplu nu mi-a venit să cred.

— Au răpit-o după ce le-ai spus că fata venise în casa lui Stan şi că era singurul martor pe care-l aveau vampirii.

— Da, cam aşa ceva.

— Şi i-ai sunat ieri-noapte.

— Da. Am ieşit câteva clipe în curtea din spate şi i-am sunat de pe celular. Am riscat foarte mult, pentru că ştii foarte bine ce auz fin au vampirii. Însă am avut noroc.

Hugo încerca să-şi impună gândul că dăduse dovadă de mult curaj, pentru faptul că telefonase

chiar din casa vampirilor şi o deconspirase pe sărmana Bethany, care sfârşise împuşcată pe o alee lăturalnică.

— Fata a fost împuşcată după ce-ai trădat-o şi pe ea.

— Da, am… am auzit la ştiri.

— Presupun că ştii cine-i răspunzător pentru asta.

— Nu ştiu… chiar n-am habar.

— Ba ştii foarte bine, Hugo. Tânăra a fost martor ocular, iar felul în care a sfârşit nu este decât o lecţie, o învăţătură de minte adresată vampirilor, prin care li se transmite: „Iată ce vor păţi toţi cei care se împotrivesc Frăţiei şi lucrează pentru voi, ori îşi câştigă existenţa de pe urma voastră.” Iar ţie ce crezi că-ţi vor face, Hugo?

— Eu chiar i-am ajutat, mi-a răspuns el, surprins.

— Cine mai ştie acest lucru?

— Nimeni.

— În cazul ăsta, cine crezi că va muri? Avocatul care l-a ajutat pe Stan Davis să locuiască acolo unde şi-a dorit.

Hugo a amuţit.

— Dacă eşti atât de al naibii de important pentru ei, cum de stai acum în aceeaşi cameră cu mine?

— Pentru că, până mai devreme, nu ştiai nimic din ce-am făcut, m-a lămurit el. Până cu puţin timp în urmă, exista posibilitatea să-mi dezvălui şi alte informaţii pe care să le folosim împotriva vampirilor.

— Iar acum, odată ce-am aflat ce-ţi poate pielea, te vor scoate imediat de aici, nu? Ce-ar fi să le ceri chiar tu acest lucru? M-aş simţi mult mai bine să rămân singură.

În acel moment, s-a deschis o vizetă. N-o observasem în răstimpul în care fusesem atât de preocupată, pe hol. În deschizătura de vreo douăzeci şi cinci de centimetri pe douăzeci şi cinci, a apărut un chip.

Era un chip familiar. Gabe, rânjind.

— Ce faceţi voi doi aici, ai?

— Sookie are neapărată nevoie de un doctor, a zis Hugo. Nu s-a plâns, dar cred că i-ai rupt maxilarul. Cuvintele lui sunau ca un reproş. În plus, a aflat de înţelegerea mea cu Frăţia, aşa că ai face bine să-mi dai drumul.

Nu ştiam ce intenţionează Hugo să facă, dar am încercat să par destul de dărâmată. Nu mi-a fost deloc greu.

— Să ştii că mi-ai dat o idee, a zis Gabe. M-am cam plictisit să stau aici singur şi nu cred că mă vor vizita prea curând Steve sau Sarah. Şi nici chiar babornіţa de Polly. Hugo, în camera cealaltă avem un captiv care s-ar arăta încântat să te revadă. Ţi-l aminteşti pe Farrell? V-aţi cunoscut la reşedinţa diavolilor.

— Da, a răspuns Hugo, nearătându-se câtuşi de puţin încântat de această turnură ivită în scurta lor conversaţie.

— Să ştii că Farrell te va îndrăgi foarte mult. În plus, ţin să te anunţ că vampirul e pe invers; îi plac numai bărbaţii. Azi văd că s-a trezit mai devreme,

probabil pentru că suntem adânc sub pământ. Aşa că m-am gândit să te duc în camera lui, iar eu o să mă distrez puţin cu trădătoarea asta.

Şi Gabe mi-a zâmbit într-un asemenea mod, încât am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos.

Hugo încremenise. Chipul îi era ca o stană de piatră. Mi-au trecut prin minte o serie de replici pertinente. Mi-am înfrânat plăcerea îndoielnică de a le rosti. Era mai util să-mi conserv energia.

În timp ce-i priveam chipul drăguţ, mi-a venit în gând una dintre maximele favorite ale bunicii mele:

— Frumuseţea se judecă după fapte, nu după chip, am bombănit, începând procesul dureros de a mă ridica şi de a mă pregăti să mă apăr.

Chiar dacă picioarele nu-mi erau rupte, genunchiul stâng nu era în cea mai bună formă, pentru că deja se umflase şi căpătase o nuanţă intens vineţie.

M-am întrebat dacă eu şi Hugo am fi reuşit să-l doborâm împreună pe Gabe, în momentul când acesta ar fi deschis uşa. Dar am renunţat la acest gând imediat ce uşa s-a deschis larg spre exterior şi l-am văzut pe Gabe înarmat cu un pistol şi cu un obiect negru, ameninţător, ce părea un fel de armă cu electroşocuri.

— Farrell! am strigat, gândindu-mă că trebuia să mă audă, din moment ce se trezise. În definitiv, la fel ca orice vampir, trebuia să aibă un auz perfect.

Gabe a tresărit şi m-a privit alarmat.

— Da? s-a auzit o voce gravă din camera de pe

cealaltă parte a holului. Când vampirul s-a mişcat, am auzit zornăit de zale. Cu siguranţă, îl legaseră cu lanţuri de argint. Altminteri, ar fi putut scoate într-o clipită uşa din ţâţâni.

— Stan ne-a trimis după tine! i-am urlat, moment în care Gabe m-a pocnit cu dosul palmei în care ţinea pistolul şi, fiind destul de aproape de zid, m-a izbit cu capul de perete. Am scos un zgomot îngrozitor, nu chiar un ţipăt, dar şi prea puternic ca să fie un simplu scâncet.

—- Tacă-ţi gura, târfă! a răcnit Gabe, îndreptându-şi pistolul spre Hugo şi ameninţându-mă îndeaproape cu arma cu şocuri electrice. Domnu' avocat, hai, ieşi pe hol şi stai departe de mine, ai priceput?

Hugo, al cărui chip transpira abundent, s-a conformat şi a ieşit pe hol. Mi-a fost destul de greu să văd ce se întâmplă, dar am observat că, în spaţiul îngust în care trebuia să acţioneze, Gabe s-a apropiat foarte mult de Hugo, în drumul său spre celula lui Farrell. În momentul când mă gândeam că se depărtase suficient de mult pe hol, aşa încât să am timp să fug, Gabe i-a cerut lui Hugo să închidă uşa celulei şi Hugo s-a conformat îndată, în pofida semnelor disperate pe care i le-am făcut din cap să nu-l asculte.

Cred însă că Hugo nici măcar nu m-a observat. Se închisese complet în sine, gândurile îi deveniseră haotice şi totul se prăbuşea vertiginos în interiorul său. Spunându-i lui Farrell că venisem din partea lui Stan, făcusem tot posibilul să-l ajut şi să-i fac o favoare considerabilă, dar, din câte se

părea, Hugo era mult prea înspăimântat, decepţionat sau chiar ruşinat, pentru a mai da dovadă de o cât de mică tărie de caracter. M-a surprins şi pe mine faptul că am încercat să-l ajut, având în vedere gravitatea trădării sale. Probabil că nu aş fi făcut-o, dacă nu l-aş fi ţinut de mână şi nu aş fi recepţionat imaginile copiilor săi.

— Hugo, hai că poţi trece şi peste asta, i-am spus.

În dreptul vizetei încă deschise, i-am văzut pentru o clipă chipul alb şi răvăşit, după care acesta a dispărut. Am auzit o uşă deschizându-se şi zornăitul unui lanţ, apoi o uşă închizându-se.

Gabe îl închisese cu forţa pe Hugo în celula lui Farrell. Am început să respir profund şi precipitat, până când am simţit că intru în hiperventilaţie. Am ridicat unul dintre cele două scaune de plastic, cu picioare de metal – similare celor întâlnite în biserici, în săli de întruniri şi în clasele de şcoală. Mi-am îndepărtat picioarele unul de altul, adoptând o postură asemănătoare unui dresor de lei. N-am ştiut ce altceva aş fi putut face. M-am gândit la Bill, dar imaginea lui mi-a provocat numai durere. Mi-am amintit de fratele meu, Jason, pe care l-aş fi dorit în aceste momente aproape de mine. Trecuse multă vreme de când nu mai nutrisem astfel de gânduri faţă de Jason.

Când s-a deschis uşa, Gabe a intrat zâmbindu-mi atât de maliţios, încât i-au răbufnit prin ochi şi prin gură toată urâţenia şi răutatea din suflet. Se pare că aşa înţelegea el să se distreze.

— Ai impresia că te va apăra scăunelul ăla? a

întrebat el.

N-aveam nici un chef de discuţii şi nu voiam să aud tertipurile care-i treceau prin minte. Aşa că m-am încurajat şi m-am pregătit sufleteşte.

Gabe îşi pusese pistolul în toc, însă continua să ţină în mână arma cu electroşocuri. Fiind foarte sigur pe sine, a renunţat şi la ea, fixând-o la brâu într-un mic toc de piele, în partea stângă. A apucat în acel moment picioarele scaunului şi a început să-l zgâlţâie într-o parte şi alta.

Fără să mai pierd timpul, l-am atacat violent şi era cât pe ce să-l scot pe uşă, atât de neaşteptată şi de puternică mi-a fost riposta, dar, în ultima clipă, a reuşit să răsucească într-o parte picioarele scaunului, aşa încât să nu pot să-l împing prin cadrul uşii. S-a oprit în dreptul peretelui, gâfâind, roşu la faţă.

— Târfă, mi-a şuierat printre dinţi, repezindu-se din nou spre mine şi încercând de această dată să-mi smulgă scaunul din strânsoare.

Sângele de vampir îmi dădea în continuare puteri nebănuite, aşa că nu l-am lăsat să-mi ia scaunul, şi nici prin gând nu-mi trecea să-l las să pună mâinile pe mine, dar, fără să-l observ, şi-a scos fulgerător arma cu şocuri electrice şi, cu aceeaşi iuţeală, s-a întins pe lângă scaun şi m-a electrocutat în umăr.

Nu m-am prăbuşit, ceea ce probabil aştepta să se întâmple, ci doar am îngenuncheat, continuând să ţin strâns scaunul. În răstimpul scurt în care am încercat să-mi dau seama ce s-a întâmplat, a reuşit să-mi smulgă scaunul şi să mă doboare pe spate.

Simţeam că nu mai pot să mă mişc şi, cu un ultim efort, am ţipat şi mi-am încrucişat picioarele.

— Taci! a strigat atingându-mă, moment în care mi-am dat seama că mă dorea inconştientă şi că i-ar fi făcut mare plăcere să mă violeze în timp ce eram leşinată; de fapt, aceasta era preferinţa lui.

— Nu-ţi place ca femeile să fie conştiente, nu? l-am întrebat răsunând din greu.

Gabe şi-a vârât un braţ între noi şi mi-a desfăcut bluza cu brutalitate.

L-am auzit pe Hugo urlând în cealaltă cameră, dar asta nu mă ajuta cu nimic. L-am muşcat pe Gabe de umăr.

Strigându-mi din nou că sunt o târfă, ceea ce devenise deja un clişeu, s-a descheiat la pantaloni şi s-a chinuit să-mi ridice fusta. M-am bucurat pentru o clipă că avusesem inspiraţia să îmbrac una lungă.

— Ţi-e teamă ca nu cumva să te compătimească dacă sunt treze, nu-i aşa? am răcnit la el. Dă-mi drumul, dă-te jos de pe mine! Dă-te jos, *dă-te jos!*

Într-un târziu, am izbutit să-mi scot braţele de sub mine şi, simţind că şi-au revenit suficient de pe urma şocului electric, mi-am strâns palmele în formă de căuş. Urlând la el, l-am lovit năprasnic peste urechi.

Gabe a răcnit şi şi-a acoperit urechile cu mâinile. Se înfuriase atât de rău, încât îi simţeam mânia revărsându-se asupra mea ca un potop. Am înţeles imediat că era în stare să mă ucidă, indiferent de consecinţele pe care le va suporta.

Am dat să mă întorc într-o parte, dar mă ţinea atât de strâns între coapse, încât n-am izbutit. În acel moment, palma dreaptă i s-a strâns într-un pumn ce-mi părea cât un bolovan şi, copleşită de sentimentul fatalităţii, n-am mai reuşit decât să-i urmăresc arcul mişcării braţului ce se îndrepta vertiginos direct spre chipul meu, ştiind clar că lovitura mă va termina şi totul va lua sfârşit…

Şi totuşi, inevitabilul nu s-a produs.

Trezindu-se brusc luat pe sus, cu şliţul deschis şi membrul atârnându-i în afară, Gabe a lovit în gol şi s-a zbătut neputincios, lovindu-mi uşor picioarele cu vârful adidaşilor.

Un bărbat scund îl ridicase pe Gabe în aer şi… la o privire mai atentă, am observat că nu era bărbat, ci adolescent. Unul care părea venit direct din Antichitate.

Tânărul era blond, nu purta cămaşă, iar braţele şi pieptul îi erau pline de tatuaje albastre. Gabe continua să urle şi să se zvârcolească, în vreme ce puştiul aştepta calm şi impasibil, până când Gabe s-a liniştit. Odată ce Gabe a tăcut, băiatul l-a strâns puternic de mijloc şi el s-a încovoiat în faţă.

Băiatul şi-a coborât indiferent privirea spre mine. Bluza îmi fusese sfâşiată, iar sutienul era rupt de la mijloc.

— Eşti rănită grav? m-a întrebat el, fără nici o tragere de inimă.

Aveam un salvator, dar unul deloc entuziast.

Când am dat să mă ridic, am simţit că trec printr-un adevărat supliciu. Mi-a trebuit ceva timp. Tremuram violent din pricina şocului emoţional.

Odată ce m-am ridicat, privirile ni s-au întâlnit. Măsurat în ani omeneşti, puştiul avusese mai mult de şaisprezece ani când devenise vampir. Nu ştiam cu câţi ani în urmă se petrecuse acest lucru, dar putea foarte bine să fie mult mai bătrân decât Stan sau Isabel. Vorbea fluent, dar avea un accent neobişnuit, pe care n-am putut să-l recunosc. Posibil ca limba sa maternă să nici nu mai fie vorbită în zilele noastre. Ce sentiment copleşitor de singurătate trebuie că trăia!

— O să-mi revin, i-am spus. Mulţumesc.

Am dat să-mi închei nasturii bluzei – din care nu mai rămăseseră prea mulţi –, dar mâinile îmi tremurau vizibil. Oricum, tânărul nu era interesat să se holbeze la goliciunea mea, care nu-l stârnea cu nimic. Privirea îi era complet apatică.

— Godfrey, zise Gabe slăbit. Godfrey, fata încerca să fugă.

Godfrey l-a zgâlţâit şi Gabe a tăcut.

Aşadar, el era vampirul pe care-l văzusem prin ochii lui Bethany – singurii care îşi amintiseră de prezenţa lui Godfrey în seara aceea în barul Bat's Wing –, care de-acum nu mai puteau vedea nimic.

— Ce-ai de gând? l-am întrebat, păstrându-mi vocea calmă şi uniformă.

Ochii albaştri ai adolescentului au licărit. Nu ştia ce să facă.

Tatuajele îi rămăseseră din perioada vieţii ca om şi arătau foarte ciudat; simboluri a căror semnificaţie se pierduse cu secole în urmă. Un cercetător ar fi dat probabil tot ce avea mai scump pentru a le examina. Eu, norocoasă cum sunt, le

puteam privi pe gratis.

— Te rog, lasă-mă să plec, i-am zis cu demnitate. Altfel, mă vor omorî.

— Asta numai pentru c-ai ales să fii de partea vampirilor, mi-a spus el.

Am privit într-o parte şi alta, încercând să-i înţeleg mai bine răspunsul.

— Ah, i-am spus şovăielnică, dar şi tu eşti vampir, nu?

— Mâine voi ispăşi în mod public acest păcat, mi-a zis Godfrey. Mâine voi întâlni zorii şi, după o mie de ani, voi vedea încă o dată soarele. După aceea, voi ajunge în faţa Domnului.

Era clar.

— Deja ai ales, i-am spus.

— Da.

— Eu, nu. Şi, cel mai important, nu vreau să mor.

I-am aruncat o privire lui Gabe, al cărui chip se învineţise vizibil. Frământat de neliniştile sale lăuntrice, Godfrey îl strângea pe Gabe mult mai puternic decât ar fi trebuit. M-am întrebat dacă ar fi fost înţelept să-i atrag sau nu atenţia.

— Tu ai ales cârdăşia vampirilor, mi-a zis Godfrey pe un ton acuzator, obligându-mă astfel să-mi îndrept privirea spre el şi să-mi impun să nu-mi mai pierd concentrarea.

— Pentru că sunt îndrăgostită, i-am răspuns.

— De un vampir.

— Da. Bill Compton, pe numele său.

— Toţi vampirii sunt blestemaţi şi ar trebui să se sacrifice cu toţii în faţa soarelui. Suntem o pată

înjositoare pe faţa Pământului.

— Godfrey, i-am spus, arătându-i în sus şi atrăgându-i astfel atenţia asupra membrilor Frăţiei, crezi că oamenii ăştia sunt mai buni?

Vampirul arăta neliniştit şi trist. Se vedea clar că suferea cumplit de foame, pentru că obrajii îi deveniseră aproape concavi şi erau albi ca varul. Părul blond i se electrizase şi părea să-i plutească în jurul capului, iar albastrul marmorat al ochilor contrasta puternic cu paloarea chipului.

— Cel puţin, ei sunt oameni şi reprezintă creaţia lui Dumnezeu, a răspuns el încet. Vampirii sunt nişte monştri.

— Şi totuşi, tu ai fost mult mai drăguţ cu mine decât acest aşa-zis om.

Coborându-mi scurt privirea spre chipul lui Gabe, mi-am dat seama că acesta deja murise. Înfrânându-mi un fior, mi-am focalizat atenţia asupra lui Godfrey, care era mult mai important pentru viitorul meu.

— Noi însă luăm şi sângele inocenţilor, mi-a răspuns.

Ochii lui bleu pal erau fixaţi asupra mea.

— Cine-i inocent? am întrebat retoric, sperând să nu-i semăn lui Pontius Pilat, care cutezase să întrebe „Ce este adevărul?”, când ştia foarte bine răspunsul.

— Ei bine, copiii sunt inocenţi, mi-a dat Godfrey răspunsul.

— Oh, ăăă… te-ai hrănit din copii? am adăugat ducându-mi palma la gură.

— Am ucis copii.

O bună bucată de timp, n-am mai ştiut ce să-i răspund. Uitând complet de Gabe, al cărui trup continua să-l strângă între braţe, Godfrey încremenise locului şi mă privea trist.

— Ce te-a oprit să mai faci aşa ceva? l-am întrebat.

— Nimic nu mă va opri. Nimic, în afară de moartea mea.

— Îmi pare tare rău, i-am spus complet neinspirată.

Se vedea că suferă foarte mult şi chiar îmi părea rău pentru el. Dar, dacă ar fi fost om, i-aş fi spus fără să stau prea mult pe gânduri că merită să ajungă direct pe scaunul electric.

— Mai e mult până se lasă întunericul? am întrebat, neştiind ce altceva i-aş fi putut spune.

Evident, Godfrey nu purta ceas, dar bănuiam că se trezise numai datorită faptului că ne aflam sub pământ şi, de asemenea, pentru că era foarte bătrân.

— Doar o oră, mi-a răspuns el.

— Te rog, lasă-mă să plec. Aş putea scăpa de-aici cu ajutorul tău.

— Dacă pleci, le vei spune vampirilor unde suntem şi ne vor ataca, iar pe mine mă vor împiedica să întâlnesc zorii.

— De ce să mai aştepţi atunci până mâine-dimineaţă? i-am zis iritată brusc. Poţi ieşi chiar acum afară.

A încremenit. I-a dat drumul lui Gabe, iar acesta a aterizat pe podea cu o bufnitură. Godfrey nu i-a aruncat nici măcar o privire

— Ceremonia este planificată să aibă loc în zorii zilei de mâine, cu numeroşi credincioşi ca martori, m-a lămurit el. Va trebui să înfrunte şi Farrell soarele.

— Şi ce rol joc eu în această chestiune?

Godfrey a ridicat din umeri.

— Sarah vrea să afle dacă vampirii vor accepta să te recupereze şi să ofere în schimbul tău un seamăn de-al lor. Steve are însă alte planuri şi intenţionează să te lege de Farrell, aşa încât să arzi odată cu el.

Am rămas mută de uimire. Dar nu atât pentru intenţia lui Steve Newlin, cât mai ales pentru că acest scenariu avea să reprezinte punctul de atracţie pentru membrii congregaţiei. Newlin era, se pare, mult mai ţăcănit decât îmi dăduse mie impresia.

— Consideri că ceilalţi oameni se vor bucura să vadă execuţia unei femei care nu a fost deloc judecată? Crezi că vor privi ritualul ca pe o ceremonie religioasă autentică? Ai cumva impresia că persoanele care au pus la cale uciderea mea sunt cu adevărat religioase?

Pentru prima dată, Godfrey a părut uşor îndoit.

— Într-adevăr, a consimţit el, chiar şi pentru oameni este un lucru cam extremist. Dar Steve consideră că va fi o declaraţie de mare efect.

— Ei bine, aşa e, va fi o declaraţie care-i va impresiona pe mulţi. Va spune: „Sunt ţicnit de-a binelea!” Ştiu că există în lume o mulţime de oameni şi de vampiri răi, dar nu cred că majoritatea oamenilor din statul Texas, ca să nu

mai vorbesc de restul ţării, se vor simţi înnobilaţi sufleteşte văzând imaginea unei femei ce urlă arsă de vie.

Godfrey părea îndoit. Mi-am dat seama că exprimasem cu voce tare aceleaşi gânduri care-l încercau şi pe el, gânduri pe care se străduise să le înăbuşe.

— Au chemat deja mass-media, a protestat el asemenea unei mirese care îşi dă seama în pragul măritişului că nu şi-l doreşte cu adevărat pe mire şi-i spune mamei: „Eh, acum, dacă tot am trimis invitaţiile...”

— Sunt convinsă. Dar, ascultă-mă pe mine: prin aceasta, îşi vor distruge complet organizaţia. Şi, repet, dacă vrei cu adevărat să declari ceva în mod public şi doreşti să le strigi tuturor „Îmi pare rău pentru tot ce-am făcut”, ai ocazia să ieşi chiar acum din biserică şi să te aşezi pe peluza din faţă. Şi, te asigur, Dumnezeu te va urmări cu mare atenţie. El este singurul în privinţa căruia ar trebui să-ţi faci griji.

Înăuntrul său începuse un adevărat zbucium.

— Mi-au croit o robă albă specială, pe care o voi purta mâine... („Mami, acum, dacă tot am cumpărat rochia de mireasă şi am aranjat cununia religioasă...”)

— Mare lucru! Dacă începi să te cramponezi de haine, înseamnă că nu vrei cu adevărat să-ţi pui capăt zilelor. Fac pariu că mâine vei da înapoi.

Pierdusem complet din vedere ţelul pe care mi-l propusesem. Mi-am regretat cuvintele imediat ce mi-au ieşit de pe buze.

— Vei vedea cu ochii tăi, mi-a zis categoric.

— Dar nu vreau să văd, în special dacă voi fi legată de Farrell în acele momente. Nu sunt deloc o persoană rea şi nu vreau să mor.

— Când ai fost ultima oară la biserică? a încercat el să-mi închidă gura.

— În urmă cu o săptămână. Am participat şi la împărtăşanie.

Nu merg întotdeauna cu bucurie la biserică, tocmai pentru că n-aş putea minţi în această privinţă.

— Mda, spuse consternat Godfrey.

— Vezi? i-am zis, simţind că micul meu argument i-a domolit toată semeţia lui deja ofensată, dar, fir-ar să fie, nu voiam să mor arsă de vie.

Îl doream pe Bill şi tânjeam după el cu atâta intensitate, că speram ca pasiunea să-i deschidă coşciugul într-o clipită. De-aş fi putut măcar să-i transmit ce se petrecea…

— Hai, vino, mi-a zis el, întinzându-mi mâna.

Nu doream să-i acord şansa de a-şi revizui poziţia, mai ales după dialogul sinuos de mai devreme, aşa că l-am luat de mână şi am păşit în hol peste corpul inert al lui Gabe. Lipsa îngrijorătoare a unui dialog între Farrell şi Hugo m-a împiedicat să întreb cu voce tare ce se întâmplă şi, drept să spun, mă simţeam mult prea speriată pentru a încerca un asemenea lucru. Mi-am imaginat că dac-aş fi scăpat eu, i-aş fi salvat oricum pe-amândoi.

Adulmecându-mi sângele, pe chipul lui Godfrey

a apărut subit pofta de a se hrăni. Cunoşteam bine acea privire. Însă era lipsită de voluptate. Nu-l atrăgeam câtuşi de puţin sexual. Ştiam că, pentru vampiri, sângele şi sexul sunt foarte strâns legate, aşa că m-am considerat nespus de norocoasă pentru faptul că eram deja adultă. Din politeţe, mi-am îndreptat uşor obrazul spre el şi, după o îndelungă ezitare, mi-a lins şuviţa de sânge ce se prelingea din rana de pe maxilar. A savurat gustul închizând ochii pentru o clipă, după care am pornit împreună spre scări.

Cu ajutorul considerabil primit din partea lui Godfrey, am străbătut în mare viteză scările, dar nu înainte să-şi folosească braţul liber şi să deschidă uşa formând rapid codul încuietorii.

— Am locuit o perioadă în camera din capătul coridorului, m-a lămurit el în şoaptă.

Chiar dacă holul de sus era pustiu, ştiam că ar fi putut ieşi în orice moment cineva dintr-un birou. Godfrey nu părea să se teamă de acest lucru, ceea ce nu puteam spune şi despre mine, întrucât eu eram cea care îşi risca libertatea. Nu auzeam nici un fel de voci; din câte se părea, membrii organizaţiei plecaseră acasă, pentru a se pregăti de întrunire, iar oaspeţii încă nu-şi făcuseră apariţia. Lumina soarelui nu putea să pătrundă în hol decât prin ferestrele încăperilor, iar multe birouri aveau uşile închise. Godfrey n-a tresărit măcar o dată, ceea ce însenina că era suficient de întuneric pentru el, aşa încât lumina să nu-l deranjeze. În plus, de deasupra uşii biroului principal strălucea puternic lumina unui bec.

Am grăbit pasul, ori cel puţin am încercat, pentru că piciorul stâng nu-mi prea asculta comenzile. Nu eram foarte sigură spre care uşă se îndrepta Godfrey, deşi era posibil să meargă spre uşile duble pe care le văzusem în partea din spate a sanctuarului. Dacă aş fi reuşit să ajung în siguranţă până acolo, n-aş mai fi fost nevoită să traversez şi cealaltă aripă a clădirii. N-aveam nici cea mai vagă idee ce voi face odată ajunsă afară, însă ştiam cu certitudine că mi-ar fi fost mult mai bine decât înăuntru. Imediat ce ne-am apropiat de penultimul birou de pe partea stângă, cel din care ieşise tânăra hispanică, s-a deschis brusc uşa biroului lui Steve şi am înmărmurit amândoi. Godfrey şi-a încordat braţul ca un cerc de metal în jurul meu. La nici doi metri de noi, Polly trecea pragul uşii privind spre interiorul încăperii.

— …un foc în aer liber, spunea ea.

— Ah, cred că vor veni destul de mulţi, s-a auzit vocea dulce a Sarei. Am fi ştiut însă cu mai multă certitudine numărul participanţilor, dacă ne-ar fi răspuns invitaţiilor pe care le-am trimis. Nu-mi vine să cred cât de reticenţi sunt oamenii când trebuie să răspundă unei invitaţii. Noi facem tot posibilul să le înlesnim modalitatea prin care să ne informeze dacă participă sau nu, iar ei sunt complet nerecunoscători!

Discutau probleme legate de etichetă. Dumnezeule, mi-aş fi dorit să apară zâna bunelor maniere, să-mi dea şi mie un sfat în această situaţie: *Venisem ca un oaspete neinvitat şi părăseam biserica fără să-mi iau la revedere. Să*

mă fi simţit obligată să le scriu un bileţel de mulţumire, ori să le trimit ulterior un buchet de flori?

Polly se întorcea încet şi, din clipă-n clipă, putea să mă zărească. Chiar în momentul în care mi-a venit acest gând, Godfrey m-a împins brusc în obscuritatea biroului gol.

— Godfrey! Ce cauţi aici?

Polly nu părea înfricoşată, dar nici mulţumită de această situaţie. Glasul îi sunase de parcă l-ar fi surprins pe grădinar în camera de zi, încercând să se simtă ca la el acasă.

— Am vrut să văd dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

— Nu e cam devreme să te trezeşti la ora asta?

— Sunt foarte bătrân, i-a răspuns el politicos, iar bătrânii nu au nevoie să doarmă la fel de mult ca tinerii.

Polly râse:

— Sarah, a spus ea veselă, Godfrey a urcat la noi!

Glasul Sarei s-a auzit mai aproape:

— Ei, ia te uită, Godfrey! a zis ea pe acelaşi ton de bună dispoziţie. Sunt convinsă că eşti foarte emoţionat, nu-i aşa?

Vorbeau cu un vampir în vârstă de o mie de ani de parcă ar fi avut în faţă un băieţandru căruia îi pregăteau sărbătorirea zilei de naştere.

— Ţi-am terminat roba, a continuat Sarah. Totul este pus la punct!

— Şi dacă mă răzgândesc? a întrebat Godfrey.

A urmat o tăcere îndelungată, răstimp în care

m-am străduit să respir foarte încet. Cu cât mă adânceam mai mult în întuneric, cu atât simţeam că am şanse să scap de-aici.

De-aş fi putut să telefonez... Am aruncat o privire spre biroul din încăpere şi am văzut acolo un telefon. Dar, un eventual apel ar fi aprins beculeţele telefoanelor în celelalte camere şi ar fi văzut cu toţii că cineva folosea linia telefonică. În plus, în momentul de faţă aş fi făcut prea mult zgomot.

— Cum adică să te răzgândeşti? Nu-i posibil una ca asta, i-a zis înfuriată Polly. Ai uitat că tu ai venit la noi să ne ceri ajutorul? Ne-ai spus totul despre viaţa ta plină de păcate, ne-ai povestit cât de josnic te-ai simţit să ucizi copii şi... să faci tot felul de lucruri oribile. S-a schimbat ceva în această stare de lucruri?

— Nu, i-a răspuns Godfrey, cu un aer mai gânditor ca oricând. Nu s-a schimbat nimic, dar nu văd să fie necesară implicarea altor oameni în sacrificiul meu. De fapt, consider că Farrell trebuie să-şi găsească singur pacea şi împăcarea cu Dumnezeu. Nu avem dreptul să-i impunem să se jertfească.

— Trebuie să-l chemăm imediat pe Steve, a zis Polly pe un glas şoptit şi grav.

Polly a continuat să vorbească, fapt care m-a condus la ipoteza că Sarah intrase în birou să-l sune pe Steve.

Unul din beculeţele telefonului s-a aprins. Da, presupunerea mi s-a adeverit. Într-adevăr, dacă aş fi folosit telefonul, şi-ar fi dat seama. Poate într-un

minut.

Polly încerca de-acum să-l ia cu binişorul pe Godfrey, care nu se arăta prea vorbăreţ. Nu ştiam care-i erau cu adevărat intenţiile, aşa că am continuat să aştept neputincioasă, lipită cu spatele de perete, sperând că nu va intra nimeni în birou, nădăjduind că nu se va duce nimeni la subsol să dea alarma şi sperând că Godfrey nu-şi va schimba iarăşi părerea.

Ajutor! am strigat în gând. Mi-ar fi prins foarte bine dacă aş fi putut cere ajutor folosindu-mă de simţul meu special!

Deodată, mi-a venit o idee. Cu toate că picioarele încă îmi tremurau în urma şocului, iar genunchiul şi faţa mă dureau îngrozitor, m-am calmat şi m-am gândit că, de fapt, chiar aş fi putut chema pe cineva: Barry, băiatul de serviciu de la hotel, telepat ca şi mine. Era posibil să-mi *audă* chemarea, deşi nu ştiam ce şanse aş fi avut în această privinţă, pentru că nu mai întâlnisem alt telepat şi nu mai încercasem niciodată aşa ceva. Sperând că se află la serviciu, m-am concentrat intens şi am încercat să intru în legătură cu el. Cu o seară înainte, ajunsesem din Shreveport cam la aceeaşi oră, aşa că ar fi trebuit să fie la muncă. Mi-am amintit poziţia în care se afla biserica pe harta oraşului pe care o consultasem împreună cu Hugo – cu toate că ştiam de-acum că doar se prefăcuse atunci când pretinsese că nu ştia unde este Centrul Frăţiei – şi mi-am dat seama că mă aflam la sud-vest de hotelul Silent Shore.

Intram într-un nou tărâm al minţii, aşa că mi-am

adunat toată energia şi am condensat-o mental într-o sferă. Pentru o clipă, m-am simţit efectiv ridicol, dar când m-am gândit că trebuia neapărat să scap din acest loc şi de oamenii care-l populau, aş fi avut foarte puţin de câştigat dacă aş fi ales să nu mă simt caraghioasă. M-am gândit la Barry. Mi-e greu să explic cum am reuşit să-l contactez, dar am avut succes. Ajutată de faptul că-i ştiam numele, dar şi locul în care se afla..

Am hotărât să încep încet: *Barry, Barry, Barry, Barry…*

Ce vrei? Mi-a răspuns îngrozit. Nu i se mai întâmplase niciodată.

Nici eu n-am mai făcut lucrul ăsta, i-am transmis încercând să-i redau calmul. *Am nevoie de ajutor. Sunt într-o mare încurcătură.*

Cine eşti?

Ei da, Asta ar fi fost de ajutor. Fraiera de mine!

Sunt Sookie, blonda care s-a cazat în hotel noaptea trecută, împreună cu un vampir şaten. În apartamentul de la etajul al treilea.

Aia cu sânii mari? Ah, scuză-mă.

Măcar şi-a cerut iertare.

Da, aia cu sânii mari, dar care are şi iubit.

Ce s-a întâmplat?

Dialogul părea foarte limpede şi bine structurat, însă nu era constituit din cuvinte, ci, aş putea spune, semăna mai degrabă cu un schimb reciproc de imagini şi impresii emoţionale.

Am încercat să mă gândesc cum să explic situaţia în care mă aflam.

Contactează-l pe vampirul meu imediat ce se

trezeşte.

Şi după aia?

Spune-i că sunt într-un mare pericol. Pericol-pericol-pericol...

Bine, gata, am înţeles. Unde eşti?

Într-o biserică. I-am răspuns aşa gândindu-mă că acesta putea fi echivalentul prescurtat al Centrului Frăţiei, denumire pe care nu ştiam cum i-aş fi putut-o transmite lui Barry.

Ştie unde e?

Da. Şi mai spune-i că trebuie să coboare la subsol.

Eşti într-adevăr cine spui că eşti? N-am ştiut până acum că mai există şi altcineva ca mine...

Da, te rog, ajută-mă.

Am simţit în mintea lui Barry un conglomerat de sentimente confuze. Era speriat că trebuia să-i vorbească unui vampir, se temea ca nu cumva colegii lui să afle că avea un „creier anormal”, se simţea destul de bucuros că mai exista cineva la fel ca el şi, în principal, era în continuare înspăimântat de această latură ascunsă, care-l uimise şi frământase de multă vreme. Eu, pe de altă parte, cunoşteam bine toate aceste trăiri lăuntrice.

Nu e nimic nefiresc, i-am spus, *şi te înţeleg foarte bine. Nu ţi-aş fi invadat intimitatea şi nu ţi-aş fi cerut ajutorul dacă nu eram cu adevărat în pericol de moarte.*

Spaima l-a copleşit brusc; teama că avea o responsabilitate în această situaţie. N-ar fi trebuit probabil să adaug ultima propoziţie.

Apoi, dintr-odată, Barry a ridicat între noi o barieră imaterială şi n-am mai putut recepţiona ce avea de gând să facă.

*

În răstimpul în care mă concentrasem asupra lui Barry, pe hol lucrurile evoluaseră. Imediat ce am început să trag cu urechea, i-am auzit glasul lui Steve, care se străduia să discute cu Godfrey raţional şi pozitiv.

— Godfrey, îi spunea el, dacă nu doreai cu adevărat să faci acest lucru, trebuia să ne spui de la început. La fel ca noi toţi, ţi-ai luat angajamentul în acest sens şi am considerat că te vei ţine de cuvânt. Să ştii că vei dezamăgi o mulţime de oameni dacă nu vei mai dori să participi la ceremonie.

— Ce veţi face cu Farrell, cu Hugo şi cu femeia blondă?

— Farrell e vampir, i-a răspuns Steve pe acelaşi glas dulce al raţiunii. Hugo şi femeia sunt slugile vampirilor şi trebuie să înfrunte amândoi soarele, legaţi de un vampir. Din moment ce au ales să fie de partea vampirilor, trebuie să-i urmeze pe aceştia şi în moarte.

— Eu ştiu de-acum că sunt un păcătos şi, după ce-mi voi găsi sfârşitul, ştiu că sufletul meu va ajunge la Dumnezeu, i-a zis Godfrey. Farrell însă nu ştie acest lucru şi, odată ce va muri, nu va avea nici o şansă de mântuire. Bărbatul şi femeia, de asemenea, n-au avut până acum ocazia să-şi regrete păcatele. Aşadar, este corect din partea

noastră să-i ucidem şi să-i condamnăm pe vecie la chinurile iadului?

— Ar fi mai bine să continuăm în biroul meu, i-a răspuns Steve categoric.

Mi-am dat seama în acel moment că acesta era ţelul pe care-l urmărise Godfrey încă de la început. S-au auzit câţiva paşi, după care Godfrey a insistat foarte politicos:

— Vă rog, după dumneavoastră.

Voia probabil să fie ultimul care intră, aşa încât să se asigure că închide bine uşa în spatele său.

Eliberat de peruca sub care transpirase, părul mi se uscase în sfârşit şi atârna în şuviţe pe spate şi pe umeri, deoarece mi-l desfăcusem cu grijă în răstimpul conversaţiilor. Fusese probabil un lucru destul de prostesc din partea mea, având în vedere că ascultam o discuţie în urma căreia mi se stabilea soarta, dar simţisem că trebuia să am neapărat o ocupaţie. Mi-am pus precaută agrafele în buzunar, mi-am descurcat cu degetele şuviţele încâlcite şi m-am pregătit să mă furişez afară din biserică.

Uitându-mă prevăzătoare din pragul uşii, am observat că, într-adevăr, uşa biroului lui Steve era închisă. Am ieşit în vârful picioarelor din întunericul încăperii, am luat-o la stânga şi am continuat să mă îndrept către uşa ce ducea spre sanctuar. Am răsucit foarte încet mânerul sferic al uşii, am deschis-o şi am păşit în sala întunecată. Prin vitraliile uriaşe ale încăperii pătrundea suficientă lumină cât să-mi permită să trec printre şirurile de bănci fără să mă împiedic.

Deodată, am auzit tumultul unor voci apropiindu-se dinspre cealaltă aripă a clădirii. Luminile din sanctuar s-au aprins brusc şi am fost obligată să mă retrag pe un culoar şi să mă ascund sub o bancă. O familie numeroasă a intrat gălăgioasă în sală. Mezina familiei se tot plângea că fusese obligată să participe la nenorocita asta de întrunire şi să piardă astfel programul ei favorit la televizor.

Remarca fetiţei i-a atras o palmă la fund, ori pe undeva pe-acolo, după care tatăl ei a dojenit-o părinteşte, spunându-i că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare că va vedea un act de mântuire şi va fi martora puterii extraordinare a Domnului.

Deşi împrejurările de faţă nu-mi erau deloc prielnice, n-am putut fi de acord cu el şi m-am întrebat dacă acest părinte înţelegea cu adevărat faptul că liderul său religios intenţiona să arate congregaţiei cum ard de vii doi vampiri, unul dintre ei având legat de el un om, care va fi carbonizat odată cu acesta. N-am putut să nu mă întreb cum va fi afectată starea mintală a fetiţei după manifestarea „puterii extraordinare a Domnului”.

Spre disperarea mea, continuând să vorbească, şi-au aranjat sacii de dormit lângă peretele din cealaltă parte a sanctuarului. Bine că măcar era o familie comunicativă. În afară de fetiţa plângăcioasă, mai erau doi copii mai mari, un băiat şi o fată care păreau a se înţelege la fel de bine ca şoarecele cu pisica.

Doi pantofiori roşii, fără toc, au tropăit la capătul şirului de bănci sub care mă ascunsesem şi

au dispărut pe uşa ce ducea în aripa biroului lui Steve, în vreme ce mă întrebam dacă grupul din biroul acestuia mai continua oare dezbaterea.

Picioruşele au trecut din nou pe la capătul băncilor, de această dată mergând foarte repede. M-am întrebat care să fi fost motivul grabei şi am mai aşteptat cinci minute, răstimp în care nu s-a mai întâmplat nimic.

Ştiam că în curând avea să sosească tot mai multă lume. Era „acum sau niciodată”. M-am rostogolit de sub băncuţă şi m-am ridicat. Spre norocul meu, membrii familiei erau atenţi la aranjatul sacilor de dormit şi priveau cu toţii în jos imediat ce-am pornit iute spre uşile duble din spatele bisericii. Tăcerea subită ce s-a instalat înăuntru mi-a dat de înţeles că mă văzuseră.

— Bună! mi-a strigat mama fetiţei, ridicându-se în picioare lângă un sac de dormit albastru-aprins.

Curiozitatea i se citea limpede pe chip.

— Trebuie să te fi înscris de curând în cadrul Frăţiei. Eu sunt Francie Polk.

— Da, i-am răspuns, încercând să par voioasă. Mă cam grăbesc! Vorbim mai târziu!

Femeia s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Te-ai rănit? Scuză-mă, dar… arăţi foarte rău. Ala-i sânge?

Mi-am privit bluza şi am văzut câteva mici pete pe piept.

— Am căzut, i-am zis, căutând să par uşor necăjită. Trebuie să trag o fugă până acasă, să-mi pansez rana şi să-mi schimb hainele. Voi veni numaidecât înapoi.

Pe chipul ei a apărut îndoiala:

— Dar avem în birou o trusă de prim-ajutor. De ce nu o foloseşti? m-a îndemnat ea.

Pentru că nu vreau.

— Ştii, trebuie să-mi schimb neapărat bluza, i-am explicat, strâmbând din nas şi dându-i de înţeles că nici vorbă să stau toată seara îmbrăcată cu o bluză pătată.

O altă femeie a intrat pe uşile pe care speram să ies cât de curând, s-a oprit şi a ascultat conversaţia, îndreptându-şi ochii când spre mine, când spre chipul ferm al interlocutoarei mele.

— Bună, fetiţo! mi-a zis, cu un uşor accent, femeia hispanică, după care s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat.

Era aceeaşi tipă mărunţică pe care o văzusem pe hol şi pe care o simţisem că era capabilă să-şi metamorfozeze corpul.

Făcând parte dintr-o societate în care îmbrăţişările erau la ordinea zilei, i-am răspuns automat în acelaşi mod şi, pe parcursul strânsorii noastre prieteneşti, femeia m-a ciupit cu subînţeles.

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut. Ce mai faci? am întrebat-o voioasă.

— Eh, ştii şi tu, aceleaşi lucruri zi de zi, mi-a răspuns ea, zâmbindu-mi vesel, în timp ce în ochi i se citea nevoia de precauţie.

Părul, deşi ar fi putut părea negru, îi era de fapt şaten foarte închis, aspru şi des. Tenul îi era de culoarea caramelului cu lapte şi avea câţiva pistrui negri. Îşi rujase buzele cărnoase într-un roşu-

strident. Dinţii mari şi albi îi străluceau când zâmbi larg. Aruncând o scurtă privire spre picioarele femeii, am observat că purta o pereche de pantofiori roşii, fără toc.

— Hai afară cu mine, să fumez şi eu o ţigară, mi-a spus ea.

Francie Polk s-a arătat puţin mai mulţumită.

— Luna, nu vezi că prietena ta trebuie să fie îngrijită de-un medic? i-a spus ea, pe bună dreptate.

— Da, văd că te-ai ales cu nişte cucuie şi câteva julituri zdravene, a comentat Luna, examinându-mă îndeaproape. Fetiţo, iarăşi te-ai împiedicat şi ai căzut?

— Ştii bine ce-mi spune mereu mami: Margareto, eşti la fel mototoală ca un elefant.

— Mama ta chiar nu ştie ce vorbeşte, mi-a răspuns Luna, dând din cap dezaprobator. De parcă te-ar ajuta prin astfel de vorbe să fii mai puţin stângace!

— Ce să-i faci, aşa e ea, i-am zis, ridicând din umeri. Francie, ne scuzi, te rog?

— Ah, desigur, a zis ea. Atunci, ne vedem mai târziu.

— Da, normal, a confirmat Luna. Nu vreau pentru nimic în lume să pierd ceremonia.

Am ieşit împreună cu Luna din sala de întruniri a Frăţiei Soarelui, concentrându-mă intens să-mi menţin mersul egal, aşa încât să nu mă vadă Francie şchiopătând şi să-i trezesc şi mai multe suspiciuni.

— Slavă Domnului, i-am zis, odată ce-am ajuns

afară.

— Mi-ai aflat identitatea imediat ce m-ai văzut, mi-a zis ea precipitat. Cum de-ai ştiut ce sunt cu adevărat?

— Am un prieten capabil să se transforme.

— Cine e?

— Nu-i de-aici şi nu-ţi pot spune cum îl cheamă, fără consimţământul lui.

Privindu-mă intens, masca prieteniei i-a dispărut brusc de pe chip.

— Înţeleg şi îţi respect punctul de vedere, mi-a răspuns ea. De ce-ai venit aici?

— Pentru ce te interesează?

— Fiindcă tocmai ţi-am salvat pielea.

Într-adevăr, un argument chiar foarte bun.

— Ai dreptate. Sunt telepată şi am fost angajată de şeful vampirilor din această zonă să aflu ce s-a întâmplat cu vampirul care a dispărut dintre ei.

— Eh, aşa-i mai bine. Însă ăla nu e conducătorul meu şi nu fac parte din tagma monstruoasă a vampirilor. Eu sunt o supra. Cu ce vampir ai discutat?

— Nu-ţi pot da această informaţie.

Femeia şi-a ridicat sprâncenele.

— Pur şi simplu, nu pot.

A deschis gura, pregătindu-se să ţipe la mine.

— Poţi să ţipi cât vrei. Sunt unele lucruri pe care nu ţi le voi spune. Ce-i aia o supra?

— O fiinţă supranaturală. Ascultă-mă bine, mi-a cerut Luna, după care am pornit împreună spre parcarea în care maşinile tocmai începuseră să sosească.

Luna a zâmbit şi i-a salutat cu mâna pe câţiva dintre membri, iar eu m-am străduit să arăt măcar veselă, pentru că nu-mi mai puteam ascunde şchiopătatul, iar chipul mi se umflase oribil, după cum bine mi-ar fi spus Arlene.

Dumnezeule, mi se făcuse brusc dor de casă, însă mi-am inhibat acest sentiment, pentru a-i acorda atenţie Lunei, care avea ceva să-mi transmită.

— Spune-le vampirilor că noi avem în supraveghere acest loc…

— Care noi?

— Noi, teriantropii din marea regiune a Dallasului.

— Şi voi sunteţi organizaţi? Hei, dar e minunat! O să-i transmit şi lucrul ăsta… prietenului meu.

Şi-a dat ochii peste cap, vădit neimpresionată de capacităţile mele intelectuale.

— Domnişorică, bagă bine la cap şi spune-le vampirilor că Frăţia, odată ce va afla de noi, se va năpusti şi asupra noastră, chiar dacă nu avem de gând să ne integrăm în societate şi dorim să trăim pentru totdeauna în umbră. Vampirii ăştia au rămas la fel de stupizi şi de ciudaţi. Deci, nu uita, noi continuăm să-i supraveghem pe membrii Frăţiei.

— Dacă-i supravegheaţi atât de bine, cum se face că nu i-aţi înştiinţat pe vampiri că Farrell este ţinut captiv la subsol? Şi ce mai ziceţi de Godfrey?

— Stai puţin, Godfrey doreşte să moară, iar asta nu ne interesează pe noi. S-a dus de bunăvoie la Frăţie; nu l-au chemat ei. Le-au tremurat şi

nădragii când a venit la ei, dar s-au bucurat foarte mult, odată ce-au depăşit şocul că au stat în aceeaşi cameră cu unul dintre blestemaţi.

— Cum rămâne cu Farrell?

— Nu ştiam pe cine ţineau la subsol, recunoscu Luna. Auzisem că prinseseră pe cineva, însă n-am deocamdată acces în cercurile înalte, aşa că n-am putut să aflu cine era persoana respectivă. Am încercat să-l linguşesc până şi pe nemernicul ăla de Gabe, dar fără rezultat.

— Gabe e mort.

— Hei! îmi zâmbi ea pentru prima dată cu sinceritate. Asta-i chiar o veste bună.

— Atunci, hai să ţi-o spun şi pe cealaltă. Imediat ce voi lua contact cu ei, vampirii vor veni negreşit să-l salveze pe Farrell. Aşa că, în locul tău n-aş mai reveni în seara asta la ceremonie.

Îşi muşcă uşor buzele şi reflectă un minut la sfatul meu, răstimp în care ajunsesem deja în celălalt capăt al parcării.

— De fapt, i-am spus, ar fi perfect dacă m-ai duce şi la hotel.

— Ei bine, află că n-am nici o intenţie să-ţi fac viaţa perfectă, s-a răstit ea la mine, amintindu-şi că nu trebuie să renunţe la caracterul ei insuportabil. Trebuie să mă întorc în biserică şi să iau câteva acte înainte ca nebunia să înceapă. Şi, gândeşte-te bine la asta, fetiţo: ce vor face vampirii cu Godfrey? Îl vor lăsa în viaţă? Tipul ăsta a molestat copii şi este un ucigaş în serie; nici măcar el nu mai ştie câţi oameni a omorât. Nu se poate opri şi ştie foarte bine acest lucru.

Să fi avut biserica lor şi o latură bună… pentru că le oferea vampirilor de teapa lui Godfrey ocazia să se sinucidă în faţa tuturor?

— Poate că n-ar fi rău să televizeze contra cost astfel de evenimente, i-am spus.

— Ar face şi asta dacă ar putea, mi-a răspuns cu seriozitate Luna. Vampirii caută cu orice preţ să se integreze în societate şi sunt neînduratori cu oricine încearcă să le strice planurile. Iar Godfrey nu-i nici pe departe întruchiparea nevinovăţiei.

— Luna, apropo, numele meu este Sookie Stackhouse. Eu nu pot să le rezolv chiar toate problemele şi, de fapt, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Mi-am terminat treaba pentru care am fost angajată, iar acum nu-mi mai rămâne de făcut decât să mă întorc la ei şi să le spun tot ce-am aflat. Godfrey fie trăieşte, fie moare. Părerea mea este că va muri.

— Ar fi bine să ai dreptate, mi-a spus ea ameninţătoare.

Nu-mi dădeam seama de ce-aş fi fost eu vinovată dacă s-ar fi răzgândit Godfrey, pentru că nu făcusem decât să pun sub semnul întrebării modalitatea de sinucidere pe care o alesese. Dar poate că Luna avea dreptate şi chiar îmi revenea o oarecare responsabilitate în această situaţie. Însă trecusem deja prin prea multe.

— La revedere, i-am spus, mergând de-a lungul parcării şi continuând să înaintez şchiopătând, paralel cu şoseaua.

Nu mă îndepărtasem prea mult când, deodată, din biserică s-a auzit o zarvă generală, după care

s-au aprins brusc şi orbitor toate luminile exterioare.

— În definitiv, ar fi poate mai înţelept să nu mă mai întorc în Centrul Frăţiei, mi-a zis Luna de la fereastra unui Subaru Outback.

Am urcat imediat pe scaunul din dreapta şi am demarat în trombă spre cea mai apropiată ieşire, către şoseaua cu patru benzi, şi, instinctiv, mi-am fixat centura de siguranţă.

Deşi ne mişcaserăm foarte repede, ceilalţi acţionaseră mai iute decât noi, blocând deja cu maşinile toate ieşirile din parcare.

— Fir-ar să fie, zise Luna, oprind maşina şi reflectând un minut, în timp ce motorul mergea la ralanti.

— Chiar dacă te ascunzi undeva în spate, tot nu mă vor lăsa să plec. Nu mai am cum să te duc înapoi în biserică, pentru că de-acum ne pot depista foarte uşor în parcare.

Gânditoare, Luna şi-a muşcat din nou buzele.

— Eh, dă-o naibii de slujbă, a spus ea, băgând în viteză şi pornind încet, aşa încât să nu atragă atenţia. Oamenii ăştia n-ar înţelege ce înseamnă religia nici dacă le-ar apărea Dumnezeu în faţa ochilor.

Luna porni înapoi spre biserică şi trecu peste bordura ce separa spaţiul parcării de peluza din faţă. Am înaintat apoi pe iarbă şi am ocolit zona de joacă pentru copii, împrejmuită de gard, moment în care m-am trezit râzând cu gura până la urechi, deşi mă durea foarte rău maxilarul.

— Iu-huuu! am strigat în clipa în care am lovit

una dintre stropitorile de pe peluză.

Am trecut destul de repede prin faţa bisericii şi, probabil din pricina buimăcelii, încă nu pornise nimeni pe urmele noastre. Eram însă convinsă că fanaticii aveau să se organizeze foarte rapid, iar membrii care nu îmbrăţişaseră măsurile extreme ale Frăţiei urmau să aibă o noapte de coşmar.

— Au deblocat ieşirile şi, din câte se pare, ne urmăreşte deja cineva, a comentat Luna, privind în oglinda retrovizoare.

Un cor de claxoane ne-a întâmpinat imediat ce-am ieşit în traficul intens al unei alte şosele cu patru benzi, ce trecea prin faţa bisericii.

— La naiba, a zis Luna, încetinind până la o viteză rezonabilă şi privind în oglindă. E prea întuneric şi nu pot să-mi dau seama a cui e maşina.

M-am întrebat dacă Barry îl avertizase pe Bill.

— Ai telefon mobil? am întrebat-o.

— Da, e lângă carnetul de conducere, în poşeta pe care-am uitat-o în biroul meu din biserică. Aşa am şi aflat că ai scăpat din mâinile lor. Când m-am dus în birou să-mi iau poşeta, ţi-am adulmecat mirosul şi mi-am dat seama că ai fost rănită. Am ieşit imediat afară şi m-am uitat puţin prin împrejurimi, iar când am văzut că nu te găsesc, am intrat din nou. Am avut mare noroc că mi-am ţinut în buzunar cheile de la maşină.

Slavă Domnului că existau teriantropi! Mi-ar fi prins bine mobilul ei, dar acum nu mai aveam ce face. M-am întrebat unde-mi lăsasem poşeta şi mi-am amintit că rămăsese probabil în biroul Frăţiei Soarelui. Bine că măcar nu luasem la mine cartea

de identitate.

— Oprim la un telefon public sau mergem direct la poliţie?

— Ce crezi că vor face poliţiştii dacă le spunem? m-a întrebat Luna pe tonul încurajator al unui adult ce-i dă poveţe unui copilaş.

— Se vor duce la biserică.

— Şi, după aceea?

— Păi, îl vor întreba pe Steve de ce m-a răpit.

— Da. Iar el ce va răspunde?

— Nu ştiu.

— Îţi spun eu ce va zice: noi n-am răpit pe nimeni. Ea a venit singură aici şi a intrat în conflict cu angajatul nostru, Gabe, care a sfârşit mort. Pe ea ar trebui s-o arestaţi!

— Ah, crezi tu asta?

— Da, normal.

— Atunci cum rămâne cu Farrell?

— Dacă poliţiştii îi iau cumva la întrebări, poţi fi sigură că au pe cineva pregătit să coboare la subsol şi să-l înjunghie pe vampir. Şi, până când ajung poliţiştii acolo, nu va mai rămâne nici urmă din Farrell. Acelaşi lucru îl pot face şi cu Godfrey, dacă nu cooperează şi nu le susţine nevinovăţia. Însă probabil că el va rămâne pe poziţie, pentru că, în definitiv, îşi doreşte să moară.

— Dar Hugo?

— Ai impresia că Hugo se va apuca să le explice motivul pentru care a ajuns închis în subsol? Nu ştiu ce-ar putea declara nemernicul ăla, dar în nici un caz nu va spune adevărul. De luni de zile duce o viaţă dublă şi nu cred că mai ştie ce înseamnă

loialitatea.

— Dacă nu putem suna la poliţie, pe cine să chemăm în ajutor?

— Trebuie mai întâi să te duc la prietenii tăi. Pe-ai mei nu ai de ce să-i cunoşti, pentru că nu vor să fie cunoscuţi, înţelegi, nu?

— Da, fireşte.

— Şi tu trebuie să fii o ciudată, nu? Din moment ce ne poţi recunoaşte.

— Da.

— Ce eşti, de fapt? Fiindcă nu eşti vampir, şi nici una de-a noastră.

— Sunt telepată.

— Ei, ca să vezi! Ia te uită! Uuuu, uuuu, făcu Luna, imitând sunetul binecunoscut al fantomelor.

— Nu sunt cu nimic mai uuuu decât voi, i-am răspuns, simţind că aş putea fi scuzată pentru iritarea uşoară din voce.

— Iartă-mă, a zis ea, fără să vorbească serios. Bun, uite ce-o să facem…

N-am mai apucat să aflu ce plan avea, pentru că în momentul imediat următor am fost lovite puternic din spate.

Când mi-am revenit, am observat că atârnam cu capul în jos, suspendată de centura de siguranţă, şi am văzut îndreptându-se spre mine o mână ale cărei unghii le-am recunoscut imediat: era Sarah. Am muşcat-o cu forţă.

S-a auzit un ţipăt, iar braţul s-a retras.

— Se pare că încă nu şi-a revenit, am perceput glasul plăcut al Sarei, adresându-se probabil unui

străin, unei persoane care nu avea legătură cu biserica, moment în care mi-am dat seama că trebuie să acţionez cumva.

— Să n-o asculţi, am strigat. Ea ne-a lovit din spate. Să nu o laşi să se apropie de mine.

Am privit-o pe Luna, al cărei păr atingea tavanul. Deşi conştientă, nu scotea un sunet, ci tot încerca să se răsucească într-o parte, străduindu-se probabil să-şi desfacă centura de siguranţă.

În apropierea portierei, continuau discuţiile, majoritatea în contradictoriu.

— Crede-mă, sunt sora ei şi ştiu bine că este beată, îi spunea Polly altcuiva.

— Nu sunt deloc beată şi pot să trec chiar acum testul de alcoolemie, am intervenit cu toată demnitatea de care eram în stare, având în vedere că eram încă şocată şi atârnam cu capul în jos. Chemaţi imediat poliţia şi o ambulanţă!

Sarah începu să sporovăiască, dar o voce masculină gravă a oprit-o brusc din trăncăneală:

— Domniţă, tânăra nu vrea să-i staţi prin preajmă şi, din câte se pare, are motive întemeiate să nu vă dorească aici.

Chipul unui bărbat a apărut la geamul portierei. Bărbatul îngenunchease şi se aplecase într-o parte pentru a privi înăuntru.

— Am sunat deja la serviciul de urgenţe, m-a liniştit el, cu aceeaşi voce groasă.

Chiar dacă arăta ciufulit şi nebărbierit, mie mi s-a părut simpatic.

— Te rog, stai aici până vine poliţia, l-am implorat.

— Nu plec nicăieri, mi-a făgăduit el, după care a dispărut din geamul portierei.

Deodată, am auzit şi alte voci. Sarah şi Polly deveneau tot mai gălăgioase. Era clar că ele ne loviseră maşina, pentru că mai multe persoane văzuseră acest lucru, iar faptul că pretindeau că suntem surori nu era deloc bine văzut de mulţimea strânsă la locul accidentului. Mi-am dat seama că erau cu ele şi doi bărbaţi, membri ai Frăţiei, care nu păreau nici ei prea îndrăgiţi de public.

— Atunci noi plecăm, a spus Polly, înfuriată peste măsură.

— Nu plecaţi nicăieri, a temperat-o binevoitorul şi vajnicul meu apărător. Trebuie mai întâi să faceţi schimb de asigurări.

— Aşa e, s-a auzit o voce masculină mai tânără. Chiar dacă nu vreţi să le plătiţi reparaţia maşinii, ce se va întâmpla dacă sunt rănite grav? Nu doriţi să le plătiţi nici spitalizarea?

Luna a izbutit să-şi desfacă centura de siguranţă şi s-a răsucit într-o parte imediat ce a aterizat pe tavanul maşinii, care devenise de-acum podeaua vehiculului. Cu o flexibilitate de invidiat, şi-a scos capul pe geamul portierei, după care s-a împins cu picioarele în tot ce-ar fi putut servi drept punct de sprijin şi, încet-încet, s-a strecurat pe fereastră. Unul dintre punctele de sprijin a fost chiar umărul meu, dar nici măcar n-am crâcnit, fiindcă îmi era limpede că una dintre noi trebuia să fie liberă.

Odată ce Luna s-a ridicat lângă maşină, am auzit o serie de exclamaţii.

— Care dintre voi două se afla la volan? le-a întrebat ea.

Au intervenit câţiva martori, unii susţinând că Sarah conducea maşina, alţii că Polly, dar, cel mai important, ştiau cu toţii că Luna era victima, iar Sarah, Polly şi cei doi acoliţi erau vinovaţi de producerea accidentului. Se strânseseră între timp atât de mulţi oameni, încât nu mai aveau nici o posibilitate să se repeadă la noi, nici măcar atunci când sosise o altă maşină a Frăţiei, plină de bărbaţi. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe americanii curioşi, am gândit, lăsându-mă cuprinsă de un uşor sentimentalism.

Paramedicul care a izbutit să mă scoată din maşină era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. După cum citisem pe ecuson, îl chema Salazar, nume pe care l-am rostit atentă, cu voce tare, doar pentru a fi sigură că-l pronunţam corect.

— Exact, eu şi nimeni altul, mi-a spus el, în timp ce-mi ridica pe rând pleoapele şi-mi examina ochii. Se pare că v-aţi lovit destul de rău.

Începusem să-i spun că aveam câteva răni dinainte de producerea accidentului, dar Luna a intervenit şi a continuat în locul meu:

— A izbit-o almanahul pe care-l ţineam pe bord.

— Doamnă, pentru protecţia dumneavoastră, trebuie să nu puneţi nimic pe bord, s-a auzit o voce nazală, plată.

— Am înţeles, domnule poliţist.

Poliţist? Am încercat să întorc capul, dar am fost imediat muştruluită de Salazar:

— Nu trebuie să vă mişcaţi până nu termin controlul, a spus el categoric.

— Bine, i-am răspuns, adăugând imediat: A venit şi poliţia?

— Da. Domnişoară, acum vreau să-mi spuneţi ce vă doare.

Am parcurs apoi o listă lungă de întrebări şi am răspuns la majoritatea dintre ele.

— Domnişoară, nu cred că veţi avea probleme, dar trebuie să mergeţi împreună cu prietena dumneavoastră la spital, să faceţi câteva analize suplimentare.

Salazar şi colega lui, o anglo-americancă masivă, arătau foarte hotărâţi în privinţa acestui lucru.

— Eh, nu cred să fie necesar, nu-i aşa, Luna? am întrebat-o, uşor neliniştită.

— Nici vorbă, mi-a răspuns ea foarte surprinsă. Scumpete, trebuie să faci câteva radiografii, pentru că rana de pe obraz nu arată deloc bine.

— Ah, dacă zici tu, i-am răspuns, uluită întru câtva de turnura situaţiei.

— Trebuie să mergem.

Luna a pornit spre ambulanţă, iar eu am fost întinsă pe un pat şi vârâtă în spatele salvării, după care maşina a demarat cu sirena pornită. Înainte ca Salazar să închidă uşile din spate, am apucat să le văd pe Sarah şi Polly discutând cu un poliţist foarte înalt. Păreau amândouă nespus de neliniştite, ceea ce era perfect.

În spital, instituţie ce arăta la fel ca toate celelalte spitale, Luna nu s-a dezlipit o clipă de

mine, iar odată ajunse în separeul delimitat printr-o perdea, a întâmpinat-o categorică pe asistenta care venise să ne completeze fişele medicale:

— Spuneţi-i doctorului Josephus că au sosit aici Luna Garza şi sora ei.

Asistenta, o afro-americancă tânără, s-a uitat bănuitoare la Luna, dar i-a ascultat rugămintea şi a ieşit imediat din cameră.

— Cum de-ai reuşit? am întrebat-o.

— Să o împiedic să ne completeze fişele? Trebuie să ştii că n-am ales întâmplător acest spital. Avem câte un om în fiecare spital din oraş, dar aici lucrează cel mai bun om al nostru.

— Al nostru?

— Al celor cu dublă-natură.

— Ah, înţeleg.

Făcea referire la teriantropi. De-abia aşteptam să-i povestesc lui Sam despre toate acestea.

— Eu sunt dr. Josephus, s-a auzit o voce calmă.

Am ridicat capul şi am văzut pe fundalul perdelei un bărbat uscăţiv, cu păr cărunt. Părul începuse să i se rărească, nasul îi era ascuţit şi sprijinea o pereche de ochelari cu rame foarte subţiri. Albastrul intens al ochilor era amplificat de lentilele ochelarilor.

— Eu sunt Luna Garza, iar ea este prietena mea, Margareta, i-a zis Luna, de parcă ar fi fost o persoană complet diferită.

De fapt, mi s-a părut atât de schimbată, încât chiar m-am uitat la ea, să văd dacă mai era sau nu aceeaşi Luna.

— Sarcinile de serviciu ne-au pricinuit ceva

ghinioane, a adăugat ea, în timp ce doctorul mă privea cu o oarecare îndoială.

— Este de încredere, l-a asigurat ea, cu deosebită solemnitate.

Nu voiam să stric acest moment printr-un chicotit, aşa că mi-am muşcat uşor buza.

— Trebuie să faci o radiografie, mi-a spus doctorul, după ce mi-a cercetat rănile de pe faţă şi mi-a examinat genunchiul, umflat într-un mod aproape grotesc.

Mai aveam câteva julituri şi vânătăi, dar nu acestea erau cele mai îngrijorătoare.

— Aş vrea să terminăm totul foarte repede şi să plecăm de-aici în siguranţă, i-a zis Luna pe un ton ce nu suporta contrazicere.

Nu cred să existe spital unde lucrurile să se mişte atât de rapid, fapt care m-a condus la concluzia că dr. Josephus trebuie să fi făcut parte şi din consiliul de conducere al instituţiei. Deşi era foarte posibil să fi fost chiar director. După ce mi-a adus la pat un aparat portabil pentru radiografii, dr. Josephus m-a informat că aveam la maxilar o fisură cât un fir de păr şi că fractura se va vindeca de la sine, adăugând că puteam apela şi la chirurgia plastică, odată ce mi se va dezumfla falca. Mi-a prescris câteva calmante, mi-a dat o mulţime de sfaturi, plus o pungă de gheaţă pentru faţă şi încă una pentru genunchi, despre care a spus că era „scrântit”.

La mai puţin de zece minute după consultaţie, ne aflam deja în drum spre ieşirea din spital. Luna mă împingea într-un scaun cu rotile, iar dr.

Josephus ne conducea printr-un fel de tunel de serviciu, unde am întâlnit câţiva angajaţi ce păreau amărâţi şi săraci, de genul celor care acceptă slujbe plătite prost, cum sunt cele de bucătărese şi oameni de serviciu. Mi-era greu să cred că dr. Josephus – care părea extrem de mulţumit de sine – trecuse vreodată prin acest pasaj, dar părea că-l cunoştea destul de bine, iar angajaţii care-l întâlneau nu se arătau deloc surprinşi de prezenţa lui.

La capătul tunelului, ne-a deschis o uşă masivă din metal, iar Luna Garza şi-a aplecat respectuoasă capul, i-a zis „Mii de mulţumiri”, după care m-a împins în scaun în negura nopţii. Afară ne aştepta o maşină veche şi spaţioasă, roşie sau maronie. Uitându-mă mai bine în jurul meu, mi-am dat seama că trebuia să ne aflăm pe o alee, pentru că, de-a lungul zidului, erau înşirate lăzi mari de gunoi, unde am văzut chiar şi o pisică sărind asupra unei prăzi – a cărei natură nu doream s-o aflu – între două cutii de gunoi. După închiderea pneumatică a uşii în spatele nostru, aleea se cufundă în tăcere şi, brusc, mi-a revenit teama.

Mă săturasem până peste cap să-mi mai fie frică.

Luna s-a dus la maşină, a deschis uşa din spate şi i-a spus ceva cuiva dinăuntru. Răspunsul se pare c-a înfuriat-o peste măsură, drept pentru care a protestat într-un limbaj ce-mi era complet străin.

După alte câteva riposte, Luna a revenit la mine cu paşi apăsaţi.

— Trebuie să te legăm la ochi, mi-a zis ea,

convinsă fiind că mă voi simţi foarte ofensată.

— Nici o problemă, i-am răspuns, vânturând un braţ în aer, aşa încât să-i arăt că nu mă deranja cu nimic o chestiune atât de lipsită de importanţă.

— Nu te superi?

— Nu. Vă înţeleg foarte bine, Luna. Tuturor ne place discreţia.

— În regulă, a zis ea, ducându-se la maşină şi revenind cu o eşarfa de mătase vernil-azurie. A îndoit-o de câteva ori, ca şi cum ne-am fi pregătit să ne jucăm de-a baba oarba, după care mi-a pus-o la ochi şi a legat-o strâns.

— Fii foarte atentă, mi-a şoptit la ureche, pentru că ăştia doi sunt foarte cruzi. Ai grijă.

Era perfect, chiar îmi doream la nebunie să fiu şi mai înspăimântată.

M-a împins până la maşină şi m-a ajutat apoi să urc, după care presupun că a dus scaunul la uşa pe care ieşiserăm, de unde urma probabil să fie luat de unul dintre angajaţii spitalului. Un minut mai târziu, Luna a revenit şi s-a urcat lângă mine, pe cealaltă uşă.

Am simţit pe scaunele din faţă prezenţa a două persoane. Scrutându-le mental, cu delicateţe şi precauţie, am descoperit că erau amândouă capabile să se metamorfozeze sau, cel puţin, aşa mi s-a părut, pentru că prezentau mental aceeaşi încâlcitură, acelaşi amalgam semiobscur pe care îl recepţionasem la Sam şi Luna. Ştiind că şeful meu, Sam, obişnuieşte să se transforme într-un collie, m-am întrebat care era oare preferinţa Lunei. Mi-am îndreptat însă atenţia spre cei din faţa mea, pentru

că-i simţeam oarecum diferiţi şi păreau apăsaţi, influenţaţi de ceva. Tiparul creierelor era uşor diferit şi nu părea în totalitate uman.

Câteva minute am păstrat cu toţii tăcerea, răstimp în care maşina a părăsit aleea şi s-a pierdut în noapte.

— Trebuie să ajungi la hotelul Silent Shore, corect? m-a întrebat şoferiţa, vorbind aproape mârâit.

Deodată, mi-am dat seama că nu mai era mult până la apariţia lunii pline şi, fir-ar să fie, trebuiau neapărat să-şi schimbe forma. Probabil acesta şi fusese motivul pentru care se arătase Luna atât de arţăgoasă în parcarea bisericii Frăţiei. Era clar: o influenţase răsăritul lunii pline.

— Da, vă mulţumesc, i-am răspuns politicoasă.

— Ia te uită, hrana ştie să şi vorbească, a comentat pasagerul de lângă şoferiţă. Vocea lui semăna şi mai bine cu un mârâit.

Remarca asta chiar nu-mi plăcuse, dar nu ştiam cum i-aş fi putut răspunde tipului. Din câte se părea, aveam multe de învăţat în privinţa acestor fiinţe, aproape la fel de multe cât aveam de învăţat despre vampiri.

— Hai, terminaţi, le-a zis Luna. Este oaspetele meu.

— Luna s-a împrietenit cu desertul, a continuat pasagerul, care începuse deja să mă scoată din sărite.

— Mie-mi miroase ca un hamburger, a adăugat şoferiţa.

— Să ştiţi că-i faceţi o foarte frumoasă impresie

despre cât suntem de civilizaţi, i-a muştruluit Luna. Stăpâniţi-vă! A avut deja o seară foarte grea, de pe urma căreia s-a ales şi cu o fractură.

Iar noaptea nu ajunsese nici măcar la jumătate. Mi-am luat punga cu gheaţă de pe faţă, pentru că o temperatură atât de joasă nu poate fi suportată decât de cavitatea sinusurilor.

— De ce i-o fi trimis Josephus pe ciudaţii ăştia de vârcolaci? mi-a şoptit la ureche Luna.

Ştiam însă că o auziseră; întrucât şi Sam avea un auz foarte fin, deşi nu era la fel de puternic ca al unui vârcolac adevărat. Sau, cel puţin, aşa apreciam eu. De fapt, sincer vorbind, până în acel moment nu eram deloc convinsă de existenţa vârcolacilor.

— Cred că s-a gândit la faptul că ar fi cei mai în măsură să ne apere, în caz că suntem atacate din nou, i-am răspuns cu diplomaţie, aşa încât să mă audă şi cei din faţă, pentru că-i simţisem ciulindu-şi urechile.

— Dar ne descurcam foarte bine şi singure, mi-a zis ea, indignată, foindu-se şi agitându-se pe banchetă de parcă ar fi băut douăzeci de căni de cafea.

— Luna, ţin să-ţi reamintesc faptul că ne-am răsturnat, iar maşina ţi-a fost distrusă aproape în întregime. Am trecut şi pe la serviciul de urgenţă. În ce sens ne descurcam „foarte bine”? am întrebat-o, răspunzându-mi singură câteva clipe mai târziu.

— Îmi pare rău, Luna. Dacă nu mă salvai, poate că nu mai eram acum în viaţă. Nu e vina ta că ne-

am dat peste cap, am spus eu.

— Chiar aţi avut ceva probleme astă-seară, nu? a întrebat mult mai politicos personajul de lângă şoferiţă.

Tipul părea să caute cearta cu lumânarea. Nu ştiam dacă toţi vârcolacii erau la fel de incisivi ca el, ori asta era firea lui.

— Da, cu fanaticii din Frăţie, i-a explicat Luna, nespus de mândră. Au închis-o pe fetiţa asta într-o temniţă.

— Serios? s-a mirat şoferiţa, în prezenţa căreia am simţit aceeaşi pulsaţie – sau i-aş putea spune foarte bine aură, în lipsa unui termen mai potrivit.

— Foarte serios, i-am zis, categorică. Acasă, lucrez pentru un teriantrop, am adăugat, în speranţa că mai conversăm puţin.

— I-auzi! Cu ce se ocupă?

— Este proprietarul unui bar.

— Şi eşti departe de casă?

— Mult prea departe, i-am zis.

— Şi, ia zi, liliacul ăsta chiar ţi-a salvat viaţa?

— Da, i-am răspuns cu absolută sinceritate. Luna mi-a salvat într-adevăr viaţa, am repetat, gândindu-mă dacă vorbiseră cu adevărat serios.

Dumnezeule, oare Luna chiar se transforma în liliac?

— Luna, ţine-o tot aşa! s-a auzit mai respectuos mârâitul din dreapta.

Lunei îi plăcuse lauda, aşa cum era de altfel şi normal, după care am bătut amândouă palma, prieteneşte, continuând apoi să mergem într-o tăcere mult mai agreabilă, până când, cinci minute

mai târziu, şoferiţa a adăugat:

— Suntem aproape de Silent Shore.

Am răsuflat uşurată.

— În faţa hotelului, aşteaptă un vampir.

Cât pe ce să-mi smulg eşarfa de la ochi! Dar mi-am dat seama că ar fi fost un lucru necugetat din partea mea.

— Cum arată?

— Foarte înalt şi blond. Are un păr splendid. Îţi este prieten sau duşman?

M-am gândit o clipă şi i-am răspuns cu multă siguranţă:

— Prieten.

— E-o adevărată bombonică, a zis şoferiţa. Se încrucişează şi cu alţii?

— Nu ştiu. Vreţi să-l întreb?

Luna şi celălalt pasager au râs pe înfundate.

— Nu te poţi întâlni cu un mort! a obiectat Luna. Fii serioasă, Deb… ăăă, fato!

— Da, bine, a spus şoferiţa. Dar unii dintre ei nu sunt atât de răi cum credem noi. Dinţişori de lapte, hai că te las chiar la trotuar.

— Se referă la tine, mi-a şoptit Luna la ureche. Odată ce ne-am oprit, Luna s-a întins peste mine şi mi-a deschis uşa. Imediat ce-am coborât, am auzit pe cineva exclamând pe trotuar, după care Luna a trântit fulgerător portiera în spatele meu, iar maşina a pornit în trombă de lângă bordură. În negura nopţii, alături de scârţâitul roţilor, au răsunat şi câteva urlături.

— Sookie? s-a auzit o voce cunoscută.

— Eric?

Încă bâjbâiam şi căutam să-mi dau jos eşarfa, dar Eric s-a dovedit mai rapid şi mi-a desfăcut numaidecât legătura de la ochi. Aşa m-am ales cu o eşarfă foarte frumoasă, dar cam murdară. Intrarea şi uşile masive ale hotelului străluceau puternic în bezna nopţii. Eric arăta extrem de palid şi, ca paloarea să-i fie şi mai pronunţată, alesese să poarte un costum bleumarin banal, cu dungi albe.

Eram de fapt bucuroasă să-l văd. M-a apucat de braţ, aşa încât să nu mă mai clatin, şi m-a privit realmente impasibil, expresie pe care vampirii se pricepeau de minune s-o afişeze.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat el.

— Păi… mi-e cam greu să-ţi explic pe scurt. Unde-i Bill?

— Când a auzit ce s-a întâmplat, a plecat imediat spre Centrul Frăţiei. Dar, între timp, a aflat de la unul dintre poliţiştii noştri că ai fost implicată într-un accident şi că ai fost dusă la spital. Aşa că a pornit într-acolo, de unde a aflat că n-ai fost înregistrată ca pacient. Nimeni n-a vrut să-i dea măcar o singură informaţie şi n-a putut să-i ameninţe pe angajaţi.

Eric arăta foarte frustrat. Chiar dacă se bucura nespus de pe urma beneficiilor legilor umane, îl irita constant faptul că trebuia să trăiască în conformitate cu acestea.

— În afară de faptul că portarul te-a auzit o singură dată, mental, nici urmă de tine.

— Sărmanul Barry. A păţit ceva?

— E mai bogat cu câteva sute de dolari şi pare

foarte fericit, mi-a răspuns Eric sec. Acum, trebuie să-l aşteptăm pe Bill. Sookie, ne dai multă bătaie de cap, a adăugat el, scoţând din buzunar un telefon mobil şi formând un număr. După o aşteptare destul de lungă, cineva i-a răspuns.

— Bill, Sookie e aici. Au adus-o câţiva teriantropi, l-a informat Eric, după care m-a studiat din cap şi până-n picioare. Arată cam dărâmată, dar încă se ţine pe picioare, a adăugat el, ascultându-şi apoi interlocutorul. Sookie, ai la tine cheia de la cameră?

Mi-am pipăit buzunarul de la fustă, acolo unde-mi pusesem dreptunghiul de plastic, cu un milion de ani în urmă.

— Da, i-am răspuns, nevenindu-mi să cred că mersese şi ceva bine. Ah, ia stai! L-au găsit pe Farrell?

Eric şi-a ridicat mâna, făcându-mi semn să aştept o clipă.

— Bill, o duc sus şi încep s-o doftoricesc… Eric s-a îndreptat de spate. Bill, a zis teribil de ameninţător. Bine, aşa rămâne. La revedere.

Eric şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine, de parcă n-ar fi existat nici o întrerupere.

— Da, Farrell e în siguranţă. Au făcut o scurtă incursiune în clădirea Frăţiei.

— Şi… au fost răniţi mulţi oameni?

— Celor mai mulţi dintre ei le-a fost prea frică să se apropie. Majoritatea s-au ascuns ori au plecat la casele lor. Farrell era într-o celulă subterană, împreună cu Hugo.

— Ah, da, Hugo. Ce s-a întâmplat cu el?

Eram probabil mult prea curioasă, pentru că Eric m-a privit pieziş, în drum spre ascensorul hotelului. Deşi şchiopătam foarte tare, Eric păşea răbdător în ritmul meu.

— Vrei să te-ajut? m-a întrebat el.

— Ah, nu. Din moment ce m-am descurcat până aici.

Aş fi acceptat pe loc o ofertă similară venită din partea lui Bill.

Barry m-a salutat discret cu mâna, aşteptând în dreptul clopoţelului de pe tejgheaua recepţiei. Ar fi venit cu siguranţă la mine, dacă n-aş fi fost însoţită de Eric. I-am răspuns prin ceea ce speram să fie o privire cu subînţeles, transmiţându-i că vom discuta mai târziu, după care uşa liftului ne-a anunţat printr-un sunet că se deschide şi am păşit înăuntru. Eric a apăsat pe butonul etajului la care locuiam şi s-a sprijinit în cabină de peretele cu oglindă din faţa mea. Întorcându-mi privirea spre el, mi-am văzut şi propria imagine reflectată în oglindă.

— Oh, nu se poate! am exclamat îngrozită. Nu pot să-mi cred ochilor!

Peruca îmi turtise complet părul şi, după ce mă pieptănasem cu degetele, ieşise un adevărat dezastru. Mi-am ridicat neputincioasă şi îndurerată mâinile, să-l aranjez din nou, în timp ce lacrimile înăbuşite îmi luaseră de tot graiul. Iar părul nu era totul. Aveam pe corp o mulţime de vânătăi, mai uşoare sau mai grave, iar asta era doar partea vizibilă a lucrurilor. Chipul îmi era umflat şi vânăt într-o parte, iar deasupra maxilarului, în centrul

vânătăii, trona o tăietură. Îmi căzuseră jumătate din nasturii de la bluză, iar fusta era zdrenţuită şi murdară. Braţul drept era plin de crestături şi de sânge.

Am izbucnit în plâns. Arătam îngrozitor, iar acest lucru m-a dărâmat de tot.

Spre norocul lui, Eric nici măcar n-a zâmbit, deşi ar fi vrut probabil să râdă în hohote.

— Sookie, o să-ţi revii imediat ce faci o baie fierbinte şi te schimbi cu haine curate, m-a consolat el, de parcă i-ar fi vorbit unei fetiţe.

Drept să spun, în acel moment, nici nu mă simţeam de vârsta pe care o aveam în realitate.

— Şoferiţa-vârcolac zicea că eşti drăguţ, i-am spus printre suspine, după care am ieşit amândoi din lift.

— Ce vârcolac? Sookie, în seara asta ai avut parte de-o mulţime de peripeţii, mi-a zis Eric, ridicându-mă şi strângându-mă la piept, ca şi cum ar fi ţinut pe braţ un maldăr de haine, reuşind astfel să-mi permită să-i ud sacoul minunat şi să-i murdăresc albul imaculat al cămăşii.

— Vai, îmi pare rău! i-am zis, dându-mă înapoi, privindu-l şi încercând totodată să-i curăţ costumul cu eşarfa.

— Nu mai plânge, mi-a spus el precipitat, încearcă să nu izbucneşti iarăşi în plâns. Nu mă deranjează că va trebui să-mi duc costumul la curăţătorie şi, de fapt, nu mă interesează nici dacă voi fi nevoit să-mi cumpăr altul. Dar încetează odată să mai plângi.

Era chiar nostim: Eric, cumplitul stăpân al

vampirilor, se temea de femeile plângăcioase. Constatare în urma căreia nu mi-am putut reţine câteva chicoteli printre ultimele suspine.

— E ceva amuzant? m-a întrebat el.

Am negat dând din cap, după care am descuiat uşa apartamentului şi am intrat.

— Sookie, dacă vrei, pot să te ajut să intri în cadă, s-a oferit Eric.

— Ah, nu, mulţumesc.

Nu-mi doream nimic mai mult decât să fac o baie şi să nu mă mai îmbrac niciodată cu hainele-astea; dar nici gând să intru la baie câtă vreme era şi Eric prin preajmă.

— Sunt convins că arăţi de minune goală, a continuat el, pentru a-mi mai ridica puţin moralul.

— Da, şi sunt la fel de gustoasă ca un ecler, i-am zis, aşezându-mă cu grijă într-un fotoliu. Însă, momentan, mă simt mai degrabă ca un cârnat „boudain” – ştii, genul ăla de cârnaţi specifici bucătăriei creole din Louisiana, preparaţi din tot felul de ingrediente deloc elegante.

Eric mi-a ridicat piciorul rănit şi mi l-a aşezat pe un scaun, aşa încât să-mi relaxez genunchiul. Am pus pe el punga cu gheaţă şi am închis apoi ochii. Eric a sunat la recepţie şi a comandat câteva pensete, un castron, un unguent antiseptic şi un scaun cu rotile – produse care ne-au fost aduse în cameră în mai puţin de zece minute. Personalul hotelier era într-adevăr ireproşabil.

Lângă perete, era un mic birou. Eric l-a mutat în partea dreaptă a fotoliului pe care stăteam şi mi-a aşezat braţul pe el. A aprins apoi lampa, mi-a

umezit braţul cu o cârpă udă şi mi-a înlăturat cheagurile şi cioburile ce proveneau de la geamurile maşinii Lunei.

— Dacă ai fi fost o fată obişnuită, te-aş fi fermecat şi n-ai fi simţit nimic, mi-a zis el. Aşa că, nu-ţi rămâne decât să rabzi, curajoasă.

M-a durut îngrozitor şi, chiar dacă lacrimile mi-au şiroit pe tot parcursul intervenţiei sale, mi-am dat silinţa să nu scot nici un sunet.

Într-un târziu, auzind o cheie în uşă, am deschis ochii. Bill s-a uitat la mine, a tresărit şi apoi şi-a îndreptat atenţia spre ce făcea Eric. L-a aprobat cu o mişcare uşoară din cap.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? a întrebat el, atingându-mi aproape insesizabil faţa, după care, în vreme ce Eric îşi vedea în continuare de treabă, a tras aproape celălalt scaun şi s-a aşezat.

Am început să-i povestesc totul. Mă simţeam însă atât de obosită, încât vocea mi-a tremurat serios de câteva ori. Când am ajuns la incidentul provocat de Gabe, n-am mai avut efectiv puterea să relatez calmă acel episod şi l-am văzut pe Bill străduindu-se din greu să-şi păstreze cumpătul. Ridicându-mi uşor bluza, s-a uitat la sutienul sfâşiat şi la rănile de pe piept, chiar dacă era şi Eric de faţă – care, evident, nu putea să nu tragă cu ochiul.

— Ce s-a întâmplat cu Gabe ăsta? a întrebat Bill, foarte încet.

— Ah, păi, e mort, i-am zis. L-a omorât Godfrey.

— L-ai văzut pe Godfrey? a intervenit Eric aplecându-se în faţă.

Nu spusese nimic până în acel moment. Tocmai îmi terminase de curăţat braţul. După aceea, m-a uns peste tot cu unguent antibiotic, de parcă aş fi fost un bebeluş pe care dorea să-l protejeze de iritarea provocată de scutece.

— Bill, ai avut dreptate. El este cel care l-a răpit pe Farrell, însă n-am aflat cum a reuşit acest lucru. Godfrey l-a împiedicat pe Gabe să mă violeze. Deşi, trebuie să spun, i-am tras şi eu câteva lovituri zdravene.

— Nu te mai lăuda, mi-a răspuns Bill, zâmbind scurt. Deci, tipul e mort, a adăugat el nu foarte mulţumit.

— Godfrey s-a descurcat admirabil, pentru că l-a oprit pe Gabe şi m-a ajutat să scap de-acolo. E de apreciat cu atât mai mult cu cât intenţionează să întâlnească soarele. Nu l-aţi găsit acolo?

— A dispărut în noapte imediat ce i-am atacat pe cei din Frăţie, ne-a explicat Bill. Nici unul dintre noi n-a putut să-l prindă.

— Ce-aţi făcut în clădirea Frăţiei?

— O să-ţi spun mai târziu, Sookie, în timp ce-ţi fac baie. Hai mai întâi să-i spunem noapte bună lui Eric.

— Bine, am consimţit. Noapte bună, Eric. Mersi pentru acordarea primului ajutor.

— Astea au fost lucrurile principale, îi spuse Bill. Dacă mai e vreo problemă, putem discuta mai târziu, la tine în cameră.

— În regulă.

Eric s-a uitat la mine cu ochii mijiţi. În răstimpul în care mă îngrijise, îmi linsese o dată sau de două

ori braţul însângerat şi, din câte se părea, gustul era unul îmbătător pentru el.

— Odihnă plăcută, Sookie.

— Ah, le-am spus brusc, deschizând larg ochii. Ştiţi, le rămânem îndatoraţi vârcolacilor.

Ambii vampiri m-au privit foarte miraţi.

— Ei bine, poate că voi nu, dar eu le rămân datoare.

— Stai fără grijă, pentru că-şi vor solicita singuri acest drept, mi-a răspuns prevestitor Eric. Teriantropii nu fac nimic pe gratis. Noapte bună, Sookie. Mă bucur că n-ai fost violată şi ucisă, a adăugat el, rânjind scurt şi semănând mult mai bine cu cel care era de fapt.

— Vai, mersi mult, i-am zis, închizând din nou ochii. Noapte bună.

Odată ce Eric a închis uşa, Bill m-a ridicat şi m-a dus în baie, încăpere care nu era mai spaţioasă decât băile tipice din majoritatea hotelurilor, dar a cărei cadă era totuşi destul de încăpătoare. Bill a dat drumul la apa caldă şi a început să mă dezbrace cu mare atenţie.

— Bill, aruncă-le, i-am zis.

— Da, cred că ar fi cel mai bine, a recunoscut el, strângând din buze şi privindu-mi încă o dată rănile.

— Pe unele le-am căpătat în urma căzăturii pe scări, iar altele mi-au fost provocate de accident, l-am lămurit.

— Dacă n-ar fi fost deja mort, l-aş fi găsit şi l-aş fi omorât cu mâna mea, a spus Bill, mai mult pentru sine. Şi nu m-aş fi grăbit câtuşi de puţin, a

adăugat el, luându-mă în braţe şi cufundân du-mă în apă cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi ridicat un bebeluş, după care a început să mă spele cu un burete şi o bucată de săpun.

— Părul meu arată îngrozitor.

— Aşa este, dar ne putem ocupa spre dimineaţă de păr, pentru că mai întâi trebuie să dormi puţin.

Pornind de la nivelul feţei, Bill m-a spălat cu grijă pe tot corpul. Din pricina murdăriei şi a sângelui închegat, apa şi-a pierdut în scurt timp limpezimea. Mi-a examinat foarte atent braţul, ca nu cumva Eric să fi omis vreun ciob. Bill a golit cada şi a umplut-o din nou, răstimp în care n-am avut ce face decât să aştept tremurând. De această dată, am ieşit perfect curată. Plângându-mă a doua oară în privinţa părului, Bill a cedat rugăminţii mele. Mi l-a udat, mi-a dat cu şampon şi m-a clătit cu meticulozitate. Nu e nimic mai minunat decât să fii curat din cap şi până în picioare, să te întinzi apoi într-un pat cu aşternuturi curate şi să dormi în perfectă siguranţă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat la biserica Frăţiei, i-am zis, în timp ce mă ducea spre pat. Ţine-mi de urât până adorm.

Bill m-a strecurat sub cearşaf şi s-a întins alături de mine. Mi-am pus capul pe braţul lui şi s-a întors spre mine. M-am cuibărit la pieptul lui.

— Când am ajuns acolo, locul arăta ca un furnicar cuprins de panică. Parcarea era plină de oameni şi maşini, care tot continuau să sosească pentru petrecerea de peste noapte.

— Era vorba de-o întrunire, am murmurat,

întorcându-mă pe partea dreaptă, pentru a mă ghemui cât mai aproape de el.

— Era mare agitaţie. Aproape toţi s-au năpustit spre maşini şi au părăsit parcarea cât au putut de repede. Conducătorul lor, unul Newlin, a încercat să ne interzică accesul în clădirea Frăţiei – care a fost la un moment dat biserică, nu? –, avertizându-ne că vom pieri în flăcări dacă intrăm, pentru că eram nişte blestemaţi, a pufnit Bill. Stan însă l-a luat pe sus şi l-a dat deoparte. Am intrat apoi în clădire, urmaţi îndeaproape de Newlin şi de femeia lui, care s-au ţinut chiar în spatele nostru. Nici unul dintre noi n-a ars, ceea ce i-a speriat foarte tare pe ceilalţi.

— Sunt convinsă, am bombănit eu.

— Barry ne-a spus că, atunci când comunicase cu tine, simţise că te aflai undeva „jos” – sub nivelul pământului. I se păruse că auzise la tine cuvântul „scări”. Veniserăm doar şase – Stan, Joseph, Velasquez, Isabel şi alţi doi – şi ne-a luat cam şase minute să eliminăm toate posibilităţile şi să găsim scările.

— Cum aţi trecut de uşă? l-am întrebat, amintindu-mi că avea încuietori zdravene.

— Am spulberat-o într-o clipită.

— Ah, normal, i-am zis, gândindu-mă că era alternativa care oferea cel mai uşor acces într-o incintă.

— Ne-am gândit că încă erai închisă la subsol, desigur. Când am intrat în camera în care se afla un bărbat mort, cu pantalonii desfăcuţi…

Bill s-a oprit pentru un lung moment.

— Eram absolut sigur că fuseseşi acolo, pentru că ţi-am simţit mirosul în aer. Am văzut că tipul avea pe el urme de sânge, din sângele tău şi, în plus, am găsit alte urme, peste tot prin clădire. Am fost extrem de îngrijorat.

L-am liniştit bătându-l uşor pe umăr. Mă simţeam prea extenuată ca să-l liniştesc cu mai multă vigoare, aşa că aceasta era singura consolare pe care i-o puteam oferi pentru moment.

— Sookie, m-a întrebat el foarte atent, nu mai ai nimic important să-mi spui?

Eram prea somnoroasă ca să analizez sensul întrebării.

— Nu, i-am răspuns căscând. Cred că am spus destul despre aventurile mele din seara asta.

— M-am gândit că poate n-ai vrut să spui totul, pentru că era şi Eric de faţă.

L-am auzit descălţându-se de pantofi şi lăsându-i să cadă pe podea.

— Godfrey a intervenit exact la ţanc, i-am zis, sărutându-l pe piept, exact în dreptul inimii.

S-a instalat o lungă tăcere. M-am uitat la Bill, şi chipul său mi s-a părut atât de rigid, încât arăta ca o statuie. Genele negre contrastau puternic cu paloarea chipului. Ochii săi negri păreau o prăpastie fără să sfârşit..

— Spune-mi ce-aţi făcut în continuare, i-am zis.

— Am pătruns şi mai adânc în adăpostul subteran şi am găsit o cameră mai mare, precum şi un fel de magazie plină de provizii – mâncare şi arme –, unde ne-a fost clar că locuise un vampir.

Nu văzusem acea parte a adăpostului subteran

şi, evident, nu aveam nici o intenţie să-l revizitez, să văd ce-am pierdut.

— Pe Farrell şi Hugo i-am găsit într-o altă celulă.

— Hugo era în viaţă?

— Mai trăia, îmi zise Bill, sărutându-mă pe frunte. Din fericire pentru Hugo, lui Farrell nu-i place să facă sex decât cu tipi tineri.

— Poate că acesta a şi fost motivul pentru care Godfrey l-a ales pe Farrell, când a hotărât să dea un alt exemplu de păcătos.

Bill m-a aprobat dând din cap.

— Aşa ne-a spus şi Farrell. Stătuse de foarte multă vreme fără să facă sex şi fără să se hrănească, aşa că se simţea extrem de înfometat, în ambele privinţe. Dacă Farrell n-ar fi fost constrâns de lanţurile de argint, Hugo ar fi… avut mult de furcă în preajma lui. Oricum, Farrell a reuşit să se hrănească din Hugo chiar şi încătuşat cu lanţuri de argint la mâini şi la picioare.

— Ştiai că Hugo a fost trădătorul?

— Da, mi-a zis Farrell că v-a auzit conversaţia.

— Cum… Ah, da, uitasem de auzul fin al vampirilor.

— Farrell ar fi vrut să ştie ce i-ai făcut lui Gabe de-a ţipat.

— L-am pocnit peste urechi, i-am zis, făcându-mi palma căuş şi arătându-i cum am procedat.

— Farrell a fost încântat, pentru că tipul ăsta, Gabe, era genul de om căruia îi plăcea să abuzeze de putere, şi-l supusese pe Farrell la multe umilinţe.

— Farrell a avut mare noroc că nu este femeie.

Unde-i Hugo acum?

— Undeva în siguranţă.

— În siguranţă pentru cine?

— Pentru vampiri. Au decis să-l ţină departe de jurnaliştii care de-abia aşteaptă să pună mâna pe povestirea lui.

— Ce-i vor face?

— Asta hotărăşte numai Stan.

— Nu-ţi aminteşti că am avut o înţelegere cu Stan? A promis că nu-i va ucide pe oamenii pe care eu îi găsesc vinovaţi.

Era clar că Bill nu dorea să înceapă o polemică pe această temă. Chipul îi era împietrit.

— Sookie, acum trebuie să dormi. Vorbim despre asta după ce te trezeşti.

— Dar până atunci poate să fie deja mort.

— De ce-ţi pasă ţie?

— Fiindcă aşa ne-a fost înţelegerea! Ştiu că Hugo e un nemernic şi-l urăsc de moarte, dar totodată îmi pare rău pentru el. Nu pot să fiu părtaşă la uciderea lui şi să-mi trăiesc apoi viaţa ca şi cum n-aş avea nimic pe conştiinţă.

— Sookie, o să fie în viaţă când te trezeşti. Mai vorbim atunci.

Simţeam cum somnul mă trage în străfundurile sale asemenea curenţilor marini. Îmi era greu să cred că era numai două dimineaţa.

— Îţi mulţumesc că ai venit după mine.

Bill a continuat după o scurtă pauză:

— La sediul Frăţiei am găsit doar urme din sângele tău şi cadavrul violatorului. Când am văzut că nu erai nici la spital, de unde dispăruseşi fără

urmă…

— Mmmmh?

— Am fost foarte, foarte speriat. Nu ştia nimeni de tine. De fapt, în timp ce vorbeam cu asistenta care te luase în primire, numele tău a dispărut brusc de pe monitorul computerului.

Eram impresionată. Teriantropii erau organizaţi uimitor de bine.

— Poate că ar trebui să-i trimit Lunei un buchet de flori, i-am zis, articulând cuvintele cu mare greutate.

Bill m-a sărutat – un sărut foarte plăcut –, după care n-am mai ştiut nimic.

Capitolul 7

M-am întors cu greu pe-o parte şi am privit ecranul luminos al ceasului de pe noptieră. Încă nu sosiseră zorile, dar nu mai era mult până atunci. Capacul sicriului era închis, ceea ce însemna că Bill se instalase deja înăuntru. De ce oare mă trezisem? N-am putut să nu mă întreb.

Aveam ceva de făcut, dar uitasem ce anume. Uimită de lentoarea minţii, mi-am pus pe mine un tricou, o pereche de pantaloni scurţi şi m-am încălţat cu sandalele. Privind cu coada ochiului în oglindă, am observat că arătam la fel de groaznic, aşa că m-am întors cu spatele şi am început să mă pieptăn. Spre marea mea surprindere şi încântare, poşeta pe care o pierdusem se afla pe masa din camera de zi. Mi-o adusese cineva noaptea trecută de la sediul Frăţiei. Mi-am pus înăuntru „cheia” de plastic şi am coborât extenuată în holul liniştit al hotelului.

Barry nu era de serviciu, iar înlocuitorul său era prea educat ca să mă întrebe ce naiba căutam acolo, arătând într-un hal fără de hal. Mi-a chemat un taxi şi i-am spus şoferului unde vreau să ajung. Acesta m-a privit în oglinda retrovizoare.

— N-aţi vrea mai bine să mergeţi la un spital? mi-a sugerat, oarecum îngrijorat.

— Nu, am fost deja, i-am zis, dar răspunsul meu nu păru să-l liniştească.

— Dacă vampirii ăia vă tratează atât de rău, de

ce mai umblaţi cu ei?

— Oamenii mi-au făcut asta, i-am spus. Nu vampirii.

După care am plecat. Fiind duminică dimineaţă, străzile nu erau aglomerate. Ne-a trebuit doar un sfert de oră să ajungem în locul în care fusesem cu o seară în urmă: parcarea bisericii Frăţiei.

— Puteţi să mă aşteptaţi? l-am întrebat pe şofer, un bărbat la vreo şaizeci de ani, îmbrăcat într-o cămaşă din tartan cu capse şi nu cu nasturi, grizonant şi cu un dinte lipsă.

— Da, nici o problemă, mi-a răspuns el, aprinzând lumina din plafonieră şi scoţând de sub scaun o carte cu povestiri western, de Louis L'Amour.

În parcarea puternic luminată de becurile cu vapori de sodiu, nu se vedea nici o urmă a incidentelor care avuseseră loc cu o seară în urmă. Nu erau decât două maşini în parcare, ceea ce sugera că fuseseră abandonate în noaptea precedentă. Una dintre ele îi aparţinuse probabil lui Gabe. Nu ştiam dacă avusese sau nu rude, dar speram să nu fi avut. În primul rând, pentru că era atât de sadic, încât le-ar fi făcut cu siguranţă viaţa un calvar şi, în al doilea rând, pentru că sărmanii oameni s-ar fi întrebat pentru tot restul vieţii cum şi de ce murise. Oare ce făceau Sarah şi Steve Newlin? Le mai rămăseseră suficient de mulţi membri cât să poată continua activitatea Frăţiei? Armele şi proviziile erau probabil în continuare în subsolul bisericii. Cine ştie, poate chiar se pregăteau de venirea Apocalipsei.

Din întunericul de dincolo de biserică, apăru o figură. Godfrey. Era în continuare despuiat până la brâu şi chipul îi arăta ca al unui băieţandru de şaisprezece ani. Numai strălucirea ochilor şi tiparul neobişnuit al tatuajelor îi trădau adevărata fire.

— Am venit să te văd, i-am spus odată ce s-a apropiat, gândindu-mă că poate ar fi fost mai adecvată expresia „să te conduc pe ultimul drum”.

— De ce?

— Fiindcă ţi-am rămas datoare.

— Dar sunt o creatură malefică.

— Da, aşa e, i-am zis, acceptând realitatea. Ai făcut totuşi un lucru bun când m-ai salvat din mâinile lui Gabe.

— Cum, ucigând un om în plus? Oricum, pentru mine n-a contat câtuşi de puţin. Au fost mult prea mulţi. Măcar te-am scutit de-o umilinţă.

Glasul său parcă mi-a smuls inima din piept.

Lumina ce cuprindea încet firmamentul era atât de slabă, încât strălucirea lămpilor fluorescente din parcare mi-a permis să privesc mai atentă chipul foarte, foarte tânăr din faţa mea.

Dintr-odată, realmente absurd, am izbucnit în plâns.

— Îţi mulţumesc, îmi spuse Godfrey pe un ton distant. Iată, la final, cineva plânge pentru mine. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva, adăugă el, îndepărtându-se la o distanţă sigură.

O clipă mai târziu, răsări soarele.

Imediat ce-am urcat în taxi, şoferul a lăsat deoparte cartea şi m-a întrebat:

— Ce fac acolo, un foc de tabără? Mi s-a părut c-am văzut fum gros şi era cât pe ce să vin să văd ce se-ntâmplă.

— Acum deja s-a stins, i-am răspuns.

Pe parcursul a vreo doi kilometri, n-am făcut decât să-mi şterg lacrimile cu batista, după care am privit pe geam cum ieşeau din negura nopţii cartierele îndepărtate ale oraşului.

La hotel, odată intrată în cameră, mi-am dat jos pantalonaşii, m-am întins în pat şi, pregătindu-mă pentru o lungă perioadă de veghe, m-am cufundat pe nesimţite într-un somn profund.

Bill m-a trezit după asfinţit, exact aşa cum îi plăcea lui: ridicându-mi tricoul şi alintându-mi pieptul cu firele părului său negru. Simţeam că mă trezisem pe jumătate stimulată, ca să spun aşa, pentru că începuse să-mi răsfeţe tandru cu buzele unul dintre sâni, pe care-i considera cei mai frumoşi din lume. Era foarte grijuliu să nu cumva să-mi facă vreo rană cu caninii, care îi erau coborâţi complet – acesta fiind doar unul dintre indiciile excitării sale.

— Dacă sunt foarte, foarte atent, ce zici, n-ar putea chiar să-ţi placă? îmi murmură el la ureche.

— Numai dacă te porţi cu mine ca şi cum aş fi din sticlă, i-am şoptit, ştiind bine că nu-i ceream nimic imposibil.

— Dar porţiunea asta nu pare deloc din sticlă, îmi zise el, coborându-şi cu gingăşie braţul spre o zonă mai delicată. Eşti caldă. Umedă.

Am gemut.

— Doar dintr-atât? Chiar te doare? întrebă el, mişcându-şi mai energic mâna.

— Bill..., a fost tot ce-am mai apucat să-i spun, pentru că ne-am unit imediat buzele şi i-am simţit limba începând dansul unui ritm binecunoscut.

— Întoarce-te într-o parte, îmi şopti el. Mă voi ocupa eu de tot.

Ceea ce a şi făcut.

— De ce ţi-ai pus tricoul pe tine? întrebă el mai târziu, după ce-şi luă din frigider o sticlă cu sânge şi-l încălzi în cuptorul cu microunde.

Eu fiind destul de slăbită, a preferat să nu deguste şi din sângele meu.

— Am asistat la moartea lui Godfrey.

— Ce-ai făcut? întrebă contrariat Bill.

— Godfrey a întâlnit în sfârşit zorile, i-am răspuns, folosind cu perfectă naturaleţe o expresie pe care nu cu mult timp în urmă o consideram stânjenitor de melodramatică.

Urmă o tăcere îndelungată.

— De unde ai ştiut că-şi va menţine hotărârea? Cum de-ai ştiut unde să te duci?

Am ridicat din umeri, atât cât am putut, având în vedere că stăteam întinsă.

— Părea foarte hotărât să respecte planul iniţial şi am presupus că nu va renunţa la el. În plus, mi-a salvat viaţa. Aşa că măcar atât puteam să fac pentru el.

— A dat dovadă de curaj?

— S-a stins cu multă demnitate, i-am spus, privindu-l în ochi. Mi-a părut chiar dornic să încheie socotelile cu viaţa.

Nu ştiam ce-i în mintea lui Bill, dar aveam să aflu imediat:

— Trebuie să mergem să ne întâlnim cu Stan, să-i spunem şi lui.

— De ce trebuie să-l vedem iarăşi pe Stan?

Dacă n-aş fi fost o femeie cu adevărat matură, m-aş fi supărat, cu siguranţă. Dar, chiar şi aşa, Bill m-a privit dojenitor.

— Pentru că trebuie să-i povesteşti tot ce-ai păţit, aşa încât să fie pe deplin convins că ne-am făcut treaba. De asemenea, nu uita că mai este şi Hugo la mijloc, mi-a spus el, suficient de ferm cât să mă întristeze.

Deoarece mă deranja până şi ideea de a-mi acoperi trupul cu veşminte care nu-mi erau necesare la rănile pe care le suferisem, am ales până la urmă o rochie lungă, fără mâneci, gri-închis, tricotată dintr-un material moale şi m-am încălţat cu sandale. Din moment ce-mi era încă dificil să-mi ridic braţele, Bill mi-a pieptănat părul şi mi-a pus în urechi o pereche de cercei pe care a hotărât să-i asorteze cu un lănţişor din aur. Arătam de parcă mă pregătisem pentru a participa la o reuniune a femeilor maltratate. Bill a sunat apoi la recepţie şi a solicitat închirierea unei maşini. Nu ştiu când a fost adus vehiculul în garajul subteran al hotelului. Nu ştiu nici măcar cine s-a ocupat de această treabă. Bill a condus. N-am mai privit o clipă pe fereastră. Mă săturasem deja de Dallas.

Casa din Green Valley Road arăta la fel de liniştită ca în urmă cu două nopţi, dar, odată ce-am fost invitaţi înăuntru, am văzut că era plină de

vampiri. Sosisem în toiul unei petreceri de bun venit organizată în cinstea lui Farrell, care stătea în mijlocul camerei de zi şi ţinea de umăr un tânăr drăguţ, ce nu părea să fi avut mai mult de optsprezece ani. Tânărul avea în mână o sticlă de coca-cola, iar Farrell una cu sânge sintetic, 0-negativ, şi arăta aproape la fel de rumen ca şi partenerul său.

Farrell nu mă cunoştea şi s-a arătat încântat când am făcut cunoştinţă. Era îmbrăcat din cap şi până în picioare într-o costumaţie de cowboy autentic şi mă aşteptam dintr-un moment într-altul să-l aud zornăind din pinteni când s-a aplecat deasupra mâinii pe care i-o întinsesem.

— Eşti atât de minunată, îmi zise el exuberant, ridicând sticla cu sânge artificial, încât, dacă m-aş culca cu femei, te-aş curta o săptămână întreagă fără încetare. Ştiu că te indispun aceste mici vânătăi, dar ele nu fac decât să-ţi evidenţieze şi mai mult frumuseţea.

Nu m-am putut abţine să nu râd, pentru că, pe lângă faptul că mergeam de parcă aş fi avut optzeci de ani, ştiam bine că-mi era învineţită toată partea stângă a feţei.

— Bill Compton, eşti un vampir tare norocos, i se adresă Farrell.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, îi răspunse Bill, zâmbind oarecum rezervat.

— Frumoasă şi curajoasă!

— Mulţumesc, Farrell. Unde este Stan? i-am zis, hotărând să-i întrerup valul de laude care nu numai că-l enervau pe Bill, dar începuseră să-i stârnească

interesul şi tânărului său însoţitor.

Intenţionam să relatez povestirea o singură dată şi nu mai mult.

— În sufragerie, unde vă aşteaptă cu deosebită plăcere, îmi răspunse acelaşi vampir tânăr care o adusese pe sărmana Bethany în sufragerie, când fusesem ultima oară aici.

El trebuie să fi fost Joseph Velasquez. Nu părea să aibă mai mult de un metru şaptezeci şi cinci, iar genele moştenite de la strămoşii săi hispanici îl înzestraseră cu ten arămiu şi ochi negri, ca ai unui nobil iberic, în vreme ce natura de vampir îi împietrise privirea şi îi impregnase în ea dorinţa de a face numaidecât rău. Şi, după cum scruta camera, se părea că de-abia aşteaptă să pună mâna pe vreun scandalagiu. Tot el se ocupa probabil şi de menţinerea ordinii în interiorul cuibului.

Am aruncat o privire spre ceilalţi vampiri şi spre cei câţiva oameni care petreceau în celelalte camere spaţioase ale casei. Pe Eric nu l-am văzut şi m-am întrebat dacă plecase deja spre Shreveport.

— Unde-i Isabel? l-am întrebat încet pe Bill.

— Isabel e pedepsită, mi-a răspuns atât de încet, încât de-abia l-am auzit.

Nu dorea să vorbească despre acest lucru, iar când Bill considera că aşa este cel mai înţelept, ştiam că trebuie să-mi ţin gura închisă.

— A adus un trădător în cuib şi trebuie să plătească pentru asta.

— Dar…

— Şşş.

Sufrageria era la fel de aglomerată ca şi camera de zi. Stan şedea pe acelaşi scaun şi purta aceeaşi vestimentaţie în care îl văzusem şi la ultima noastră întâlnire. S-a ridicat imediat ce-am intrat şi, după felul în care a făcut acest lucru, mi-am dat seama că era un gest prin care dorea să evidenţieze statutul important pe care-l căpătasem.

— Domnişoară Stackhouse, Bill, ne întâmpină el politicos, strângându-mi cu mare grijă mâna.

Stan mă examină din priviri şi, din spatele albastrului-spălăcit al ochilor, părea să nu piardă nici cel mai mic detaliu al rănilor mele. Îşi lipise rama ochelarilor cu bandă adezivă.

— Vă rog, povestiţi-mi tot ce s-a întâmplat ieri, fără să omiteţi nimic, îmi zise el.

Rugămintea lui mi-a amintit fără să vreau de rapoartele pe care Archie Goodwin i le dădea detectivului şi prietenului său, Nero Wolfe.

— O să-l plictisesc pe Bill, i-am spus sperând să scap de această corvoadă reiterativă.

— Bill nu se va supăra să fie şi el puţin plictisit.

Nu aveam cum să scap, aşa că am oftat şi am început din clipa în care mă întâlnisem cu Hugo în hotelul Silent Shore. Pe parcursul naraţiunii m-am gândit că ar fi bine să nu amintesc şi numele lui Barry, din moment ce nu ştiam dacă doreşte să fie sau nu cunoscut de vampirii din Dallas. Aşa că i-am spus „unul dintre hamalii hotelului”. Însă îmi dădeam seama că vampirii ar fi putut afla foarte uşor despre cine era vorba, dacă îşi dădeau puţin

silinţa.

Când am ajuns la episodul în care Gabe l-a trimis pe Hugo în celula lui Farrell şi a încercat apoi să mă violeze, buzele mi s-au crispat într-o grimasă, iar chipul mi s-a încordat atât de puternic, încât am crezut că-mi va plesni pe loc.

— De ce face asta? îl întrebă Stan pe Bill, ca şi cum eu nici n-aş fi fost de faţă.

— Când e tensionată..., începu Bill.

— Ah, da.

Stan m-a privit şi mai gânditor, moment în care mi-am ridicat braţele şi mi-am strâns părul în coadă. Bill mi-a înmânat o cordeluţă elastică pe care a scos-o din buzunar şi, cu un efort considerabil, mi-am răsucit strâns părul, aşa încât să pot înfăşură cordeluţa de trei ori în jurul lui.

Imediat ce-am început să-i relatez despre ajutorul primit din partea teriantropilor, Stan şi-a manifestat curiozitatea aplecându-se în faţă. A vrut să afle mai mult decât i-am spus, dar eram hotărâtă să nu-i divulg vreun nume. S-a arătat extrem de gânditor odată ce am încheiat şi i-am zis că vârcolacii mă lăsaseră chiar la intrarea în hotel. Nu ştiam dacă aş fi făcut bine să-l amintesc pe Eric, aşa că l-am omis cu desăvârşire. Oricum, apăruse aici ca un personaj venit din California şi n-avea ce căuta la hotel. Mi-am rectificat şirul povestirii şi i-am zis că am urcat direct în cameră, unde l-am aşteptat pe Bill.

După aceea, i-am spus despre întâlnirea cu Godfrey.

Spre surprinderea mea, Stan părea să nu

priceapă faptul că Godfrey murise şi m-a rugat să-i repet acest episod al povestirii, răstimp în care şi-a întors capul în altă direcţie. Din spate, Bill m-a mângâiat liniştitor. Stan şi-a întors apoi privirea spre noi, ştergându-şi ochii cu o batistă pe care începuseră să apară pete roşii. Aşadar, era adevărat că vampirii puteau să plângă, şi era la fel de adevărat că aveau lacrimi de sânge.

Am plâns şi eu împreună cu el, dar Godfrey meritase să moară, pentru că maltratase şi ucisese copii secole la rând. M-am întrebat câţi oameni or fi închişi pentru aceleaşi crime pe care le-a comis şi Godfrey. Pe de altă parte, Godfrey mă ajutase într-o situaţie extrem de neplăcută şi luase cu el cea mai împovărătoare suferinţă şi vinovăţie pe care o văzusem vreodată la cineva.

— Cât curaj şi fermitate, spuse admirativ Stan. Nu părea deloc suferind, ci doar copleşit de admiraţie.

— Chiar mi-au dat lacrimile, adăugă el pe un ton din care mi-am dat seama că dorea să-i aducă un adevărat omagiu. După ce Bill l-a identificat pe Godfrey noaptea trecută, am aflat că era membrul unui cuib din San Francisco. Colegii săi vor suferi îngrozitor când vor auzi că a fost capabil să-l trădeze pe Farrell. Dar, totodată, curajul de care a dat dovadă şi faptul că şi-a ţinut cuvântul şi şi-a dus la îndeplinire hotărârea…!

Stan părea cu adevărat emoţionat, în timp ce pe mine mă dureau toate oasele. Am început să scotocesc prin poşetă după cutiuţa cu Tylenol, din care am vărsat în palmă două pastile. La un simplu

gest din partea lui Stan, tânărul vampir mi-a adus imediat un pahar cu apă.

— Mulţumesc, i-am spus, spre marea lui surprindere.

— Şi noi îţi mulţumim pentru efortul depus, mi-a răspuns imprevizibil Stan, care părea să nu-şi fi uitat bunele maniere. Ai dus la bun sfârşit treaba pentru care ai fost angajată şi chiar mai mult decât atât. L-am găsit şi l-am salvat pe Farrell numai datorită ţie şi îmi pare tare rău că ai avut de suferit în urma acestei acţiuni.

Din stilul în care mi-a vorbit, mi-am dat imediat seama că dorea să încheie întrevederea.

— Ar mai fi o problemă, i-am zis, trăgându-mă spre marginea scaunului.

Bill se mişcă brusc în spatele meu, dar nu l-am băgat de seamă.

Cutezanţa de care dădusem dovadă îl făcu pe Stan să-şi ridice mirat sprâncenele decolorate.

— Da, în ceea ce priveşte plata, aşa cum ne-a fost înţelegerea, vom trimite cecul reprezentantului vostru, în Shreveport. Vă rog, rămâneţi cu noi în această noapte şi vom sărbători împreună întoarcerea lui Farrell.

— După cum ne-am înţeles, în cazul în care descopăr că o fiinţă umană este vinovată pentru tot ce s-a întâmplat, omul respectiv nu va fi pedepsit de vampiri, ci va fi predat poliţiei, aşa încât să plătească legal pentru faptele sale. Prin urmare, vreau să vă întreb unde este Hugo.

Stan îşi ridică imediat privirea spre Bill, în spatele meu, părând să-l întrebe tacit cum de nu

putea să-şi controleze mai bine femeia.

— Hugo şi Isabel sunt împreună, îmi răspunse criptic Stan.

Nu voiam cu adevărat să aflu ce se întâmpla cu ei, dar îmi revenea datoria să rezolv această problemă.

— Să înţeleg că nu doriţi să vă respectaţi promisiunea? l-am întrebat, ştiind bine că aceasta era o reală provocare pentru Stan.

Ar trebui să existe o cugetare, ceva de genul „mândru ca un vampir”. Fiindcă sunt cu toţii foarte orgolioşi. Îl jignisem profund pe Stan şi ştiam bine că orice alt vampir s-ar fi înfuriat peste măsură la auzul aluziei că i-ar lipsi onoarea. Chipul i s-a încrâncenat atât de înfricoşător, încât eram cât pe ce să renunţ. În doar câteva clipe, nu mai rămăsese nimic uman în el: buzele i-au descoperit brusc dinţii, caninii i-au coborât, trupul i s-a încovoiat şi părea să se alungească.

Un moment mai târziu, s-a ridicat şi mi-a făcut un semn scurt din mână, să-l urmez. Bill m-a ajutat să mă scol şi l-am însoţit amândoi pe Stan, trecând prin dreptul a cel puţin şase dormitoare ale căror uşi erau închise. Din spatele unei uşi am auzit sunetele inconfundabile ale unui act sexual. Spre uşurarea mea, am trecut mai departe şi am urcat la etaj. Mi-a fost dificil să urc treptele. Stan n-a privit o clipă în spate şi nu şi-a încetinit deloc mersul, aşa încât a trebuit să ţinem pasul cu el. Oprindu-se în dreptul unei uşi care arăta la fel ca toate celelalte, a descuiat-o, s-a tras într-o parte şi mi-a făcut semn să intru.

Nu era ceva ce-mi doream cu adevărat, dar a trebuit să-l ascult. Aşa că am păşit în faţă şi am privit înăuntru.

Cu excepţia mochetei albastru-închis, care acoperea toată podeaua, camera era complet goală. De unul din pereţii laterali ai camerei era legată Isabel, cu lanţuri de argint, bineînţeles. Hugo era şi el încătuşat, însă de peretele opus. Amândoi erau treji şi au privit imediat spre uşă.

Isabel, deşi complet goală, m-a salutat din cap de parcă ne-am fi întâlnit la cumpărături. Încheieturile şi gleznele îi erau protejate cu un fel de manşete, aşa încât argintul să nu-i ardă pielea, dar se vedea clar că lanţul o slăbise serios.

Hugo era şi el dezbrăcat şi privea fix către Isabel. Când am intrat, n-a făcut decât să-şi arunce într-o doară ochii spre uşă, după care şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Isabel. Am încercat să nu mă simt stânjenită din pricina faptului că m-a întâmpinat cu atât de puţin respect. Cred însă că a fost pentru prima dată în viaţă când am văzut un adult despuiat, în afara lui Bill.

— Deşi este foarte înfometată, nu se poate hrăni din el, îmi zise Stan. Iar el nu poate să facă sex cu ea, cu toate că este topit după ea. Asta le va fi pedeapsa timp de luni de zile. Cum l-ar pedepsi pe Hugo tribunalele oamenilor?

Am reflectat puţin la întrebarea lui. Ce făcuse Hugo, pentru a putea fi cu adevărat condamnat?

Îi păcălise pe vampiri şi intrase în cuibul acestora cu gânduri necurate. În plus, o iubea cu adevărat pe Isabel, dar îi trădase totuşi pe

camarazii acesteia. Hmmm. Nu cred să fi existat o lege în acest sens.

— A ascuns totuşi un microfon în sufragerie, i-am răspuns, gândindu-mă că măcar pentru atâta lucru ar putea fi condamnat.

— Şi cât va sta închis pentru această faptă? întrebă Stan.

Bună întrebare. Slabe speranţe să ajungă să fie condamnat, pentru că un juriu uman ar putea considera justificată acţiunea de spionare a unei case frecventate de vampiri. Drept răspuns, am oftat. Ceea ce a fost suficient pentru Stan.

— Pentru ce altceva ar putea sta la răcoare? întrebă el.

— M-a păcălit şi m-a dus la sediul Frăţiei, ştiind bine că-mi pune viaţa în pericol… Nu e chiar ilegal, dar… el, ăăă…

— Exact ce spuneam.

Hugo arăta de parcă era vrăjit şi nu şi-a dezlipit o clipă privirea de Isabel.

Aşa cum Godfrey săvârşise o mulţime de crime, Hugo provocase şi fusese părtaş la înfăptuirea acestor rele.

— Cât vor sta aici? l-am întrebat.

Stan ridică din umeri.

— Trei sau patru luni. Lui Hugo îi vom da de mâncare, dar nu şi lui Isabel.

— Iar după aceea?

— Pe el îl vom dezlega primul şi îi vom oferi astfel un avans de o zi.

Bill mă apucă uşor de încheietură, semn că dorea să nu mai continui cu întrebările.

Isabel se uită din nou la mine şi îşi apleacă uşor capul, părând a-mi spune că era pe deplin corectă pedeapsa prin care treceau.

— În regulă, gata, le-am zis, ridicându-mi palmele în faţă. Ajunge!

După care m-am întors şi am coborât scările încet şi precaută.

Simţeam că-mi pierdusem puţin din integritate, dar nu reuşeam cu nici un chip să-mi dau seama cum aş fi putut acţiona altfel. Cu cât reflectam mai mult, cu atât deveneam mai confuză. Nu sunt obişnuită să clarific astfel de probleme morale. Pentru mine, lucrurile fie sunt rele, fie sunt bune.

Ei bine, se pare că există totuşi şi o zonă cenuşie, deoarece sunt unele lucruri care se încadrează în această categorie, cum se întâmplă atunci când îi spun lui Arlene că are o rochie foarte frumoasă, când, de fapt, aceasta o face să arate îngrozitor, ori faptul că trăiesc cu Bill fără să fim căsătoriţi. Adevărul este că nu ne putem căsători, întrucât nu sunt legale astfel de mariaje şi, în plus, nici nu m-a cerut de soţie.

Gândurile mi s-au tot învârtit zbuciumate în jurul nefericitei perechi din dormitorul de la etaj şi, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că-mi părea mai rău de Isabel decât de Hugo. În definitiv, Hugo se făcea vinovat de înfăptuirea unui rău; Isabel fusese doar neglijentă.

Aveam suficient timp să parcurg în voie astfel de şabloane mentale conclusive, din moment ce Bill părea să se distreze de minune la petrecere. Nu participasem decât o dată sau de două ori la

genul acesta de petreceri mixte, formate din vampiri şi oameni. Un amestec ce-mi părea tulburător chiar şi acum, după doi ani de la recunoaşterea legală a vampirismului. Consumul public de sânge – direct de la oameni, fireşte – este interzis cu desăvârşire, iar în locuinţa vampirilor din Dallas această lege era respectată cu stricteţe. Am văzut din când în când câte un cuplu dispărând pentru o vreme la etaj, dar, de fiecare dată, oamenii au revenit în salon absolut nevătămaţi. Ştiu asta pentru că i-am numărat şi observat pe toţi cu mare atenţie.

Bill trăia de luni de zile în compania oamenilor şi se simţea excelent ori de câte ori avea ocazia să întâlnească şi să discute cu semeni de-ai lui. A conversat entuziasmat, ba cu un vampir, ba cu altul, despre Chicago-ul anilor douăzeci, ori despre oportunităţile de afaceri din diverse companii pe care le deţineau vampirii în alte colţuri ale lumii. Eu, pe de altă parte, mă simţeam atât de sleită, încât m-am mulţumit să stau pe o canapea confortabilă şi să privesc în jur, sorbind din când în când din cocktailul cu votcă şi suc de portocale. Barmanul era un tânăr agreabil, cu care am discutat puţin despre munca în baruri. Deşi ar fi trebuit să mă relaxeze şi să mă bucure acest scurt răgaz în care nu lucram în localul lui Sam, simţeam că mi-ar fi plăcut mult mai mult să fiu îmbrăcată în uniforma barului şi să iau comenzile clienţilor. Nu eram deloc obişnuită cu schimbări majore în rutina vieţii mele.

La un moment dat, s-a aruncat pe canapea o

tânără, poate cu puţin mai mică decât mine, care s-a dovedit a fi prietena vampirului responsabil cu ordinea, Joseph Velasquez, cel care îl însoţise pe Bill în raidul de ieri-noapte la sediul Frăţiei. Pe fată o chema Trudi Pfeiffer. Trudi îşi coafase părul în ţepi roşii stridenţi, avea în limbă şi în nas câte un inel, machiajul îi era efectiv macabru şi îşi dăduse buzele cu ruj negru, culoare despre care mi-a spus mândră că poartă numele de Putreziciunea Mormântului. Talia blugilor îi era atât de joasă, încât n-am putut să nu mă întreb cum de reuşea să se ridice şi să şadă în ei. Şi-i purta probabil atât de jos, tocmai pentru a-şi scoate în evidenţă şi inelul din buric. Bluza pe care o purtasem în seara când mă atacase menada pălea în comparaţie cu decolteul extrem de larg al bluziţei tricotate în care se îmbrăcase Trudi. Altfel spus, Trudi era o fată căreia îi plăcea să lase totul la vedere.

Când am început să discut cu ea, nu mai părea câtuşi de puţin la fel de ciudată cât o făcea să arate vestimentaţia pe care şi-o alesese. Trudi era studentă şi, din ce-am aflat de la ea, ascultându-i povestea într-un mod cât se poate de legitim, era convinsă că prietenia cu Joseph reprezenta o modalitate prin care dorea să-i enerveze pe cei din jurul ei. Aceştia fiind în principal părinţii, din câte înţelesesem.

— Ar prefera să mă întâlnesc mai degrabă cu un negru, îmi zise ea mândră.

Am încercat să arăt cu adevărat impresionată:

— Ai tăi chiar îi urăsc pe morţi, nu?

— Ah, mai mult decât orice, mi-a răspuns dând

din cap de câteva ori, vânturându-şi excentrică unghiile negre în aer şi sorbind dintr-o sticlă de bere Dos Equis. Maică-mea îmi spune mereu: Chiar nu poţi să-ţi găseşti şi tu un bărbat *viu?*

Am râs amândouă.

— Şi, cum te înţelegi cu Bill? continuă ea, ridicându-şi sugestiv sprâncenele şi sugerându-mi astfel că este o întrebare foarte importantă.

— Te referi la…?

— Cum e la pat? Joseph este incredibil! N-aş putea spune că am fost surprinsă, ci mai degrabă uşor demoralizată.

Am reflectat un minut la vorbele ei.

— Mă bucur pentru tine, i-am zis într-un final.

Dacă ar fi fost prietena mea bună, Arlene, i-aş fi răspuns printr-un clipit şi-un zâmbet, însă nici prin gând nu-mi trecea să discut despre viaţa mea sexuală cu o străină şi cu atât mai puţin să aflu cine ştie ce amănunte despre ea şi Joseph.

Trudi s-a ridicat să-şi ia încă o bere şi a rămas să converseze cu barmanul. Am închis ochii uşurată şi obosită totodată, iar o clipă mai târziu am simţit perna canapelei lăsându-se lângă mine. Aruncând o scurtă privire în dreapta, am văzut că noul meu interlocutor era de această dată Eric. Nici că se putea mai bine.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Mai bine decât arăt, l-am minţit.

— I-ai văzut pe Hugo şi pe Isabel?

— Da, i-am răspuns frământându-mi palmele în poală.

— O răsplată binemeritată, nu?

Credeam că Eric încearcă să mă provoace.

— Într-un fel, da. Admiţând că Stan îşi va ţine cuvântul.

— Sper că nu i-ai spus în faţă acest lucru, îmi zise Eric amuzat.

— Nu în chiar atât de multe cuvinte. Şi asta numai pentru că sunteţi al naibii de orgolioşi, i-am spus, surprinzându-l cu acest răspuns.

— Aşa e, ai dreptate.

— Ai venit până aici doar să mă verifici?

— În Dallas?

Am dat din cap uşor.

— Da, îmi zise el, ridicând din umeri.

Cămaşa tricotată pe care o purta, cu model plăcut, cafeniu-albastru, îi făcea umerii să arate masivi.

— Este prima oară când te împrumutăm cuiva, continuă el, şi doream să mă asigur că lucrurile decurg în regulă şi fără să fie necesară prezenţa mea oficială.

— Crezi că Stan ştie cine eşti?

Întrebarea îi stârni interesul.

— Nu-i un lucru nefiresc, îmi răspunse într-un final. Şi el ar fi procedat la fel, dacă ar fi fost în locul meu.

— Ce zici, ai putea de-acum să ne laşi să trăim liniştiţi, pe mine şi pe Bill? l-am întrebat.

— Nu, pentru că eşti foarte utilă şi, în plus, dacă mă vezi mai des, sper să ajungi să mă îndrăgeşti.

— Nici gând.

Eric pufni în râs, fixându-mă cu privirea într-un mod în care îmi arăta clar că vorbea foarte serios.

Fir-ar să fie!

— Arăţi nespus de senzuală în rochiţa asta tricotată şi fără nimic pe dedesubt, îmi zise Eric. Dacă îl laşi pe Bill şi vii la mine de bunăvoie, el va accepta acest lucru fără să crâcnească.

— Dar nu voi face aşa ceva, i-am spus, moment în care am avut o străfulgerare.

Eric a dat să-mi răspundă, dar i-am acoperit imediat gura cu palma şi mi-am întors de câteva ori capul într-o parte şi alta, pentru a recepţiona totul cât mai clar.

— Ajută-mă, i-am zis.

Fără să scoată un cuvânt, Eric se sculă şi mă ajută cu tandreţe să mă ridic în picioare. Sprâncenele mi s-au încruntat brusc, imediat ce i-am simţit pe toţi în jurul casei. Eram înconjuraţi.

Minţile atacatorilor ajunseseră la tensiune maximă. Dacă Trudi n-ar fi sporovăit mai devreme încontinuu, i-aş fi putut auzi înainte să se furişeze şi să înconjoare casa.

— Eric, i-am zis, încercând să captez cât mai multe gânduri şi auzind dintr-odată o numărătoare inversă. Oh, Dumnezeule! Culcaţi-vă la podea! am strigat cât am putut de tare.

Vampirii s-au conformat cu toţii şi doar oamenii au fost cei care au murit în clipa când membrii Frăţiei au deschis focul.

Capitolul 8

La un metru distanţă, Trudi zăcea sfârtecată de gloanţe. Părul stacojiu al fetei căpătase o altă nuanţă de roşu, iar ochii larg deschişi mă priveau pierduţi în veşnicie.

Barmanul, Chuck, era doar rănit, întrucât structura solidă a barului îi oferise o oarecare protecţie.

Eric se întinsese direct pe mine. Dat fiind că mă simţeam deja destul de rău, greutatea lui mă împovăra atât de mult, încât l-am înghiontit să se dea jos. Însă, un moment mai târziu, mi-am dat seama că el ar fi supravieţuit cu siguranţă în cazul în care ar fi fost atins de gloanţe. Ceea ce nu puteam spune şi despre mine. Aşa că l-am acceptat bucuroasă ca paravan, pentru minutele îngrozitoare ale primului atac, când puştile, carabinele şi pistoalele s-au descărcat fără oprire asupra vilei din suburbia oraşului.

Pe toată durata împuşcăturilor şi zgomotelor infernale de sticlă spartă, a urletelor vampirilor şi strigătelor oamenilor, mi-am închis instinctiv ochii. Vacarmul era la fel de copleşitor ca şi valul uriaş format din zeci şi sute de minţi ce mă asaltează când călătoresc cu maşina în mare viteză. Odată ce zarva s-a mai potolit, l-am privit pe Eric în ochi. Incredibil, dar Eric părea chiar încântat.

— Ştiam eu că, într-un fel sau altul, tot voi ajunge pe tine, îmi zise el zâmbind.

— Încerci să mă înfurii, ca să uit cât sunt de înfricoşată?

— Nu, doar profit de ocazie.

Încercând să scap de sub el, am zvâcnit puternic din şolduri:

— Ah, minunat! Mai fa o dată aşa.

— Eric, tânăra cu care am discutat mai devreme zace la numai trei paşi de noi şi are sfârtecată o parte a craniului.

— Sookie, mi-a răspuns devenind brusc foarte serios, sunt mort de câteva sute de ani şi sunt obişnuit cu astfel de scene. Fata încă n-a murit. A mai rămas în ea o mică scânteie. Vrei s-o transform?

Rămăsesem pur şi simplu şocată. Cum aş fi putut lua o asemenea decizie?

Răspunsul însă mi l-a dat chiar el:

— Gata, nu mai e posibil. S-a dus.

În răstimpul în care m-am holbat la el, s-a lăsat o linişte aproape completă. Singurele sunete care se auzeau erau gemetele prietenului lui Farrell, care îşi strângea cu ambele palme coapsa însângerată, în vreme ce de-afară s-au auzit maşinile îndepărtându-se în trombă pe străduţa liniştită a suburbiei. Semn că atacul luase sfârşit. Simţind că respir tot mai greu, am început să mă întreb ce-ar trebui să fac în continuare, întrucât trebuia să existe o modalitate de acţiune.

Am trecut ca printr-un atac din timpul unui război şi speram să nu mai am vreodată parte de aşa ceva.

În cameră răsunau acum cumplit strigătele

supravieţuitorilor şi urletele de furie ale vampirilor; în aer fulguiau rămăşiţe minuscule din căptuşeala canapelei şi scaunelor; cioburile se împrăştiaseră peste tot, iar căldura nopţii cuprindea încet încăperea. Mai mulţi vampiri, printre care şi Joseph Velasquez, se ridicaseră şi porniseră deja în urmărirea atacatorilor.

— Nu mai am nici o scuză să zăbovesc, îmi zise Eric, suspinând prefăcut, după care se ridică de pe mine şi îşi privi hainele. Văd că-mi murdăresc cămăşile de fiecare dată când ajung în preajma ta.

— Eric, fir-ar să fie, i-am zis, ridicându-mă stângace şi grăbită în genunchi. Sângerezi. Ai fost lovit. Bill! Bill!

Părul mi-a fluturat peste umeri când am aruncat o privire prin cameră, mişcându-mi rapid capul într-o parte şi alta. Ultima oară când îl văzusem discuta cu o femeie-vampir cu păr negru ce-i cobora mult pe mijlocul frunţii. La prima vedere, mi s-a părut că arată la fel ca Albă-ca-Zăpada. Ridicându-mă pe jumătate, am văzut-o în apropierea unei ferestre, întinsă pe podea şi având în piept un obiect ascuţit. Gloanţele spulberaseră tocul ferestrei şi proiectaseră în interior o serie de aşchii şi stinghii. Una dintre acestea îi străpunsese pieptul şi-o ucisese pe loc. Bill nu era nici printre vii, şi nici printre morţi.

Eric îşi dădu jos cămaşa îmbibată cu sânge şi îşi privi umărul.

— Sookie, glonţul este în rană, îmi zise Eric scrâşnind din dinţi. Suge-l afară.

— Ce?! l-am întrebat uluită.

— Dacă nu-l sugi, rana se va închide şi glonţul va rămâne înăuntru. Dacă ţi-e scârbă, ia un cuţit şi scoate-l odată.

— Nu pot face aşa ceva.

Aveam un briceag în micuţa mea poşetă, dar nu mai ştiam unde-o lăsasem şi nu eram suficient de liniştită cât să-mi amintesc.

— Am încasat glonţul ăsta pentru tine, mârâi Eric printre dinţi. Hai, ştiu că poţi să-l scoţi, pentru că nu eşti o persoană fricoasă.

Mi-am impus să mă calmez, după care i-am folosit cămaşa pe post de tampon. Sângerarea aproape contenise şi, uitându-mă înăuntrul rănii, am zărit un capăt al glonţului. L-aş fi putut scoate foarte uşor, dacă aş fi avut unghii lungi, la fel ca Trudi, dar am degete mici şi unghii tăiate scurt.

Am oftat resemnată şi, aplecându-mă spre umărul lui Eric, expresia „a înghiţi găluşca” a căpătat pentru mine un nou sens.

Eric a gemut prelung când am supt puternic şi am simţit imediat glonţul în gură. Eric avusese dreptate.

Covorul era deja mult prea murdar ca să mai ţin cont de bunele maniere şi, chiar dacă m-am simţit pentru moment cam prost-crescută, am scuipat pe podea glonţul şi cea mai mare parte a sângelui din gură. Însă, inevitabil, am şi înghiţit o parte din el. Umărul începuse deja să i se vindece.

— În cameră duhneşte a sânge, şopti Eric.

— Ei poftim, i-am zis, ridicându-mi privirea. Asta a fost cel mai scârbos…

— Buzele îţi sunt pline de sânge, m-a întrerupt

el, apucându-mi capul cu ambele palme şi sărutându-mă pasional.

E foarte greu să nu-i răspunzi unui maestru în arta sărutatului, atunci când acesta îşi pune în practică talentul. Şi, dacă n-aş fi fost foarte îngrijorată în privinţa lui Bill, existau toate şansele să mă las în voia plăcerilor trupeşti sau, mai bine zis, să mă desfăt mai mult decât am făcut-o. Pentru că, să recunoaştem, apropierea morţii produce întotdeauna acest efect, prin care cauţi să-ţi reafirmi lăuntric sentimentul că eşti viu. Chiar dacă nu pot spune acelaşi lucru despre vampiri, se pare că nici ei, la fel ca şi oamenii, nu sunt imuni în faţa acestui sindrom şi, în plus, libidoul lui Eric se intensificase şi datorită abundenţei sângelui din cameră.

Îngrijorată pentru Bill şi şocată de violenţa atacului, m-am retras imediat în spate, după un fierbinte şi prelung moment în care am uitat complet de ororile din jurul meu. De-acum avea şi Eric buzele pline de sânge, şi apoi şi le-a lins cu plăcere şi pe îndelete.

— Du-te şi caută-l pe Bill, mi-a spus cu o voce uşor răguşită.

Privindu-i umărul, am văzut că rana aproape i se închisese. Am luat de pe podea glonţul şi l-am înfăşurat într-o bucată de pânză pe care am rupt-o din cămaşa lui Eric. Chiar nu ştiu ce-a fost în capul meu, dar, pentru moment, mi s-a părut un suvenir ce merită păstrat. În cameră, printre morţii împrăştiaţi pe podea, răniţii primiseră deja primul ajutor din partea oamenilor şi a doi vampiri care nu

porniseră pe urmele atacatorilor.

Auzind în depărtare sirenele maşinilor de poliţie, m-am apropiat de uşa ciuruită de la intrare şi, asigurându-mă împotriva unui eventual atacator rămas în curte, m-am dat într-o parte şi am deschis-o precaută. Văzând că nu se întâmplă nimic, am păşit în prag şi am privit afară de sub cadrul uşii.

— Bill! am strigat. Ai păţit ceva?

În acel moment, Bill intră agale în curte, arătând nespus de roşu în obraji.

— Oh, Bill, i-am spus, simţindu-mă brusc bătrână, iritată şi tristă.

Eram copleşită de un sentiment de neputinţă şi groază, o senzaţie de profundă dezamăgire.

Bill încremeni locului.

— Au tras asupra noastră şi ne-au ucis câţiva semeni, îmi zise el, radiind de fericire şi având caninii coborâţi.

— Tocmai ai ucis pe cineva.

— Pentru a ne apăra…

— Pentru a te răzbuna.

Pentru mine era o diferenţă certă între aceste două justificări. Răspuns cu care îl pusesem vădit în încurcătură.

— Nici măcar nu te-a interesat să vezi mai întâi dacă am păţit ceva, i-am zis.

Un vampir n-are cum să-şi schimbe năravul, aşa cum nici tigrii nu pot scăpa de dungile de pe blană sau cum caii bătrâni nu se mai învaţă la ham. Învăţături şi avertismente bine intenţionate, pe care le auzisem mai mereu pe meleagurile natale.

M-am întors şi am intrat în casă, unde am trecut cu atâta detaşare prin sângele, mizeria şi confuzia generală, încât ai fi zis că văd zi de zi astfel de lucruri. Aveam probabil să-mi dau seama de-abia în săptămâna următoare de unele dintre lucrurile oribile pe care le văzusem, când îmi vor apărea subit în minte imagini disparate ale cumplitei scene căreia îi fusesem martoră – un prim-plan al unui craniu spart, ori o arteră din care ţâşnea sânge. Însă în momentul de faţă nu mă gândeam decât să-mi găsesc cât mai repede poşeta, pe care am descoperit-o în al doilea loc în care m-am uitat. În timp ce Bill se îngrijea de răniţi, aşa încât să nu fie nevoit să discute cu mine, am ieşit din casă şi, în pofida neliniştii lăuntrice, am urcat la volanul maşinii închiriate şi am plecat imediat. Teama de a zăbovi acolo era mult mai cumplită decât frica de a înfrunta traficul aglomerat al oraşului. M-am îndepărtat de casă cu puţin înainte de sosirea poliţiştilor.

După ce-am parcurs câţiva kilometri, am oprit în faţa unei biblioteci şi am scos din torpedo harta oraşului. Chiar dacă mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit – şi asta numai din cauza faptului că mă simţeam atât de zdruncinată, încât de-abia mai puteam gândi –, am reuşit totuşi să găsesc drumul spre aeroport. Odată ajunsă acolo, am urmat indicatoarele ce mă îndrumau spre zona parcării rezervate maşinilor închiriate, unde am oprit, am lăsat cheile înăuntru şi am pornit spre aeroport. Mi-am rezervat un loc în avionul ce urma să plece peste o oră spre Shreveport. Slavă Domnului că

aveam propria mea carte de credit.

Nu mai sunasem niciodată de la un telefon public, aşa că mi-au trebuit câteva minute până să-mi dau seama cum să-l folosesc. Am avut însă noroc că l-am găsit pe Jason, care mi-a promis că mă aşteaptă la aeroport.

În zorii zilei, eram deja în patul meu.

Lacrimile însă m-au năpădit de-abia în ziua următoare.

Capitolul 9

Bill şi cu mine ne mai certaserăm de câteva ori. Mă săturasem şi înainte de problemele vampirilor; mă plictisisem să tot învăţ să mă acomodez cu ei şi să mă simt înspăimântată de faptul că ajungeam să mă implic tot mai mult în viaţa lor.

Doream, din când în când, să stau numai în preajma oamenilor, ceea ce am şi făcut. Timp de peste trei săptămâni nu l-am sunat pe Bill; şi nici el nu m-a sunat. Ştiam că revenise din Dallas, pentru că îmi lăsase valiza pe veranda casei. Când am deschis geanta, am găsit într-un buzunar lateral o cutiuţă îmbrăcată în catifea neagră pentru bijuterii, în interiorul căreia era o pereche de cercei cu pietre de topaz şi un bileţel pe care scria: „Se vor asorta de minune cu rochia ta cafenie.” Referire la rochia gri-închis, tricotată, pe care o purtasem la petrecerea vampirilor. Am scos limba la cutiuţă şi după-amiază m-am dus şi i-am lăsat-o în cutia poştală. Îmi luase în sfârşit un cadou, iar eu i-l returnasem.

Nici măcar n-am încercat să-mi reconsider poziţia, întrucât m-am gândit că mintea mi se va limpezi după o vreme şi voi şti ce am de făcut în continuare.

Am citit câteva ziare, unde vampirii din Dallas şi prietenii lor erau prezentaţi drept martiri. Caracterizare ce trebuie să-i fi convenit de minune lui Stan. „Masacrul de la miezul nopţii”, cum a fost denumit atacul din Dallas, era descris în toate publicaţiile ca exemplu perfect de ură rasială. Legislaturile erau presate să adopte tot felul de legi care, deşi n-aveau nici o şansă să fie legiferate, măcar le dădeau oamenilor speranţa că ar putea fi aprobate: legi prin care se cerea ca proprietăţile vampirilor să intre sub protecţie federală, legi care să le permită vampirilor să deţină poziţii politice privilegiate. Asta în contextul în care nu sugerase nimeni ideea ca vampirii să aibă dreptul să candideze, ori să fie cel puţin reprezentanţi ai Senatului Statelor Unite. În legislatura Texasului a fost înaintată o moţiune prin care s-a propus ca execuţiile legale să fie duse la îndeplinire de un vampir, în acest sens fiind citat un anume senator Garza: „Moartea survenită în urma unei muşcături de vampir este considerată nedureroasă şi, în plus, este un act nutritiv pentru vampir.”

Aveam însă veşti pentru senatorul Garza: muşcăturile de vampir sunt plăcute numai dacă vampirul doreşte acest lucru. În situaţia în care vampirul nu-şi vrăjeşte mai întâi victima, o muşcătură adevărată – spre deosebire de o

alintare drăgăstoasă – doare cumplit.

M-am întrebat dacă senatorul Garza era cumva rudă cu Luna, dar Sam mi-a spus că acest nume este la fel de răspândit printre americanii de origine mexicană, cum este „Smith” printre americanii de origine engleză.

Sam nu m-a întrebat de ce vreau să ştiu acest lucru, ceea ce m-a făcut să mă simt puţin tristă, deoarece obişnuiam să cred că sunt importantă pentru Sam. Însă era probabil foarte ocupat cu munca şi cu alte treburi. Arlene mi-a zis că s-ar putea să-şi fi făcut o prietenă şi, din ce ne aminteam cu toţii, asta ar fi însemnat prima lui relaţie. Nici unul din noi n-a văzut-o pe fata respectivă şi nici nu am reuşit să-i aflăm identitatea, ceea ce ni s-a părut destul de ciudat. Când am încercat să-i povestesc despre vârcolacii din Dallas, n-a făcut decât să-mi zâmbească şi să-şi găsească imediat ceva de făcut.

Fratele meu, Jason, a trecut într-o zi pe la mine şi am luat masa împreună. N-a fost însă un prânz aşa cum obişnuiam când trăia bunica. Buni pregătea de fiecare dată o masă îmbelşugată la prânz, iar seara nu mai mâneam decât sandviciuri. Pe atunci, Jason venea la noi destul de des. Probabil şi pentru că Buni era o bucătăreasă excelentă. Eu, în schimb, i-am servit doar sandviciuri cu carne tocată prăjită şi salată de cartofi, fără să menţionez că o cumpărasem de la magazin. După care am băut amândoi ceaiul de piersici pe care-l pregătisem mai devreme.

— Ce-i între tine şi Bill? întrebă el fără

menajamente, după ce termină de mâncat.

— Sunt supărată rău de tot pe el, i-am zis.

— De ce?

— Fiindcă şi-a încălcat promisiunea.

Jason se străduia să se comporte ca un frate cu adevărat grijuliu, eforturi care m-au condus la gândul că ar trebui să-i accept ca atare îngrijorarea şi nu să mă enervez pe el. Mi-a trecut prin minte ideea, nu pentru prima oară, că era posibil să fi avut o fire mai irascibilă doar în anumite conjuncturi. Mi-am blocat complet cel de-al şaselea simţ, aşa încât să ascult doar cuvintele lui Jason.

— L-a văzut cineva în Monroe.

Am inspirat profund.

— Cu altcineva?

— Da.

— Cine era?

— N-o să-ţi vină să crezi, dar este vorba de Portia Bellefleur.

N-aş fi fost mai surprinsă nici dacă Jason mi-ar fi mărturisit că Bill se întâlnea cu Hillary Clinton, deşi Bill era democrat. L-am privit pe Jason ca şi cum m-ar fi anunţat subit că este întruchiparea Satanei. Singurele lucruri pe care eu şi Portia Bellefleur le aveam în comun erau locul de naştere, organele genitale feminine şi părul lung.

— Ei bine, i-am răspuns pierdută, nu ştiu dacă să izbucnesc în râs, ori să am un acces de furie. Tu ce înţelegi din asta? l-am întrebat, gândindu-mă că nimeni n-ar putea şti mai multe decât Jason în privinţa relaţiilor dintre bărbaţi şi femei.

Sau, cel puţin, mă aşteptam să-mi dea un

răspuns care să reflecte părerea unui bărbat.

— Nu-ţi seamănă câtuşi de puţin, din nici un punct de vedere, îmi răspunse el neobişnuit de gânditor. Este o fată şcolită, provine dintr-un mediu familial, i-aş putea spune, aristocratic şi profesează în domeniul avocaturii. În plus, fratele ei este poliţist. Am auzit că merg împreună la simfonii şi la tot felul de prostii.

Lacrimile începuseră deja să-mi umezească ochii. Şi eu aş fi mers cu Bill la un concert simfonic, dacă m-ar fi invitat.

— Pe de altă parte, tu eşti inteligentă, eşti frumoasă şi eşti dispusă să-i tolerezi stilul ciudat de viaţă.

Chiar dacă n-am înţeles exact la ce făcea referire, m-am gândit că-i mai bine să nu-l întreb.

— Noi însă nu suntem o familie aristocrată. Tu lucrezi într-un bar, iar fratele tău se ocupă de întreţinerea şi repararea drumurilor, îmi zâmbi Jason din colţul gurii.

— Şi noi avem aici o istorie la fel de îndelungată ca a familiei Bellefleur, i-am zis, încercând să nu par supărată.

— Ştiu acest lucru la fel de bine ca şi tine, iar Bill ştie şi el acest fapt, pentru că era în viaţă pe atunci.

Ceea ce era perfect adevărat.

— Ce s-a mai întâmplat cu Andy? l-am întrebat.

— Deocamdată nu este învinuit de nimic, dar au început să circule prin oraş tot felul de zvonuri referitoare la acel club de noapte. Lafayette a fost atât de încântat de invitaţia de a intra în acel cerc,

încât, evident, nu s-a putut abţine să nu le pomenească şi altora de acest lucru. Unii spun că Lafayette a fost redus la tăcere tocmai pentru că n-a respectat prima regulă a clubului, şi anume aceea de a păstra tăcerea.

— Dar tu ce crezi?

— Dacă ar fi existat cu adevărat un asemenea club în Bon Temps, eu aş fi fost primul invitat, îmi răspunse el cât se poate de serios.

— Ai dreptate, ai fi fost primul pe lista invitaţilor, i-am zis, uimită din nou de sensibilitatea de care dădea dovadă Jason.

Oare de ce nu mă gândisem şi eu la asta? Pe lângă faptul că Jason avea reputaţia unui bărbat care încălzise o mulţime de paturi, era totodată un tip atractiv şi necăsătorit.

— Însă, dacă stau să mă gândesc mai bine, i-am zis încet, Lafayette era homosexual.

— Şi?

— În acest club, dacă există cu adevărat, nu sunt acceptate probabil decât persoanele care n-au nimic în privinţa acestei orientări sexuale.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, îmi zise Jason.

— Da, domnule Homofob.

Jason îmi zâmbi şi ridică din umeri.

— Ce să-i faci, avem cu toţii câte un cusur, îmi zise el. În plus, după cum bine ştii, în ultimul timp m-am văzut doar cu Liz şi nu cred să existe persoană care să nu ştie că Liz nu-ţi dă un şerveţel pe degeaba, darămite să-şi împartă cu altcineva prietenul.

Avea dreptate, pentru că familia lui Liz dusese

la extremă proverbul „Nici să iei şi nici să dai cu împrumut”.

—Jason, eşti de pomină, i-am zis, concentrându-mă mai degrabă asupra defectelor sale, decât ale părinţilor lui Liz. Să ştii că sunt lucruri mult mai rele decât acela de a fi homosexual.

— De pildă?

— Hoţia, trădarea, crima, violul…

— Da, bine, am prins ideea.

— Sper să fie aşa.

Chiar dacă mă întristau diferenţele dintre noi, ţineam foarte mult la Jason, pentru că nu-l mai aveam decât pe el.

I-am văzut pe Bill şi Portia chiar în seara aceea, surprinzându-i fugitiv în maşina lui Bill, în timp ce mergeau pe strada Claiborne. Portia îl privea şi-i vorbea lui Bill, în vreme ce el se uita drept în faţă, impasibil ca întotdeauna. Ei nu m-au văzut, pentru că tocmai scosesem nişte bani de la bancomat şi urma să plec spre muncă.

Zvonurile şi realitatea sunt două lucruri complet diferite. M-a copleşit deodată valul zdrobitor al furiei şi am înţeles îndată ce simţise Bill în momentul când îşi văzuse prietenii murind. Îmi venea să omor pe cineva, doar că nu ştiam pe cine anume.

Când am ajuns în bar, l-am văzut pe Andy şezând la o masă în sectorul lui Arlene. Nu mi-a părut deloc rău, întrucât Andy nu arăta prea bine. Era nebărbierit şi avea hainele mototolite. În drum spre ieşire, s-a apropiat de mine şi i-am simţit în respiraţie damful puternic de băutură.

— Ia-ţi-l înapoi, îmi spuse el înfuriat peste măsură. Primeşte-l înapoi pe nenorocitul ăla de vampir, ca să-mi lase sora în pace.

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că n-am făcut decât să mă holbez la el şi să-l urmăresc până ce-a ieşit din bar împleticindu-se. După felul cum se comporta, nu cred să mai fi surprins pe nimeni – aşa cum se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni – faptul că în maşina lui fusese găsit un cadavru.

În seara următoare am fost liberă, iar temperatura a scăzut brusc. Era o zi de vineri şi mă săturasem deja să fiu singură, aşa că am hotărât să merg la meciul de fotbal ce se disputa pe terenul liceului. Unica activitate recreativă de pe teritoriul orăşelului Bon Temps, distracţie care este în detaliu comentată luni dimineaţa, în fiecare magazin şi local din oraş. Înregistrarea meciului este dată de două ori pe fiecare post de televiziune local, iar jucătorii care demonstrează că au talent cu mingea se transformă peste noapte în mici vedete.

Ştiind că nu vine nimeni neîngrijit la o astfel de partidă, mi-am prins cu un elastic părul la spate şi mi-am cârlionţat cu ondulatorul şuviţele din părţi, aşa încât să-mi stea bine. Vânătăile îmi dispăruseră. M-am fardat cu minuţiozitate şi am terminat machiajul după ce mi-am conturat fin buzele cu un creion de buze. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de stofă şi un jerseu cu negru şi roşu, după care m-am încălţat cu o pereche de ghetuţe negre şi mi-am pus în urechi două tortiţe

din aur, sfârşind prin a-mi acoperi elasticul din păr cu o fundă roşie-neagră – asta pentru a nu lăsa nici un dubiu în privinţa faptului că ştiam care sunt culorile liceului nostru.

— Arăt chiar bine, mi-am spus, privindu-mă în oglindă. Chiar *al naibii* de bine, am adăugat luându-mi jacheta neagră, poşeta şi plecând imediat spre oraş.

Băncile erau pline de cunoscuţi, unii dintre ei salutându-mă, alţii spunându-mi că arăt minunat, deşi, în realitate, mă simţeam… îngrozitor. Imediat ce mi-am dat seama de acest lucru, am arborat un zâmbet şi am pornit în căutarea cuiva alături de care să mă aşez.

— Sookie! Sookie! strigă de pe rândul de sus Tara Thornton, una din bunele mele prietene din liceu, făcându-mi disperată semn cu mâna.

I-am zâmbit şi am pornit spre ea, urcând treptele şi discutând pe scurt cu alţi cunoscuţi, printre care Mike Spencer, patronul casei de pompe funebre, îmbrăcat în veşmintele sale preferate, tipic costumaţiei sudiste tradiţionale; buna prietenă a bunicii mele, Maxine Fortenberry şi nepotul acesteia, Hoyt, prieten bun cu Jason. L-am văzut şi pe avocatul preistoric al oraşului, Sid Matt Lancaster, înfofolit alături de nevasta lui.

Tara şedea alături de logodnicul ei, Benedict Tallie, căruia, din păcate pentru el, îi rămăsese definitiv porecla de „Fraieru'”. Lângă ei stătea prietenul cel mai bun al lui Benedict, JB du Rone. Moralul şi libidoul mi s-au trezit imediat ce l-am văzut. JB era atât de atrăgător, încât ar fi putut

oricând să pozeze pentru coperta unui roman de dragoste. Din nefericire, după cum descoperisem în cele câteva întâlniri pe care le avusesem cu el, creierul îi era complet inutil. Adeseori mă gândisem că nu are nici un rost să-mi ridic bariera mentală când mă aflam în preajma lui JB, întrucât nu avea absolut nimic în creier.

— Bună, ce mai faceţi?

— Splendid! îmi răspunse Tara, veselă nevoie mare. Tu cum o mai duci? Nu te-am mai văzut de-un car de ani!

Părul negru îi era tuns ca al unui puşti, iar pe buze îşi dăduse cu un ruj atât de aprins, că ar fi putut isca şi-un mic incendiu. Era îmbrăcată în alb şi negru, cu o eşarfă roşie, pentru a se încadra în spiritul echipei favorite, şi împărţea cu Fraieru' o băutură dintr-un pahar de plastic, de genul acelora care se vând pe stadioane. Am simţit înainte să mă apropii că băutura era combinată cu whisky.

—JB, dă-te mai încolo, să stau lângă tine, i-am zis zâmbind.

— Imediat, Sookie, îmi răspunse el, arătându-se foarte bucuros să mă vadă.

Acesta era unul din farmecele lui JB. Printre celelalte erau incluse dinţii perfect albi, un nas drept, un chip masculin, dar totodată atât de frumos încât îţi venea să-l mângâi, o talie subţire şi umeri laţi. Posibil ca talia să nu-i fi rămas la fel de subţire ca în adolescenţă, dar, în definitiv, slavă Domnului, JB era om, ca noi toţi. M-am aşezat între Fraieru' şi JB, moment în care Fraieru' s-a întors şi mi-a zâmbit vizibil ameţit.

— Vrei o gură, Sookie?

Întrucât văd aproape zilnic efectele băuturii, consum foarte rar alcool.

— Nu, mulţumesc, i-am spus. Ce mai faci?

— Bine, mi-a răspuns, după ce-a stat ceva pe gânduri.

Băuse mai mult decât Tara. De fapt, băuse chiar prea mult.

Am discutat despre cunoştinţele şi prietenii noştri comuni, dar numai până la începerea meciului, pentru că, imediat după aceea, meciul a fost singurul nostru subiect de conversaţie. Aceasta era partida cea mare, întrucât fiecare meci din ultimii cincizeci de ani este bine întipărit în memoria colectivă a orăşelului Bon Temps, iar jocul de azi urma să fie comparat cu toate celelalte meciuri, şi jucătorii cu toţi ceilalţi sportivi din meciurile anterioare. Din moment ce-mi dezvoltasem foarte mult bariera mentală, puteam să mă bucur şi eu de acest mic eveniment şi să pretind că oamenii sunt exact ceea ce spun, fiindcă eram hotărâtă să nu ascult nici măcar un gând.

Pe parcursul unui val de complimente referitoare la părul şi înfăţişarea mea, JB s-a tras tot mai aproape de mine. Maică-sa îl învăţase încă din copilărie că femeile preţuite sunt femei fericite. O filosofie simplă, care îl ajutase pe JB să aibă o viaţă fără probleme.

— Sookie, îţi aduci aminte de doctoriţa de la spital? întrebă el ca din senin, în al doilea sfert al partidei.

— Da. Doctoriţa Sonntag. Văduva…

O femeie prea tânără pentru a rămâne văduvă şi chiar prea tânără pentru a fi doctoriţă. Eu i-o prezentasem lui JB.

— Ne-am întâlnit o perioadă, continuă el melancolic.

— Mă bucur, i-am zis, amintindu-mi de speranţele pe care mi le pusesem în relaţia lor. Avusesem convingerea că doctoriţei Sonntag nu i-ar fi stricat ceea ce avea de oferit JB, iar lui JB îi trebuia... ei bine, avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

— Acum a fost mutată înapoi în Baton Rouge şi chiar îmi este dor de ea, îmi zise el îndurerat.

Micuţul nostru spital fusese cumpărat de un serviciu privat de asistenţă medicală, iar medicii din camerele de urgenţă erau schimbaţi din patru în patru luni.

— Însă mă bucur enorm să te văd, mă încredinţă el, punându-şi braţul pe după umerii mei.

— JB, de ce nu te duci în Baton Rouge s-o vezi? i-am sugerat.

— Pentru că serviciul nu-i permite să aibă prea mult timp liber.

— Pentru tine îşi va face timp liber.

— Crezi?

— Asta numai în cazul în care nu e complet idioată, i-am spus.

— Da, m-aş putea duce. Am vorbit la telefon într-una din serile trecute şi mi-a zis că-i este dor de mine.

— Ţi-a dat un indiciu mai mult decât evident, JB.

— Crezi?

— Fireşte.

JB se înveseli brusc.

— Atunci voi pleca mâine spre Baton Rouge, îmi zise sărutându-mă pe obraz. Sookie, eşti o minune de fată!

— Şi tu eşti un tip de treabă, JB, i-am răspuns, pupându-l scurt pe buze.

Moment în care Bill parcă mă fulgeră cu privirea.

El şi Portia stăteau în sectorul de mai jos, pe rândul de scaune din apropierea terenului. Bill era întors spre mine şi mă privea.

Nu mi-ar fi ieşit mai bine această scenă nici dacă aş fi plănuit-o. A fost un moment magnific, o situaţie perfectă de a-l scoate din sărite.

Însă totul s-a năruit într-o clipă.

Simţeam că-l doresc numai pe el.

Mi-am îndreptat imediat privirea spre JB şi i-am zâmbit, deşi nu-mi stătea gândul decât la Bill, pe care aş fi vrut să-l întâlnesc şi să facem dragoste sub tribune; doream să-mi tragă pantalonii în vine şi să mă aplece în faţă; voiam să mă facă să gem.

Aceste sentimente mă surprinseseră atât de mult, încât nu mai ştiam ce să fac. Chipul mi s-a înroşit brusc şi n-am mai reuşit să-mi păstrez zâmbetul pe buze.

Un minut mai târziu, am găsit totul chiar amuzant. Datorită abilităţii mele neobişnuite, am fost crescută într-un mod cât se poate de convenţional şi, evident, am aflat încă de mică

principalele lucruri despre viaţa sexuală a oamenilor. Informaţii pe care le-am recepţionat din mintea celorlalţi fără să am capacitatea de a filtra ceea ce recepţionam. Am considerat întotdeauna foarte interesant sexul, cu toate că handicapul care m-a ajutat să învăţ teoretic o mulţime de lucruri despre sex m-a împiedicat să pun teoria în practică. În definitiv, nu-i deloc uşor să te implici sexual cu un partener despre care ştii bine că îşi doreşte s-o fi avut în locul tău pe Tara Thornton – de exemplu – ori se frământă la gândul că n-a luat cu el un prezervativ şi speră să ai tu unul, ori îţi critică în sinea lui anumite părţi ale corpului. Pentru ca un act sexual să fie încununat de succes, trebuie să mă concentrez numai asupra *mişcărilor* partenerului, aşa încât să nu-mi distragă atenţia *gândurile* acestuia.

Alături de Bill nu auzeam absolut nimic. În plus, avea foarte multă experienţă, era nespus de tandru şi dedicat în întregime satisfacerii partenerei. Se părea că intrasem şi eu în categoria narcomanilor de genul lui Hugo.

Am răbdat liniştită până la finalul meciului, zâmbind şi salutând din cap, atunci când era necesar acest lucru, încercând totodată să nu privesc în jos şi în stânga mea şi trezindu-mă mult după pauza dintre reprize, când mi-am dat seama că nu auzisem nici măcar unul din cântecele orchestrei liceului. Pierdusem de asemenea şi piruetele verişoarei Tarei. Când spectatorii au pornit încet spre parcarea stadionului, după ce echipa Bon Temps Hawks a învins cu 28 la 18, i-am

zis lui JB că-l duc eu acasă. Fraieru' se mai trezise din băutură, aşa că nu aveam de ce să-mi fac griji în privinţa lor şi am răsuflat uşurată imediat ce-am văzut-o pe Tara urcându-se la volan.

JB locuia într-un duplex, aproape de centrul oraşului. Când am ajuns în dreptul clădirii, m-a îmbiat foarte dulce să intru, dar i-am spus că trebuie neapărat să ajung acasă, după care l-am îmbrăţişat cu căldură şi i-am reamintit s-o sune pe dr. Sonntag, al cărei nume de botez tot nu reuşisem să-l aflu.

Chiar dacă mi-a promis că o va suna, cu JB nu puteai fi niciodată sigur.

M-am oprit apoi să pun benzină la singura benzinărie deschisă până noaptea târziu, unde am zăbovit şi conversat îndelung cu vărul lui Arlene, Derrick – un tip suficient de curajos cât să nu se sperie de schimbul de noapte – fapt pentru care am ajuns acasă mai târziu decât planificasem.

Când am dat să deschid uşa casei, Bill s-a ivit brusc din întuneric şi, fără să scoată o vorbă, m-a apucat de braţ şi m-a întors spre el, sărutându-mă şi lipindu-mă cu spatele de uşă. În timp ce-şi freca ritmic şi sugestiv corpul de mine, am bâjbâit în spate după cheie şi, imediat ce-am descuiat uşa, am intrat împleticindu-ne în casă, unde m-a întors şi m-a aplecat cu faţa spre canapea. M-am sprijinit cu mâinile de pernele canapelei şi, aşa cum îmi imaginasem, mi-a tras în vine pantalonii şi m-a pătruns în clipa imediat următoare.

Am gemut atât de sălbatic, încât nici nu mi-a venit să cred că pot scoate un astfel de sunet. Ca

şi mine, Bill se exterioriza cu aceeaşi sonoritate primitivă. Simţeam că nu mai pot îngăima nici măcar un cuvânt. Bill îşi strecură mâinile pe sub jerseu şi îmi sfâşie sutienul în două. Era neîndurător. Când am terminat prima oară, am simţit că era cât pe ce să mă prăbuşesc din picioare.

— Nu, horcăi el, când i-am făcut neputincioasă semn să termine.

A continuat un timp în acelaşi ritm, înteţindu-şi apoi mişcările, până când am început să suspin adânc, moment în care mi-a rupt jerseul şi şi-a împlântat dinţii în umărul meu, scoţând un geamăt prelung şi profund, care a încetat după câteva secunde bune, când totul a luat sfârşit.

Respiram de parcă aş fi alergat un kilometru cu mare viteză. Bill tremura din tot corpul. Fără să se mai obosească să-şi aranjeze hainele, m-a întors cu faţa spre el, şi-a aplecat capul şi mi-a lins micuţa rană de pe umăr. După ce sângerarea s-a oprit şi rana a început să se vindece, m-a dezbrăcat complet, tandru şi fără grabă.

— Miroşi ca el, îmi zise scurt, după care începu să înlăture acel miros şi să-l înlocuiască cu al său.

Ajunşi în dormitor, înainte ca buzele să ni se întâlnească din nou, am mai avut la dispoziţie doar câteva momente în care să mă bucur că schimbasem aşternuturile de dimineaţă.

Dacă până atunci avusesem oarece îndoieli, acum eram absolut sigură că nu se culcase cu Portia Bellefleur. Nu ştiam ce urmărise, dar îmi era clar că nu avea cu ea o relaţie intimă. Strecurându-

şi braţele sub mine, m-a lipit de el cât a putut de strâns, după care mi-a dezmierdat gâtul cu vârful nasului şi mi-a masat şoldurile, coborându-şi degetele pe coapse şi sărutându-mă uşor în spatele genunchilor. Pur şi simplu, era îmbătat de prezenţa mea.

— Sookie, te rog, desfă picioarele, îmi şopti foarte convingător, pe un ton rece şi grav.

Era din nou pregătit şi începuse la fel de nesăţios, de parcă ar fi dorit să demonstreze ceva.

— Fii mai blând, au fost primele cuvinte pe care i le-am adresat de când nu mai vorbisem cu el.

— Nu pot. A trecut prea multă vreme, dar îţi promit că următoarea oară voi fi foarte dulce, mi-a răspuns, plimbându-şi vârful limbii pe gât şi zgâriindu-mă uşor cu caninii…

Colţii, limba, gura, degetele, bărbăţia – toate mă făceau să mă simt de parcă aş fi făcut dragoste cu diavolul tasmanian. Bill era pretutindeni şi era extrem de grăbit.

După ce s-a prăbuşit peste mine, m-am simţit realmente extenuată. Când s-a dat într-o parte, şi-a lăsat un picior pe mine şi un braţ pe pieptul meu. Poate c-ar fi fost mai rău numai dacă ar fi folosit un vătrai încins în foc.

— Eşti bine? gemu el.

— Da, având în vedere că m-ai izbit serios de câteva ori cu capul de perete, i-am răspuns abia şoptit.

Am aţipit amândoi şi, aşa cum se întâmpla de obicei pe parcursul nopţii, Bill se trezi primul:

— Sookie, îmi zise el în şoaptă. Draga mea.

Trezeşte-te.

— Ah, am îngăimat încet.

Pentru prima oară după câteva săptămâni, m-am trezit cu impresia confuză că totul era în regulă în viaţa mea. Deznădejdea m-a cuprins însă încet şi mi-a dat clar de înţeles că lucrurile erau departe de a merge spre bine. Când mi-am deschis ochii, l-am văzut pe Bill deasupra mea.

— Trebuie să vorbim, îmi spuse el, dându-mi la o parte şuviţele de păr ce-mi acopereau faţa.

— Atunci, vorbeşte.

Eram pe deplin trează acum şi, ceea ce regretam nu era sexul, ci faptul că trebuia să punem la punct problemele care apăruseră între noi.

— În Dallas mi-am pierdut cumpătul, continuă el fără să mai piardă vremea. Vampirilor li se întâmplă adeseori acest lucru, îndeosebi atunci când au şansa evidentă de a porni la vânătoare. În plus, noi am fost cei atacaţi şi avem tot dreptul să-i vânăm pe cei care doresc să ne ucidă.

— Asta înseamnă reîntoarcerea la primitivism, i-am răspuns.

— Sookie, vampirii sunt vânători din fire. Asta ne este natura, îmi spuse el foarte serios. Suntem la fel ca leoparzii, ca lupii. Nu suntem oameni. Desigur, ne putem preface, atunci când încercăm să trăim printre oameni… în societatea voastră. Ne amintim uneori cum era să fii viu, ca voi. Însă nu mai suntem aceeaşi rasă. Nu mai suntem făcuţi din aceeaşi plămădeală.

Am reflectat puţin la vorbele lui, mai ales că-mi

spusese adeseori acest lucru, în cuvinte diferite, chiar de la începutul relaţiei noastre.

Sau, la fel de posibil, poate că doar el făcea compromisuri în această relaţie, iar eu nu vedeam cu adevărat ceea ce era el în realitate. Ori de câte ori mă împăcasem cu gândul că este diferit de mine, îmi dădeam brusc seama că mă aşteptam să se comporte ca şi cum ar fi fost JB du Rone, ori Jason, ori chiar pastorul parohial.

— Cred că pricep în sfârşit, i-am răspuns. Dar trebuie să înţelegi că, uneori, nu-mi place deloc această diferenţă dintre noi. Câteodată simt nevoia să stau singură şi să mă liniştesc. O să fac tot posibilul să ne înţelegem cât mai bine. Te iubesc sincer.

Odată ce i-am promis că voi face unele concesii, mi-am amintit brusc de durerea mea sufletească şi l-am apucat de păr, l-am împins într-o parte şi m-am suit deasupra lui, privindu-l direct în ochi:

— Acum, ia spune-mi, ce-ai făcut cu Portia?

Bill îşi aşeză palmele masive pe şoldurile mele şi începu să-mi explice totul:

— A venit la mine chiar în noaptea când m-am întors din Dallas. Citise în ziare tot ce s-a întâmplat şi m-a întrebat dacă ştiam pe cineva din cei care avuseseră nenorocul să fie prezenţi acolo. Când i-am spus că eu însumi am avut acest ghinion – fără să menţionez nimic despre tine –, Portia mi-a zis că unele din armele folosite în atac au fost obţinute de aici, din Bon Temps, din magazinul Sheridan's Sport. Am întrebat-o cum de-a aflat această informaţie, dar mi-a răspuns că statutul de avocat

o împiedică să-mi divulge sursa informaţiilor. Întrebând-o apoi de ce mi-a destăinuit acest lucru, din moment ce nu poate să-mi deconspire nimic mai mult, mi-a zis că este un cetăţean care respectă legile şi nu-i place deloc să stea cu mâinile în sân în timp ce sunt persecutaţi concetăţeni de-ai ei. Când am întrebat-o de ce a venit tocmai la mine, mi-a răspuns că sunt singurul vampir pe care-l cunoaşte.

L-am crezut cu aceeaşi convingere cu care credeam că Portia era în secret dansatoare din buric. Mi-am mijit ochii şi am reflectat puţin:

— Portiei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de drepturile vampirilor. Poate vrea mai degrabă să-ţi intre în pantaloni, dar în mod sigur n-o interesează problemele legale ale vampirilor.

— Să-mi intre în pantaloni? Ce mod de a-mi răstălmăci cuvintele!

— Eh, lasă, c-ai mai auzit expresia asta, i-am zis puţin ruşinată.

Bill clătină din cap, vădit amuzat.

— Să-mi intre în pantaloni, repetă el mult mai lent. Acum aş fi eu în pantalonii tăi, dacă ai fi îmbrăcată cu ei, continuă el frecându-şi sugestiv palmele.

— Termină odată, i-am zis. Încerc să mă gândesc la ceva.

Bill mă prinse de şolduri şi începu să mă mişte uşor deasupra lui. Începea deja să-mi tulbure şirul gândurilor.

— Bill, gata, i-am spus. Fii atent, părerea mea este că Portia vrea să fie văzută alături de tine, aşa

încât să fie invitată în clubul intim din Bon Temps.

— Ce club intim? întrebă curios Bill, fără să-şi oprească mişcările.

— Da, n-aveai de unde să ştii… Ah, Bill. Nu… Bill, mă simt încă obosită… Oh! Ah, Dumnezeule!

Strângându-mă ferm între braţe, m-a pătruns încă o dată şi a început să se unduiască ritmic sub mine.

— Ohhh, am gemut, lăsându-mă în voia momentului.

În faţa ochilor mi-a apărut deodată un amalgam de culori şi mă simţeam zgâlţâită atât de puternic, încât am pierdut noţiunea mişcărilor. Am terminat amândoi deodată şi am rămas apoi îmbrăţişaţi, răsuflând din greu câteva minute.

— Nu vreau să ne mai despărţim vreodată, îmi şopti Bill.

— Ce pot spune, pentru asta chiar ar merita.

Un fior îi cutremură corpul.

— Nu, îmi zise el. Este ceva încântător, dar aş prefera mai degrabă să plec din oraş câteva zile, decât să ajungem să ne certăm din nou.

— Este adevărat că ai supt un glonţ din umărul lui Eric? întrebă el, deschizându-şi larg ochii.

— Da, fiindcă mi-a zis că trebuie neapărat să-l scoată cineva, înainte ca rana să se închidă.

— Şi nu ţi-a spus că avea un briceag în buzunar?

— Nu, i-am răspuns contrariată. Chiar avea? De ce să fi făcut una ca asta?

Bill îşi ridică sprâncenele, de parcă aş fi întrebat ceva ridicol.

— Ia ghiceşte, îmi zise el.

— Pentru că a vrut să-i sug umărul? Doar nu vorbeşti serios.

Bill continuă să mă privească la fel de sceptic.

— Oh, Bill. M-a dus de nas. Ia stai puţin… el chiar a fost împuşcat! Glonţul m-ar fi putut lovi pe mine, dar în schimb l-a lovit pe el. Eric m-a protejat.

— Cum?

— Păi, s-a întins peste mine şi…

— Exact ce-am vrut să spun.

Bill nu era câtuşi de puţin o persoană demodată, deşi, în acel moment, chipul îi căpătase expresia unui bărbat cu idei foarte învechite.

— Bill, dar… vrei să spui că este chiar atât de prefăcut?

Îşi ridică încă o dată sprâncenele.

— Faptul că a stat pe mine nu înseamnă mare lucru, am protestat, şi nu pot crede că a făcut asta numai pentru a se alege cu un glonţ în umăr. Dumnezeule, e incredibil!

— A reuşit astfel să-ţi dea din sângele lui.

— Doar o picătură sau două, pentru că restul l-am scuipat, i-am răspuns.

— O picătură este suficientă, atunci când eşti la fel de bătrân ca Eric.

— Suficientă pentru ce?

— De-acum ştie câteva lucruri despre tine.

— Ce ştie, mărimea pe care o port la rochii?

Bill zâmbi, ceea ce nu era întotdeauna o privelişte relaxantă.

— Nu, îţi poate cunoaşte sentimentele. Va şti

când eşti nervoasă, excitată, iubitoare.

Am ridicat din umeri.

— Nu-i va ajuta la nimic.

— Posibil să nu fie un lucru prea important, dar fii mai atentă de-acum încolo, mă avertiză cu seriozitate Bill.

— Mie tot nu-mi vine să cred că s-ar expune cineva unui glonţ, doar în speranţa că m-ar putea astfel convinge să-i scot glonţul şi să înghit totodată şi o picătură de sânge. E complet ridicol. De fapt, ştii, impresia mea e că ai deschis acest subiect numai pentru a nu te mai bate la cap în legătură cu Portia. Ceea ce n-am să fac. Părerea mea este că Portia s-a întâlnit cu tine doar pentru a fi invitată în clubul ăla intim. Din moment ce e văzută în compania unui vampir, oamenii vor crede că este capabilă şi de alte lucruri. Aşadar, Portia speră să ajungă acolo şi să afle cine l-a ucis pe Lafayette, după care Andy va scăpa de orice învinuire.

— E un scenariu foarte complicat.

— Îl poţi infirma? l-am întrebat, mândră că folosisem un termen din rubrica „Un cuvânt pe zi” din calendar.

— Într-adevăr, nu, îmi răspunse el, rămânând perfect nemişcat.

Ochii îi încremeniseră, braţele îi erau complet relaxate şi, din moment ce Bill nu respiră, arăta absolut inert.

În cele din urmă, clipi.

— Ar fi fost poate mai bine dacă mi-ar fi spus de la început ce intenţionează.

— Sper că n-ai fost atât de imprudent încât să te culci cu ea, i-am zis, recunoscând că numai ideea în sine mă înnebunea de gelozie.

— Chiar mă gândeam când o să mă întrebi acest lucru, îmi spuse el calm. De parcă n-ai şti că nu voi împărţi niciodată acelaşi pat cu un Bellefleur. În plus, nici ea nu doreşte câtuşi de puţin să se culce cu mine. De fapt, am văzut imediat că i-a fost extrem de greu să pretindă că ar dori acest lucru, la o dată viitoare. Portia nu ştie deloc să joace teatru. De fiecare dată când am ieşit împreună, n-a făcut decât să mă plimbe prin tot felul de locuri, unde, după cum spunea ea, Frăţia ar avea simpatizanţi, precum şi un depozit secret de arme.

— Atunci de ce ai acceptat toate acestea?

— Este totuşi o persoană vrednică de respect şi, bineînţeles, am vrut să văd dacă eşti geloasă.

— Ah, înţeleg. Şi, ce crezi?

— Ei bine, răspunse el, nu mai vreau să te văd nici măcar la un metru de cretinul ăla frumuşel.

—JB? Sunt ca o soră pentru el, i-am răspuns.

— Ai uitat, dar ai băut din sângele meu şi îmi pot da seama foarte bine ce simţi, îmi zise Bill. Nu cred să te simţi ca o soră pentru el.

— Iar prin asta îţi poţi explica şi motivul pentru care mă aflu acum în pat cu tine, nu?

— Eşti cu mine fiindcă mă iubeşti.

Am pufnit în râs, chicotind lipită de gâtul lui.

— Se apropie zorile, îmi spuse. Trebuie să plec.

— Bine, puişor, i-am zâmbit, privindu-l cum îşi strângea lucrurile. Să ştii că îmi datorezi un jerseu

şi un sutien. De fapt, două, pentru că unul mi l-a rupt Gabe, iar atunci eram în timpul serviciului. Şi, aseară, tu mi-ai rupt alt sutien, plus jerseul.

— Tocmai de aceea am şi cumpărat un magazin cu haine de damă, mi-a zis foarte liniştit. Aşa încât să le pot rupe ori de câte ori simt nevoia să fac acest lucru.

Am râs şi m-am întins pe spate. Nu-mi strica să mai dorm câteva ore. Încă zâmbeam când a ieşit din cameră şi mai ştiu doar că m-am trezit la mijlocul dimineţii, simţind în inimă o bucurie pe care nu o mai cunoscusem de mult timp. (Sau, cel puţin, mie mi se părea că trecuse foarte mult timp.) Am intrat în baie cu oarecare precauţie, cu intenţia de a mă scălda într-o cadă plină cu apă caldă şi, imediat ce-am început să mă spăl, am simţit ceva în lobul urechilor. M-am ridicat în cadă şi am privit în oglinda de deasupra chiuvetei: în timp ce dormeam, Bill îmi pusese în urechi cerceii cu topaz.

Dorea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

Deoarece reîntâlnirea noastră fusese secretă, eu am fost prima care a primit invitaţia la club. Nu mă gândisem o clipă că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, dar, odată ce-a devenit un fapt, din moment ce până şi Portia îşi dăduse seama că ar putea primi o invitaţie similară dacă era văzută în compania unui vampir, am înţeles de îndată că era normal ca eu să fi fost prima vizată.

Spre surpriza şi dezgustul meu, cel care a deschis discuţia în acest sens a fost nimeni altul

decât Mike Spencer. Mike era managerul unei case de pompe funebre şi, totodată, medic legist în Bon Temps, iar între noi nu exista o relaţie prea cordială. Cu toate acestea, îl cunoşteam de când mă ştiam şi îl tratam întotdeauna cu respect – un obicei pe care mi-era greu să-l încalc. În seara aceea, Mike venise la Merlotte's îmbrăcat în hainele pe care obişnuia să le poarte când lucra la firma lui de pompe funebre, deoarece sosise de la priveghiul doamnei Cassidy. Costumul negru, cămaşa albă, cravata simplă, cu dungi, şi pantofii lustruiţi îi schimbaseră complet aspectul. Nu mai semăna câtuşi de puţin cu acel Mike Spencer căruia îi plăceau cravatele-şnur şi cizmele cu vârfuri ascuţite.

Din moment ce Mike era cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât mine, l-am privit întotdeauna ca pe un bătrân şi, din acest motiv, atitudinea lui m-a şocat pur şi simplu. La fel de surprinzător era şi faptul că stătea singur la masă. Când i-am dus un hamburger şi o bere, în timp ce-şi plătea consumaţia, mi-a spus complet dezinteresat:

— Sookie, ne întrebam dacă poţi să vii şi tu mâine-seară în casa lui Jan Fowler de pe malul lacului, unde ne strângem câţiva cunoscuţi.

Norocul meu că am un foarte bun control al mimicii, deoarece, în acel moment, uşor ameţită, m-am simţit de parcă s-ar fi deschis sub mine un hău. Am înţeles îndată la ce făcea referire, dar tot nu-mi venea să cred ce aud. Am început imediat să-l scrutez mental şi i-am zis:

— Aţi spus „câţiva cunoscuţi”, nu? Cine ar fi aceştia, domnule Spencer?

— Sookie, n-ai vrea să-mi spui mai bine Mike?

Am consimţit dând din cap şi am continuat să-i cercetez mintea, care… Oh, Dumnezeule, Louise ar paraliza dacă ar şti ce-i trece prin cap!

— Da, vor fi acolo şi câţiva prieteni de-ai tăi, printre care Portia, Tara şi Fraieru', precum şi soţii Hardaway.

Tara şi Fraieru'… un alt şoc pentru mine.

— Şi ce anume se întâmplă la petrecerile astea? Doar bem şi dansăm?

Nu era deloc o întrebare deplasată. Indiferent câţi oameni ştiau că deţin capacitatea de a citi gândurile şi oricât de multe mărturii ar fi existat în acest sens, nimeni nu credea cu adevărat că sunt capabilă de acest lucru. Mike, de asemenea, nu credea că pot să recepţionez cu adevărat imaginile şi noţiunile ce-i bântuiau prin minte.

— Ei bine, câteodată ne mai şi destrăbălăm puţin. Din moment ce te-ai despărţit de prietenul tău, ne-am gândit că ţi-ar prinde bine puţină distracţie.

— Da, poate am să vin, i-am răspuns deloc entuziasmată, aşa încât să nu arăt prea nerăbdătoare. Când vă întâlniţi?

— Mâine-seară, la zece.

— Mulţumesc de invitaţie, i-am spus politicoasă, luându-mi bacşişul şi apoi îndepărtându-mă agale.

În clipele de răgaz din restul programului de lucru, am analizat profund situaţia: la ce va ajuta vizita mea acolo? Oare aş putea afla ceva prin care

să dezleg misterul morţii lui Lafayette? Nu-l plăceam prea mult pe Andy Bellefleur, iar de-acum o plăceam şi mai puţin pe Portia, însă nu era corect ca Andy să fie condamnat şi să-i fie distrusă reputaţia pentru o faptă pe care nu o comisese. Pe de altă parte, se înţelegea de la sine că petrecăreţii de la vila de pe malul lacului vor căpăta suficientă încredere în mine şi îmi vor destăinui secretele lor cele mai tainice numai după ce voi deveni de-a casei – ceea ce mi-ar fi fost imposibil. Nu eram sigură că voi putea face faţă nici unei singure întâlniri. Pentru nimic în lume nu doream să-mi văd prietenii şi vecinii „destrăbălându-se”. Nu voiam să-i văd participând la genul acesta de distracţii.

— Ce s-a întâmplat, Sookie? m-a iscodit Sam, atât de aproape de mine, încât am tresărit.

L-am privit, dorindu-mi să-l pot întreba ce gândeşte. Deşi slăbuţ, Sam era musculos, puternic şi isteţ. Contabilitatea, administrarea barului, organizarea şi întreţinerea localului – nici una din aceste treburi nu păreau să-l epuizeze. Sam era un bărbat independent, pe care îl plăceam şi în care aveam încredere.

— Am o mică dilemă, i-am răspuns. Sam, ce te nelinişteşte?

— Sookie, seara trecută am primit un telefon foarte interesant.

— De la cine?

— De la o femeie cu voce piţigăiată din Dallas.

— Serios? l-am întrebat, zâmbind larg, fără să-mi folosesc rânjetul prin care obişnuiesc să-mi

ascund nervozitatea. Era cumva o femeie de origine mexicană?

— Aşa mi s-a părut. Mi-a vorbit şi de tine.

— E țâfnoasă şi înfiptă, i-am spus.

— Şi are o mulţime de prieteni.

— În genul acelora pe care ţi i-ai dori şi tu?

— Am deja câţiva prieteni foarte buni, mi-a răspuns Sam, strângându-mi scurt mâna. Dar e plăcut să cunoşti persoane cu care ai interese comune.

— Aşadar, te duci în Dallas?

— S-ar putea. Pentru moment, mi-a făcut cunoştinţă cu nişte persoane din Ruston care…

…sunt capabile să-şi schimbe forma fizică în nopţile cu lună plină, l-am completat mental.

— Cum te-a găsit? Eu nu i-am dat numele tău, pentru că nu ştiam dacă vrei sau nu să-ţi dezvălui identitatea.

— Te-a găsit mai întâi pe tine, îmi răspunse Sam. Iar apoi i-au spus câţiva… localnici cine îţi este şef.

— Cum de n-ai luat legătura cu grupul lor până acum?

— Până când nu mi-ai povestit păţania cu menada, n-am crezut că mai am de cunoscut atât de multe lucruri.

— Sam, te-ai văzut cu ea?

— Da, am petrecut câteva nopţi împreună, în pădure. Atât în pielea lui Sam, cât şi în cealaltă formă a mea.

— Dar e o fiinţă foarte rea, am răbufnit.

Sam îşi îndreptă brusc spatele.

— La fel ca şi mine, este o fiinţă supranaturală, îmi spuse el impasibil. Nu e nici bună, nici rea, ci este aşa cum este.

— Eh, fii serios, i-am zis, nevenindu-mi să cred că aud una ca asta din gura lui Sam. Dacă se comportă în acest fel, înseamnă că vrea ceva de la tine, am adăugat, amintindu-mi de frumuseţea menadei, excluzând desigur sângele din jurul gurii.

Aspect care pe Sam, ca teriantrop, nu l-ar fi deranjat câtuşi de puţin.

— Ah, am îngăimat, înţelegând brusc despre ce era vorba. Chiar dacă nu-i puteam citi clar gândurile, întrucât şi Sam era o fiinţă supranaturală, i-am perceput imediat starea emoţională – aceea de jenă, excitare, resemnare şi erotism.

— Oh, am repetat, întru câtva mai categorică. Sam, scuză-mă. N-am vrut să vorbesc urât de cineva cu care… Aăă…

Oricât ar fi fost de corectă, mi-era tare greu să folosesc expresia „te culci”.

— …cu care îţi petreci timpul liber, i-am zis neconvingătoare. Sunt sigură că este o persoană foarte drăguţă, odată ce ajungi s-o cunoşti mai bine. Posibil să-i port ranchiună şi din pricina dungilor violete cu care mi-a înfrumuseţat spinarea. O să încerc să-mi mai elimin din prejudecăţi, i-am zis, plecând să iau o comandă şi lăsându-l pe Sam cu gura căscată.

I-am telefonat apoi lui Bill şi i-am lăsat un mesaj. Neştiind ce intenţionează în privinţa Porţiei şi gândindu-mă că exista posibilitatea să mai fie

cineva în cameră atunci când îşi va asculta mesajele, i-am zis: „Bill, mâine-seară sunt invitată la o petrecere. Dă-mi de ştire dacă socoteşti că nu e bine să mă duc.” Nu i-am mai spus cine sunt, fiindcă ştiam că-mi cunoaşte vocea. De asemenea, era posibil ca şi Portia să-i fi lăsat un mesaj similar – o idee care m-a înfuriat peste măsură.

În drum spre casă, am sperat că Bill mă va asalta cu acelaşi erotism ca şi noaptea trecută, dar curtea şi împrejurimile casei erau pustii. Odată ce-am intrat, atenţia mi-a fost imediat atrasă de luminiţa intermitentă a robotului telefonic.

— Sookie, se auzi vocea calmă a lui Bill, să nu cumva să te aventurezi în pădure. Menada n-a fost deloc mulţumită de tributul pe care i l-am oferit. Eric s-ar putea să-ţi telefoneze mâine-noapte, deoarece vine în Bon Temps să negocieze cu ea. În Dallas, celelalte… persoane, cele care te-au ajutat, le cer o recompensă uriaşă vampirilor de-acolo, aşa că voi pleca în Dallas cu Anubis, pentru a mă întâlni cu ele, împreună cu Stan. Ştii unde voi fi cazat.

Groaznic! Bill nu va fi în Bon Temps să mă ajute, şi-mi era complet inaccesibil. Sau nu? Fiind ora unu dimineaţa, am sunat imediat la hotelul Silent Shore, al cărui număr de telefon avusesem grijă să mi-l trec în agendă. Bill nu se cazase, dar coşciugul – pe care recepţionerul îl numise „bagajul” – era deja în camera pe care o rezervase. I-am lăsat şi acolo un mesaj, pe care a trebuit să-l cifrez în aşa fel încât să nu poată fi înţeles de un străin.

Cu o noapte în urmă nu dormisem mai deloc şi

mă simţeam foarte obosită, însă nu aveam nici cea mai mică intenţie să merg neînsoţită la petrecerea de a doua zi. Am oftat profund şi am format numărul de la barul vampirilor din Shreveport, Fangtasia.

— Aţi apelat barul Fangtasia, unde morţii revin la viaţă noapte de noapte, se auzi vocea înregistrată a unuia din asociaţi, Pam. Pentru orele de funcţionare ale localului, formaţi unu. Pentru a rezerva o masă, formaţi doi. Pentru a vorbi cu o persoană vie ori cu un vampir mort, formaţi trei. Sau, dacă vreţi cumva să faceţi o glumă proastă, vă spunem doar atât: vă găsim, oriunde aţi fi.

Am format trei.

— Fangtasia, răspunse Pam, de parcă ar fi fost cea mai plictisită persoană din lume.

— Bună, i-am spus voioasă, intenţionând astfel să-i contracarez lehamitea. Pam, Sookie la telefon. Eric este pe-acolo?

— Da, întreţine maimuţoii, îmi zise Pam. Ceea ce însemna probabil că Eric şedea într-un fotoliu în mijlocul barului, arătând splendid şi înfiorător, deopotrivă. Bill îmi spusese că unii vampiri aveau contracte cu Fangtasia, unde veneau o dată sau de două ori pe săptămână, pentru a ajuta la fluxul turiştilor. Ca proprietar, Eric se afla acolo noapte de noapte. Mai exista un bar pe care vampirii îl frecventau de bunăvoie, unde turiştii umani nu se aventurau niciodată. Nici eu nu fusesem în localul acela, dar asta numai pentru că mă săturam deja de baruri în orele pe care le petreceam la muncă.

— Vă rog, doamnă, puteţi să mi-l daţi la telefon?

— Ah, bine, îmi zise în silă. Am auzit că ai avut ceva peripeţii în Dallas, continuă ea, în timp ce mergea, deşi nu-i auzeam cu adevărat paşii, ci doar fluctuaţiile zgomotului de fundal.

— Unele de neuitat.

— Ce părere ţi-a făcut Stan Davis?

Hmmm.

— Un tip aparte.

— Şi mie îmi place aspectul ăla de mocofan.

Bine că nu se afla lângă mine, să mă fi văzut cum m-am strâmbat în receptorul telefonului. Nu mă gândisem niciodată că Pam îndrăgea bărbaţii.

— Mi s-a părut că, momentan, nu are o relaţie cu cineva, i-am zis, speram eu, la întâmplare.

— Ah, atunci poate că-mi voi lua o scurtă vacanţă şi voi pleca la Dallas.

Era o informaţie nouă şi pentru mine, întrucât nu ştiam că şi între vampiri se pot înfiripa relaţii amoroase. Nu văzusem până atunci doi vampiri care să fie împreună.

— Aici sunt, îmi zise Eric.

— Şi eu tot aici, i-am răspuns uşor amuzată de stilul lui Eric de a răspunde la telefon.

— Ah, Sookie, micuţa mea sugătoare de gloanţe, îmi spuse el drăgăstos şi tandru.

— Ah, Eric, vânjosul meu făţarnic.

— Doreşti ceva, draga mea?

— În primul rând, nu sunt draga ta şi ştii bine acest lucru. În al doilea rând, Bill mi-a spus că soseşti aici mâine-noapte, aşa e?

— Da, pentru a cutreiera pădurile în căutarea menadei care a considerat total inadecvată oferta

noastră de vin de colecţie şi un taur tânăr.

— I-aţi luat un taur viu? am întrebat, închipuindu-mi-l fermecată pe Eric mânând o vită în remorca maşinii şi transportând-o apoi pe o şosea laterală până la marginea pădurii, unde trebuia s-o dea jos şi s-o gonească în pădure.

— Da, chiar aşa am făcut. Eu, Pam şi Indira.

— A fost distractiv?

— Nespus, îmi răspunse uşor surprins. N-am mai văzut de câteva secole o vită. Pam a trăit numai la oraş, iar Indira s-a arătat mult prea fascinată de taur, ca să-mi mai fie şi de ajutor. Însă, dacă îţi plac astfel de expediţii, data viitoare când mai transportăm animale, te chem şi poţi veni şi tu cu noi.

— Mulţumesc, ar fi minunat, i-am zis, fiind aproape convinsă că era un telefon pe care nu aveam să-l primesc vreodată. Uite de ce te-am sunat: aş vrea să mă însoţeşti la o petrecere mâine-noapte.

A urmat o tăcere îndelungată.

— Nu-ţi mai ţine Bill de urât în pat? Au devenit cumva permanente neînţelegerile care au apărut între voi în Dallas?

— Ceea ce voiam să spun este următorul lucru: Bill a plecat la Dallas şi am nevoie de cineva care să-mi păzească spatele mâine-seară, i-am zis, plesnindu-mă pe frunte cu dosul palmei. Nu pot să-ţi dau acum toate detaliile, dar important e că trebuie neapărat să merg mâine la o petrecere cam deocheată… adică, un fel de… orgie. Am neapărată nevoie de cineva, în caz că… pentru

orice eventualitate.

— Este fascinant, răspunse Eric încântat de-a binelea. Şi, din moment ce am mâine drum prin oraş, te-ai gândit să-ţi fiu escortă la o orgie, nu?

— Da, fiindcă ştiu că poţi să arăţi ca un om, i-am zis.

— Este vorba de o orgie a oamenilor? Una în care nu sunt invitaţi şi vampiri?

— Da, o orgie unde nici unul dintre invitaţi nu ştie că va sosi acolo un vampir.

— Aşadar, cu cât voi arăta mai uman, cu atât voi părea mai inofensiv, corect?

— Da. Trebuie să le citesc minţile, să le aflu gândurile. Şi vom pleca imediat ce-i voi sugestiona să-şi amintească lucrul pe care vreau să-l descopăr.

Îmi venise o idee excelentă prin care să-i determin să se gândească la Lafayette, dar nu i-am mai dezvăluit-o lui Eric, pentru că tocmai asta avea să fie problema.

— Altfel spus, vrei să particip la o orgie cu oameni, unde nu voi fi bine venit şi de unde vom pleca înainte să apuc să mă distrez şi eu puţin?

— Da, i-am zis, aproape chiţăind de nerăbdare, hotărându-mă să insist, pentru că tot intrasem în horă: Şi… ce crezi, ai putea să te prefaci că eşti homosexual?

O nouă pauză îndelungată.

— La ce oră vrei să ajung? întrebă încet Eric.

— Păi, ce zici, e bine la nouă şi jumătate? Fiindcă trebuie să-ţi mai destăinui câteva amănunte.

— La nouă şi jumătate sunt la tine.

— Duc telefonul înapoi în cameră, îmi zise Pam. Ce i-ai spus lui Eric? Pentru că şi-a închis ochii şi tot dă încet din cap.

— Nu zâmbeşte, măcar puţin?

— Absolut deloc, mi-a răspuns Pam.

Capitolul 10

Bill nu m-a sunat în noaptea aceea, iar a doua zi am plecat de la muncă înainte de asfinţit, îmi lăsase totuşi un mesaj pe care l-am ascultat imediat ce-am ajuns acasă şi am început să mă aranjez pentru „petrecere”.

— Sookie, mi-a fost foarte greu să înţeleg ce-mi spuneai în mesajul acela codificat, mi-a zis. Vocea calmă cu care îmi vorbea de obicei căpătase o tonalitate de tristeţe şi supărare. Dacă eşti hotărâtă să participi la petrecerea aia, nu te duce singură, pentru nimic în lume. Nu merită. Roagă-l pe Sam să te însoţească, ori pe fratele tău.

Ei bine, îmi găsisem pe cineva mult mai puternic, fapt datorită căruia ar fi trebuit să mă simt cu adevărat în siguranţă. Nu credeam însă că l-aş putea linişti pe Bill, dacă i-aş fi transmis că merg însoţită de Eric.

— Stan Davis şi Joseph Velasquez îţi transmit salutările lor, precum şi Barry, tânărul responsabil de bagajele clienţilor.

Am zâmbit. Şedeam în mijlocul patului cu picioarele încrucişate, îmbrăcată doar într-un vechi capot din bumbac şi îmi ascultam mesajele pieptănându-mi părul relaxată.

— N-am uitat nici acum noaptea de vineri, continuă Bill pe acelaşi ton care mă înfiora. Şi nu o voi uita vreodată.

— Ce s-a petrecut între voi vineri-noapte?

întrebă Eric.

Am tresărit puternic şi, odată ce-am simţit că inima avea să-mi rămână în cavitatea toracică, am sărit din pat şi m-am repezit spre el cu pumnii încleştaţi.

— Eşti suficient de vârstnic încât să ştii că nu trebuie să intri în casa cuiva fără să baţi la uşă că ai voie şi să-i păşeşti pragul numai după ce eşti invitat înăuntru. Aşadar, când m-ai auzit pe mine să te fi invitat în casă?

— Când am trecut pe-aici luna trecută, să-l văd pe Bill. Să ştii că am ciocănit la uşă, îmi răspunse Eric, străduindu-se să arate cât mai jignit. Nu mi-ai răspuns şi, auzind voci, am intrat şi chiar te-am strigat pe nume.

— Poate că doar mi-ai şoptit numele, i-am răspuns la fel de furioasă. Oricum, a fost foarte urât din partea ta şi ştii şi tu bine acest lucru!

— Cu ce te îmbraci pentru petrecere? întrebă el, schimbând imediat subiectul. Cum ar putea apărea la o petrecere erotică o tânără cuminte ca tine?

— Nu ştiu, i-am zis, temperată brusc de această dilemă. Ar trebui să aleg ceva prin care să arăt că sunt genul de fată căreia îi plac orgiile, dar n-am fost niciodată la aşa ceva şi n-am nici cea mai vagă idee cu ce m-aş putea îmbrăca, deşi ştiu foarte bine cum să mă fardez.

— Eu am participat la orgii, se lăudă el.

— Oare de ce nu mă surprinde lucrul ăsta? Şi cu ce te-ai îmbrăcat?

— Ultima dată am ales un costum de fiară, dar, de această dată, m-am hotărât la ceva cu totul

diferit.

Eric venise îmbrăcat într-un trenci lung, pe care şi l-a scos brusc, moment în care n-am putut decât să încremenesc şi să mă holbez la el. Evident, Eric era genul de bărbat care prefera blugii şi tricourile, dar, în seara asta, alesese un maiou roz şi pantaloni mulaţi, până la genunchi. Nu ştiu de unde îi procurase şi habar n-aveam dacă exista vreo firmă care producea pantaloni din lycra pentru bărbaţi, măsură mare. Pantalonii erau trandafiriu-azurii, cu model asemănător şuviţelor unduitoare de pe părţile laterale ale camionetei lui Jason.

— Oho, i-am spus, neştiind cum altfel să mă exprim. Uau, chiar că-i un echipament pe cinste.

Când ai în faţă un tip masiv, îmbrăcat doar în pantalonaşi mulaţi, nu prea mai ai ce să-ţi imaginezi. Am rezistat însă ispitei de a-i cere lui Eric să se întoarcă puţin şi cu spatele.

— M-am gândit că n-aş fi prea convingător în rolul de partener pasiv, îmi zise Eric, aşa că am ales vestimentaţia asta mixtă, pentru a da de înţeles că sunt deschis la orice.

Eric îşi dădu ochii peste cap şi chiar părea să-i placă această ipostază inedită.

— Ah, bineînţeles, i-am răspuns, încercând să privesc în altă parte.

— Vrei să-ţi caut eu ceva cu care să te îmbraci? se oferi Eric, deschizând sertarul de sus al dulapului, înainte să apuc să-i spun:

— Nu, nu! Găsesc eu ceva!

Însă n-am reuşit să aleg altceva, în afara unui

tricou şi a unor pantalonaşi scurţi foarte sexy. În orice caz, pantalonaşii de blugi îmi rămăseseră din perioada liceului şi îmi veneau „ca un cocon ce învăluie trupul delicat al fluturelui”, după cum îmi spusese Eric poetic.

— Sau, mai degrabă, ca unei starlete din filmele deocheate, am bombănit, întrebându-mă dacă modelul dantelei bikinilor avea să-mi rămână imprimat pe fund pentru tot restul vieţii.

Mi-am asortat blugii scurţi cu un sutien albastru-argintiu, peste care mi-am pus un maiou ce lăsa la vedere cea mai mare parte a modelului sutienului – un articol de lenjerie pe care Bill încă nu-l văzuse şi care îmi rămăsese astfel în bună stare. Bronzul pielii nu-mi dispăruse şi am hotărât să-mi las părul desfăcut.

— Hei, ia te uită, avem părul de aceeaşi culoare, i-am spus, privindu-mă în oglindă alături de el.

— Chiar aşa, fato, îmi zâmbi Eric. Dar, ia zi-mi, eşti blondă peste tot?

— Ai vrea să ştii, nu?

— Mai întrebi? îmi răspunse el simplu.

— Eh, atunci vei rămâne doar cu imaginaţia.

— Chiar asta şi fac. Sunt convins că eşti blondă peste tot.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune şi eu despre tine, după culoarea părului de pe piept.

Eric îmi ridică braţul şi îmi privi subsuoara.

— Voi, femeile, sunteţi tare prostuţe că vă radeți părul de pe corp, îmi spuse el, dându-mi drumul braţului.

Am dat să-i mai spun ceva pe această temă, dar mi-am dat brusc seama de consecinţele dezastruoase ale răspunsului meu, aşa că i-am spus grăbită:

— Gata, trebuie să plecăm.

— Nu-ţi dai şi cu parfum? întrebă el, în timp ce mirosea sticluţele de pe măsuţa de toaletă. Ah, uite, dă-ţi cu ăsta! adăugă, aruncându-mi o sticluţă, pe care am prins-o fulgerător, moment în care a ridicat din sprâncene mirat: Miss Sookie, se pare că ai mai mult sânge de vampir decât am bănuit.

— Ah, Obsession, i-am zis, privind flaconul şi având grijă să nu răspund la observaţia lui, după care mi-am parfumat uşor sânii şi zona din spate a genunchilor, gândindu-mă că sunt astfel acoperită din cap şi până în picioare.

— Sookie, ce-ai de gând în seara asta? întrebă Eric, privindu-mi cu interes mişcările.

— Mergem la petrecerea asta stupidă, aşa-zis sexy, ne implicăm în această direcţie numai atât cât este necesar, până când reuşesc să aflu informaţiile dorite.

— Referitoare la?

— La uciderea lui Lafayette Reynold, bucătarul de la Merlotte's.

— Şi pentru ce facem acest lucru?

— Pentru că l-am plăcut pe Lafayette şi, de asemenea, pentru a elimina suspiciunile de crimă care planează asupra lui Andy Bellefleur.

— Bill ştie că încerci să salvezi un Bellefleur?

— De ce mă întrebi asta?

— Ştii bine că Bill îi urăşte pe cei din familia Bellefleur, îmi răspunse Eric, de parcă acesta ar fi trebuit să fie cel mai cunoscut lucru din Louisiana.

— Nu, i-am zis. Nu ştiam chestia asta, am adăugat, aşezându-mă pe scaunul de lângă pat, privindu-l fix pe Eric. De ce?

— Sookie, va trebui să-l întrebi pe Bill acest lucru. Ia zi-mi, ăsta e singurul motiv pentru care mergem acolo? Nu cumva te foloseşti de acest pretext pentru a te apropia de mine?

— Nu sunt eu chiar atât de vicleană şi de isteaţă, Eric.

— Sookie, te minţi singură, îmi răspunse Eric cu un zâmbet splendid.

Amintindu-mi de spusele lui Bill referitoare la posibilitatea ca Eric să-mi simtă stările interioare, m-am întrebat cât de multe aflase Eric despre mine.

— Eric, uite ce vom face, i-am zis, ieşind pe uşă şi traversând veranda neacoperită – moment în care m-am oprit şi am reflectat cum să-i transmit cât mai bine ceea ce voiam să-i spun.

Eric aşteptă. Cerul înnorat al serii îmi dădea sentimentul că pădurea înconjura de foarte aproape casa. Noaptea îmi părea apăsătoare, dar numai pentru că mergeam la o întrunire pe care o găseam complet dezgustătoare, unde urma să aflu cine ştie ce lucruri despre oameni pe care nu-i cunoşteam şi pe care nu doream să-i cunosc. După ce-am învăţat o viaţă întreagă cum să blochez mental informaţiile impudice, mi se părea stupid să caut acum exact acest gen de gânduri. Simţeam

însă că am un fel de obligaţie civică faţă de Andy Bellefleur şi trebuia să descopăr adevărul; în plus, o respectam pe Portia pentru devotamentul şi dorinţa ei de a-şi salva fratele şi de a se supune în acest sens chiar şi unor ipostaze complet neplăcute. Îmi era de neînţeles dezgustul sincer pe care îl simţea faţă de Bill, repulsie pe care mi-a confirmat-o şi Bill, când mi-a spus că Portia era cu adevărat înspăimântată de el. Mă simţeam înfricoşată de orele ce aveau să vină, precum şi de perspectiva descoperirii chipului ascuns al unor persoane pe care le cunoşteam de-o viaţă.

— Să nu permiţi nimănui să se atingă de mine, da? i-am zis lui Eric fără să mai pierd vremea. Nu am nici o intenţie de a ajunge la intimitate cu vreunul dintre oamenii de acolo. Mi-e teamă să nu se întâmple ceva neplăcut, să întreacă cineva măsura. Chiar dacă fac acest lucru pentru a răzbuna moartea lui Lafayette, nu sunt totuşi dispusă să merg atât de departe şi să mă implic sexual cu vreunul din petrecăreţi.

Aceasta era adevărata mea temere, frică pe care nu mi-o recunoscusem până în acel moment, respectiv posibilitatea de a fi păcălită, de a nu mă putea apăra şi de a mă transforma într-o victimă. În copilărie am trecut prin ceva cumplit, printr-o experienţă josnică, pe care n-am putut s-o întâmpin şi nici s-o controlez. Mi-aş dori mai degrabă să mor, decât să fiu încă o dată supusă unui asemenea abuz. De aceea m-am şi împotrivit lui Gabe cu atât de multă furie şi m-am simţit extrem de uşurată când Gabe a sfârşit în

strânsoarea necruţătoare a lui Godfrey.

— Ai atât de multă încredere în mine? întrebă surprins Eric.

— Da.

— E… o nebunie, Sookie.

— Aici nu sunt de acord cu tine.

Nu ştiam de unde căpătasem atât de multă siguranţă, dar aceasta era o certitudine. Mi-am pus pe mine puloverul gros şi lung pe care-l ţineam pe braţ şi am pornit spre maşină.

Clătinând uşor din cap şi strângându-şi pardesiul în jurul trupului, Eric îmi deschise portiera Corvette-ului său roşu. Urma să ajung la orgie în stil mare.

I-am explicat lui Eric pe unde s-o ia către lacul Mimosa şi, în timp ce mergeam – mai bine zis, zburam – pe o şosea îngustă, cu două benzi, i-am povestit evenimentele recente. Eric conducea cu deosebit entuziasm şi impetuozitate. Dar şi cu nesăbuinţa cuiva care ştie că este extrem de greu de omorât.

— Nu uita totuşi că eu sunt muritoare, i-am spus imediat ce-a luat o curbă cu o viteză atât de ameţitoare, încât mi-aş fi dorit să am unghiile puţin mai lungi, aşa încât să le pot muşca zdravăn.

— Mă gândesc adesea la asta, îmi răspunse Eric, privind fix şoseaua în faţa lui.

N-am ştiut ce să înţeleg din răspunsul lui, aşa că mi-am îndreptat gândurile spre lucruri mai relaxante: o baie fierbinte acasă la Bill; cecul gras pe care aveam să-l primesc de la Eric, odată ce vampirii din Dallas clarificau această problemă;

faptul că Jason se întâlnise cu o singură femeie timp de mai multe luni la rând, ceea ce însemna că avea gânduri serioase în privinţa ei, ori, la fel de posibil, ar fi putut însemna că le cunoscuse în districtul Renard pe toate femeile necăsătorite – precum şi unele care n-ar fi trebuit să fi fost accesibile. Era o noapte minunată şi răcoroasă, iar eu mă plimbam într-o maşină superbă.

— Eşti fericită, spuse Eric.

— Da, chiar sunt.

— O să fie totul bine.

— Mulţumesc. Ştiu că aşa va fi.

I-am arătat un mic semn pe care scria „Fowler” şi indica spre un drum lăturalnic, mascat aproape complet de un gărduleţ format din arbuşti de mirt şi măceşi. Am intrat pe drumul îngust, pietruit şi brăzdat de gropi, mărginit de copaci şi înclinat destul de abrupt. Eric şi-a manevrat încruntat Corvette-ul de-a lungul hârtoapelor. Odată ajunşi la nivelul luminişului în care se afla cabana, costişa coborâse suficient cât să lase acoperişul casei puţin mai jos de înălţimea la care trecea şoseaua ce înconjura lacul. Pe pământul bătătorit din faţa cabanei erau parcate patru maşini. Ferestrele erau deschise, pentru a permite răcorii nopţii să intre în casă, dar storurile erau trase. Auzind dinăuntru mai multe voci, fără să disting sensul cuvintelor, am simţit dintr-odată un imbold puternic de a nu intra în cabana lui Jan Fowler.

— Ce zici, aş putea fi bisexual? întrebă Eric.

Nu părea să-l deranjeze nimic şi, de fapt, arăta chiar amuzat. Am coborât şi am stat faţă în faţă în

dreptul maşinii, în timp ce mi-am încălzit puţin mâinile în buzunarele puloverului.

— Da, i-am zis ridicând din umeri.

Ce importanţă mai avea acest lucru? Deoarece trebuia oricum să ne prefacem. Am observat cu coada ochiului o mişcare în spatele unui stor ridicat parţial.

— Ai grijă, suntem urmăriţi.

— Atunci o să mă port destul de intim, îmi zise Eric, aplecându-se şi sărutându-mă, dar fără să mă apropie de el.

Având în vedere că nu m-a îmbrăţişat, m-am simţit destul de relaxată. Ştiam că va trebui să vină şi momentul în care voi fi nevoită să mă sărut şi cu alte persoane, aşa că n-am reacţionat şi mi-am impus să mă comport cât mai firesc.

Posibil să fi fost o persoană al cărei talent natural a fost dezvoltat de un profesor foarte priceput. Bill îmi spusese deja că sărut excelent şi nici prin gând nu-mi trecea să-l dezamăgesc.

Judecând după starea pantalonilor elastici pe care-i purta Eric, eram sigură că Bill ar fi fost mândru de mine.

— Eşti pregătit să intri? l-am întrebat, făcând tot posibilul să nu-mi cobor privirea mai jos de nivelul pieptului lui Eric.

— Nu chiar, dar n-avem ce face, îmi răspunse el. Cel puţin, în felul ăsta arăt în dispoziţie maximă.

Chiar dacă mă necăjea gândul că era a doua oară când îl sărutasem pe Eric şi îmi plăcuse mai mult decât ar fi trebuit, n-am putut să-mi reţin un surâs din colţul buzelor, în timp ce parcurgeam

terenul accidentat al luminişului. Am urcat treptele terasei spaţioase din lemn, plină de scaune pliante din aluminiu, printre care se afla şi un grătar mare cu gaz. Uşa din plasă a scârţâit în momentul când Eric a deschis-o, iar eu am ciocănit uşor în tocul uşii de la intrare.

— Cine e? se auzi vocea lui Jan.

— Sookie, împreună cu un prieten, i-am răspuns eu.

— Oh, minunat! Hai, intraţi! strigă ea.

Toţi cei prezenţi şi-au îndreptat privirile spre noi imediat ce-am deschis uşa. Odată ce Eric păşi în spatele meu, zâmbetele de bun venit s-au transformat brusc în priviri mirate.

Când Eric s-a oprit în dreptul meu şi şi-a scos pardesiul, aruncându-l pe braţ, am fost cât pe ce să pufnesc în râs când am văzut varietatea expresiilor celor din cameră. După şocul realizării faptului că Eric era vampir, realitate de care şi-au dat cu toţii seama în cel mult un minut, privirile au început să-l măsoare pe Eric din cap şi până în picioare.

— Sookie, cine e prietenul tău? întrebă Jan Fowler, o localnică divorţată de nenumărate ori, intrată în al treilea deceniu de viaţă.

Jan purta un furou din dantelă; părul, ciufulit, îi era vopsit în şuviţe de culori diferite, iar machiajul i s-ar fi potrivit mai degrabă unei actriţe, pe scenă, întrucât efectul era puţin cam izbitor pentru atmosfera dintr-o cabană de pe malul lacului Mimosa. Se gândise probabil că, în calitate de gazdă, putea să se îmbrace cu orice doreşte la

orgia pe care o organizează. Imediat ce mi-am dat jos puloverul, am avut parte de aceleaşi priviri indiscrete pe care le suportase şi Eric.

— El este Eric, i-am zis. Deranjez cumva dacă am venit cu un prieten?

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, îmi răspunse Jan pe deplin sinceră, fără să privească o clipă spre chipul lui Eric.

— Eric, ce-ai vrea să-ţi aduc de băut?

— Nişte sânge ar fi perfect, îi răspunse el vesel.

— Ah, da, cred că avem pe aici o sticlă de 0-pozitiv, îi zise ea, neputându-şi dezlipi ochii de la pantalonaşii săi elastici. Câteodată... ne mai prefacem şi noi, adăugă ea, ridicându-şi sugestiv sprâncenele şi privindu-l lascivă.

— Acum nu mai aveţi de ce să vă prefaceţi, i-a zis Eric, răspunzându-i printr-o privire la fel de provocatoare.

Urmând-o pe gazdă spre frigider, Eric îl mângâie uşor pe Fraieru' pe umăr, gest în urma căruia chipul acestuia se lumină brusc.

Mda. Ei bine, ştiam de la bun început că aveam să aflu câteva lucruri noi. În dreptul lui Fraieru', Tara arăta atât de posomorâtă, încât sprâncenele negre păreau să i se fi lăsat complet peste căpruiul ochilor. Tara, deşi alesese să poarte doar un sutien şi un slip de un roşu-ţipător, arăta totuşi foarte senzuală, iar unghiile de la picioare şi de la mâini şi le asortase cu o ojă de culoarea rujului. Venise pregătită. Când ni s-au întâlnit privirile, şi-a îndreptat imediat ochii în altă parte. Nu a fost nevoie să-i citesc gândurile, ca să-i recunosc

sentimentul de ruşine.

Mike Spencer şi Cleo Hardaway şedeau amărâţi pe canapeaua de lângă peretele din partea stângă. Căsuţa, la fel ca majoritatea reşedinţelor de acest gen din Bon Temps, era mobilată numai cu vechituri şi era formată în principal dintr-o cameră de zi spaţioasă, pe al cărei perete din dreapta se aflau o chiuvetă şi o sobă, iar în colţul îndepărtat o toaletă mascată de un intrând. În orice caz, cele mai multe din cabanele de pe lac nu au mochete groase şi pufoase, nici perne aruncate peste tot prin cameră şi nici storuri trase la toate ferestrele. În plus, pe mochetă erau împrăştiate tot felul de articole dezgustătoare – nici măcar nu ştiam la ce foloseau unele dintre ele.

Am arborat însă un zâmbet dezinvolt şi am îmbrăţişat-o pe Cleo Hardaway aşa cum făceam de fiecare dată când ne vedeam. N-am putut totuşi să nu observ cu această ocazie faptul că era mult mai îmbrăcată atunci când lucra în bufetul liceului. Nu acelaşi lucru îl puteam spune despre vestimentaţia lui Mike, care îşi alesese ceva mult mai sumar decât chiloţeii cu şnur.

Da, ştiam că va fi rău, dar erau totuşi câteva ipostaze la care nu mă aşteptasem. Cleo îşi unsese cu gel sânii uriaşi ciocolatii, care luceau la fel de puternic ca şi părţile intime ale lui Mike. Nici măcar nu mai voiam să mă gândesc în ce mă băgasem.

Mike dădu să mă apuce de mână, dorind probabil să-l ajut să-şi întindă gelul mai bine, dar m-am eschivat iute şi m-am îndreptat spre Tara şi Fraieru'.

— Nu credeam că vei veni, îmi zise Tara zâmbind, dar fără să fie cu adevărat bucuroasă.

De fapt, arăta îngrozitor de tristă. Probabil şi datorită faptului că Tom Hardaway îngenunchease în faţa ei şi îi săruta de zor interiorul coapselor. Sau, posibil să o fi necăjit interesul evident al logodnicului ei pentru Eric. Când am încercat s-o privesc în ochi, am simţit dintr-odată că mi se face greaţă.

Deşi nu venisem decât de cinci minute, simţeam că sunt cele mai lungi minute din viaţa mea.

— Vii des la astfel de reuniuni? am întrebat-o prosteşte pe Tara, în timp ce Fraieru' bâjbâia după năstureii şortului meu, fără să-şi dezlipească ochii de la fundul lui Eric, care stătea în faţa frigiderului şi discuta cu Jan.

Fraieru' iarăşi băuse. Îi simţeam damful băuturii. Ochii îi străluceau.

— Prietenul tău este într-adevăr mare, îmi zise el de parcă priveliştea i-ar fi lăsat gura apă.

Ceea ce poate se şi întâmpla.

— Mult mai mare decât Lafayette, i-am şoptit, moment în care şi-a întors brusc privirea spre mine. De aceea m-am şi gândit că va fi bine venit.

— Ah, da, răspunse Fraieru', hotărât să nu-mi contrazică afirmaţia. Da, Eric… e cu adevărat mare. Bine că mai avem şi noi parte de ceva diversitate.

— E incredibil că a venit în Bon Temps, i-am răspuns, încercând să nu par prea îndrăzneaţă şi suportându-l pe Fraieru', în timp ce se tot chinuia

să-mi desfacă nasturele blugilor scurţi.

Făcusem însă o greşeală să vin lângă el, pentru că Fraieru' nu se gândea decât la fundul lui Eric. Şi la alte câteva părţi ale acestuia.

Şi, dacă tot vorbisem de lup, Eric mă îmbrăţişa de la spate şi mă îndepărtă de mâinile neîndemânatice ale lui Fraieru'. M-am lăsat pe spate în braţele lui Eric, bucuroasă că-mi venise în ajutor. De fapt, mi-am dat seama că bucuria apăruse deoarece mă aşteptam ca Eric să se comporte necuviincios. Este însă dezgustător să vezi astfel de atitudini la persoanele pe care le cunoşti de-o viaţă. Nu ştiam dacă îmi pot controla chipul suficient de mult, aşa încât să nu-mi trădez dezgustul, drept pentru care mi-am legănat şoldurile lipită de Eric şi, imediat ce l-am auzit scoţând un geamăt de mulţumire, m-am întors cu faţa la el şi mi-am trecut braţele pe după gâtul lui, ridicându-mi privirea. Eric a răspuns bucuros sugestiei mele tăcute. Liniştită că-mi ascunsesem astfel chipul, puteam de-acum să-i dau frâu liber minţii. Când Eric mi-a deschis uşor buzele cu limba, mi-am coborât bariera mentală şi am rămas complet deschisă. Erau în cameră câţiva „emiţători” atât de puternici, încât nu-mi mai permiteau să fiu eu însămi şi îmi dădeau senzaţia că sunt o conductă străbătută de nevoile copleşitoare ale celor din jurul meu.

Am recepţionat imediat nota principală a gândurilor lui Fraieru', care îşi amintea în acele momente de Lafayette, de corpul cafeniu şi subţirel al acestuia, de tandreţea degetelor şi ochii

machiaţi strident. Îşi aducea aminte de şoaptele sugestive ale acestuia şi, deodată, îşi înăbuşi aceste amintiri plăcute cu unele greţoase, amintindu-şi-l pe Lafayette protestând violent, strigând...

— Sookie, îmi şopti Eric atât de încet, încât nu cred să-l fi putut auzi altcineva. Sookie, relaxează-te. Sunt lângă tine.

I-am mângâiat gâtul şi am simţit pe cineva în spatele lui Eric, o persoană care tocmai se lipise de el.

Jan îşi întinse braţul pe lângă Eric şi începu să-mi mângâie fundul, atingere în urma căreia i-am simţit gândurile foarte clar; era o „transmiţătoare” excepţională. I-am răsfoit mintea ca şi cum aş fi frunzărit paginile unei cărţi şi n-am găsit nimic interesant. Jan nu se gândea decât la anatomia lui Eric şi îşi făcea griji în privinţa fascinaţiei pe care o avea faţă de Cleo şi pieptul acesteia. Nimic care să-mi stârnească atenţia.

M-am concentrat în altă direcţie şi m-am strecurat în mintea lui Mike Spencer, unde am găsit încâlceala obscenă la care mă şi aşteptam, printre care imaginea propriilor palme frământând sânii lui Cleo şi imaginea unui alt trup cafeniu, inert şi neînsufleţit. Gândul i-a îmbujorat brusc chipul. Am văzut-o pe Jan în amintirile lui dormind pe canapeaua bombată din cameră, în timp ce Lafayette îi ameninţa că dacă nu vor înceta să-l mai bată, va spune tuturor cu cine s-a culcat şi tot ce fac ei acolo, moment în care Mike a tăbărât cu pumnii pe el, iar Tom Hardaway a îngenuncheat pe

pieptul negru şi uscăţiv…

Simţeam că trebuie să plec cât mai repede. Chiar dacă nu aflasem tot ce-mi propusesem, nu mai puteam suporta atmosfera din jurul meu. Nu ştiu cum ar fi putut îndura Portia asemenea scene, mai ales că, neavând harul de care mă bucuram eu, ar fi fost nevoită să rămână ceva timp în compania acestor persoane, pentru a afla cât de cât ce se petrecuse cu Lafayette.

Jan îmi masa în continuare fundul. Nu credeam să am vreodată parte de cel mai searbăd pretext pentru a face sex: o relaţie intimă în care să lipsească dăruirea mentală şi sufletească, iubirea sau afecţiunea – ori chiar simplul sentiment de simpatie.

După cum aflasem de la prietena mea, Arlene, măritată de patru ori, bărbaţii nu au nici o problemă în acest sens. Din câte se părea, iată că existau şi femei pe care nu le deranja acest lucru.

— Trebuie să ies până afară, i-am şoptit lui Eric, ştiind bine că mă poate auzi.

— Bine, hai să mergem împreună, îmi răspunse atât de încet, încât am avut impresia că i-am auzit vorbele doar mental.

Când m-a ridicat şi m-a aruncat peste umărul său, părul mi s-a revărsat până aproape de mijlocul coapselor lui Eric.

— Ieşim puţin afară, îi zise el lui Jan, încheind cu un plescăit răsunător.

Ceea ce însemna probabil că îi dăduse un pupic.

— N-aş putea să vin şi eu? murmură ea la fel de gutural ca Marlene Dietrich.

Norocul meu că nu-mi vedea nimeni chipul.

— Lasă-ne un minut singuri. Sookie este puţin cam ruşinoasă, îi spuse Eric la fel de promiţător ca un butoi plin cu o nouă aromă de îngheţată.

— Încălzește-o bine, se auzi glasul înăbuşit al lui Mike Spencer. De-abia aşteptăm s-o vedem pe Sookie a noastră în călduri.

— O să fie fierbinte rău, îl asigură Eric.

— A naibii de fierbinte, adăugă Tom Hardaway dintre picioarele Tarei.

Apoi, mulţumită lui Eric, am ieşit şi m-a întins numaidecât pe capota Corvette-ului, după care s-a lăsat pe mine, încadrându-mi umerii cu braţele şi sprijinindu-şi greutatea corpului în mâini.

Când şi-a îndreptat privirea spre mine, chipul îi arăta ciudat. Caninii îi erau coborâţi, iar ochii larg deschişi. Albul lor imaculat mi-a permis clar să văd acest lucru. În întunericul care ne înconjura, n-aş fi putut să-i văd albastrul irisurilor nici dacă aş fi vrut. Dar oricum nu-mi doream asta.

— A fost ceva…, însă n-am continuat, ci am făcut o pauză şi am inspirat profund. În definitiv, a fost ideea mea să venim aici, aşa că nu-ţi voi reproşa dacă mă faci făţarnică, dar ştii ce cred eu? Este ceva îngrozitor. Chiar le plac bărbaţilor asemenea lucruri? Sau femeilor, la drept vorbind? Este aşa o mare mulţumire să faci sex cu cineva de care nici măcar nu-ţi place?

— Sookie, tu mă placi? întrebă Eric, lăsându-se pe mine şi începând să se mişte extrem de sugestiv.

— Eric, nu mai ştii de ce-am venit aici?

— Ne privesc cei din casă.

— Nu contează. Nu-ţi mai aminteşti ce-am hotărât?

— Ba da.

— Bun, atunci hai să plecăm.

— Ai obţinut dovada dorită? Ai descoperit ce doreai să afli?

— Nu am mai multe dovezi decât aveam înainte să venim aici şi n-am aflat ceva care să poată fi prezentat ca probă în instanţă, i-am zis chinuindu-mă să-i îmbrăţişez mijlocul. Dar ştiu cine l-a omorât: Mike, Tom şi, probabil, Cleo.

— Interesant, răspunse Eric fără nici un pic de sinceritate, vârându-şi vârful limbii în urechea mea.

Întâmplarea făcea să-mi placă acest lucru, aşa că am simţit cum mi se accelerează brusc respiraţia. Posibil să nu fi fost complet refractară în privinţa partidelor de sex ocazionale, aşa cum crezusem. Dar, pe de altă parte, chiar îl plăceam pe Eric. Atunci când nu-mi era teamă de el.

— Nu, chiar urăsc chestia asta, i-am spus, hotărându-mă deja în acest sens. Nu-mi place absolut deloc, am adăugat înghiontindu-l puternic pe Eric, dar fără vreun rezultat concret. Eric, ascultă-mă. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru Lafayette şi Andy Bellefleur. Chiar dacă n-am aflat mare lucru, Andy va trebui să se descurce singur cu informaţiile pe care i le voi transmite. La urma urmelor, este poliţist şi poate să descopere probe concludente. Nu sunt îndeajuns de altruistă încât să merg atât de departe.

— Sookie, îmi zise Eric, care părea să nu fi auzit nimic din ce i-am spus. Hai, predă-te!

Eh, acum fusese cât se poate de direct.

— Nu, i-am zis cât am putut de categorică. Nu!

— O să te apăr eu de Bill.

— Tu eşti cel care va avea nevoie de protecţie! i-am răspuns eu, dar fără să mai fiu mândră de afirmaţia mea, odată ce-am reflectat scurt la aceasta.

— Ai cumva impresia că Bill e mai puternic decât mine?

— Nu vreau să continuăm discuţia pe acest subiect, i-am zis.

După care am adăugat:

— Eric, îţi apreciez dorinţa de a mă ajuta şi de a veni într-un loc atât de cumplit ca acesta.

— Sookie, crede-mă, adunătura asta de gunoaie nu înseamnă nimic, dar absolut nimic, în comparaţie cu unele locuri pe unde am fost.

Îl credeam întru totul.

— Bine, dar pentru mine este ceva groaznic. Şi, de fapt, chiar dacă ar fi trebuit să-mi dau seama că era normal ca o atmosferă de acest gen să-ţi stârnească apetitul, ştii foarte bine că n-am venit aici pentru a mă culca cu altcineva. Bill este prietenul şi iubitul meu.

Chiar dacă sunau ridicol în aceeaşi propoziţie cuvintele *iubit* şi *Bill,* în micuţa mea lume, rolul lui Bill era acela de „iubit”.

— Mă bucur să aud asta, se auzi un glas rece, bine cunoscut. Pentru că, altminteri, scena de faţă m-ar fi făcut să-mi reconsider poziţia.

Ah, minunat!

Eric s-a ridicat brusc, iar eu am sărit de pe capota maşinii şi am pornit repede în direcţia din care auzisem vocea lui Bill.

— Sookie, mi-a spus el, odată ce m-am apropiat, se pare că nu pot să te las să pleci nicăieri de una singură.

Nu-mi dădeam seama prea bine, dar în semiobscuritatea care ne înconjura, Bill nu părea deloc bucuros să mă vadă. Sentiment pentru care nu-l puteam învinui cu nimic.

— Am greşit enorm, i-am spus cu toată sinceritatea şi l-am îmbrăţişat.

— Miroşi a Eric, îmi şopti el cu faţa cufundată în părul meu.

Eh, fir-ar să fie, pentru Bill miroseam întotdeauna a alţi bărbaţi. Am simţit dintr-odată cum mă copleşeşte un sentiment de ruşine şi tristeţe, moment în care mi-am dat seama că situaţia se putea înrăutăţi serios.

Dar avea să se întâmple un lucru cu totul neaşteptat, pentru că, în acel moment, Andy Bellefleur, zdrenţuit şi murdar din cap până-n picioare, ieşi din tufişuri cu o puşcă în mână.

— Sookie, dă-te de lângă vampir, îmi zise el.

— Nu, i-am spus, îmbrăţişându-l puternic pe Bill, fără să reuşesc să-mi dau seama cine pe cine proteja.

Oricum, dacă Andy ne dorea despărţiţi, eu voiam cu orice preţ să rămânem cât se poate de uniţi.

Deodată, pe terasa cabanei au răbufnit

vociferări. Cu toate că nici unul din noi nu ridicase glasul, era clar că ne urmărise cineva de la fereastră – deşi, mai devreme, mă întrebasem dacă nu cumva inventase Eric acest lucru –, pentru că spectacolul din faţa casei atrăsese atenţia petrecăreţilor din interior. În răstimpul în care eu şi Eric stătusem în curte, orgia continuase, întrucât Tom Hardaway şi Jan erau complet despuiaţi, iar Fraieru' arăta mult mai băut decât îl văzusem mai devreme.

— Miroşi a Eric, îmi repetă Bill printre dinţi.

Ieşindu-mi complet din fire, m-am desprins imediat de el, uitând complet de Andy şi de arma cu care ne ameninţa.

Reacţionam arareori în acest mod, dar nu chiar atât de rar cum se întâmpla mai demult. Mă simţeam însă foarte bine dispusă.

— Da, aşa e, iar eu n-ar trebui să-ţi reproşez nimic în legătură cu mirosurile pe care le simt la tine şi care-mi spun că ai fost cu şase femei! Ceea ce nu e nici pe departe greşit, nu?

Bill a rămas cu gura căscată şi, în spatele meu, Eric a pufnit în râs. În timp ce grupul de pe verandă asista ca vrăjit la cearta noastră, Andy considera că nu trebuie să-l ignorăm nici pe el, mai ales că avea o armă în mână.

— Adunaţi-vă laolaltă, strigă acesta; se vedea că băuse serios înainte să-şi facă apariţia aici.

Eric ridică din umeri şi-i strigă:

— Bellefleur, ai avut vreodată de-a face cu un vampir?

— Nu, îi răspunse Andy. Dar gloanţele de argint

pot oricum să-ţi pună capăt zilelor.

— Eh, s-o crez..., am dat să-i răspund, dar Bill mi-a acoperit imediat gura cu palma.

Gloanţele de argint erau fatale doar pentru vârcolaci. În cazul vampirilor, chiar dacă aceştia reacţionau îngrozitor la argint, nu sufereau cu adevărat decât dacă erau loviţi în locuri vitale.

Eric, ridicându-şi mirat o sprânceană, porni totuşi spre grupul dezmăţaţilor adunaţi pe terasă. Bill m-a luat de mână şi ne-am alăturat celorlalţi. Mi-aş fi dorit în acele momente să ştiu ce gândeşte Bill.

— Care dintre voi e vinovat? Ori sunteţi cu toţii? urlă Andy.

Toţi tăceam. În dreptul meu, îmbrăcată doar în lenjerie intimă roşie, Tara tremura vizibil şi era foarte speriată. Întrebându-mă dacă ne-ar ajuta la ceva să-i aflu gândurile, mi-am îndreptat atenţia spre Andy. Ştiu bine că persoanele băute nu sunt subiecţi telepatici buni, deoarece le trec prin minte doar lucruri stupide, au idei pe care nu te poţi bizui, iar amintirile lor sunt fluctuante. Lui Andy nu-i treceau prea multe gânduri prin minte. Important era că nu-i plăcea de nici unul dintre cei strânşi în poiană, nici chiar de el însuşi, şi era hotărât să afle adevărul într-un fel sau altul.

— Sookie, vino aici, strigă el.

— Nu, i-a răspuns hotărât Bill.

— Vreau s-o am lângă mine în cel mult treizeci de secunde, altfel... o împuşc! îi zise Andy, îndreptând puşca spre mine.

— Iar după aceea nu vei mai trăi decât cel mult

jumătate de minut, ripostă Bill.

Ştiam că vorbeşte cât se poate de serios. Andy l-a crezut şi el.

— Nu-mi pasă, i-a răspuns Andy. Oricum, nu se termină lumea dacă dispare Sookie.

Ei bine, chestia asta m-a înfuriat rău de tot. Începusem să mă calmez puţin mai devreme, dar afirmaţia lui mi-a reaprins nervii.

M-am smucit din mâna lui Bill şi am coborât nervoasă treptele verandei. Nu eram însă atât de orbită de furie cât să-i ignor arma, deşi am fost foarte tentată să-l apuc pe Andy de boaşe şi să strâng cu toată forţa. Chiar dacă m-ar fi împuşcat, ştiam cel puţin că-l făcusem să sufere serios. Însă, pe de altă parte, o astfel de reacţie mi-ar fi fost la fel de dăunătoare ca şi băutura. Merita oare să mă sacrific pentru un scurt moment de satisfacţie?

— Sookie, ia citeşte-le mintea şi spune-mi cine este făptaşul, îmi ordonă Andy, apucându-mă de ceafă ca pe o marionetă şi întorcându-mă cu faţa spre grupul strâns pe terasă.

— Ce naiba crezi că făceam eu aici, idiotule? Ai cumva impresia că-mi place să-mi petrec timpul liber în compania unor nenorociţi ca ăştia?

Drept răspuns, Andy mă zgâlţâi zdravăn de gât, oferindu-mi astfel posibilitatea să-i scap din strânsoare şi să-i înşfac arma. Dar, chiar dacă eram foarte puternică, nu mă aflam totuşi prea aproape de el, aşa încât să pot fi sigură de reuşita acţiunii. Am decis să mai aştept un minut şi l-am văzut pe Bill străduindu-se să-mi transmită ceva prin mimica feţei, însă n-am reuşit să-l înţeleg. Eric

tot încerca s-o pipăie ca din greşeală pe Tara, ori pe Fraieru' – nu-mi dădeam seama prea bine.

Dinspre liziera pădurii se auzi scâncind un căţel. N-am putut să-mi întorc capul, dar am privit în acea direcţie cu coada ochiului. Situaţia devenea tot mai interesantă.

— Ah, e Dean, i-am zis lui Andy. Ţi-l mai aduci aminte pe câinele meu collie, nu?

Mi-ar fi prins bine ajutorul venit din partea unei persoane în carne şi oase, dar, din moment ce Sam intrase în scenă în trupul câinelui în care obişnuia să se transforme, trebuia de-acum să rămână în forma în care venise, pentru că ar fi fost foarte riscant să-şi demaşte identitatea.

— Da, văd. Ce caută câinele tău aici?

— Nu ştiu, dar te rog să nu-l împuşti.

— N-am tras niciodată într-un câine, îmi răspunse el, cu adevărat contrariat.

— Ah, dar pe mine mă poţi împuşca fără nici o problemă, am adăugat amărâtă.

Câinele s-a apropiat imediat de noi, iar eu m-am întrebat ce gândea Sam, întrebându-mă totodată dacă îşi păstra gândurile în răstimpul în care se afla în trupul său preferat. Îndreptându-mi ochii spre puşcă, am observat că Sam – mai bine spus Dean – mi-a urmărit atent direcţia privirii, însă n-am reuşit să estimez cât anume a desluşit din sugestia mea.

Scoţându-şi colţii şi fixându-şi privirea asupra puştii, câinele a început să mârâie.

— Potoleşte-te, îi strigă iritat Andy.

Dacă i-aş fi putut distrage puţin atenţia,

vampirii l-ar fi putut imobiliza în mai puţin de un minut. Am analizat iute modalităţile prin care l-aş fi putut contracara pe Andy şi mi-am dat seama că ar trebui în primul rând să-i prind arma cu ambele mâini şi să-i îndrept ţeava în aer. Dar, având în vedere poziţia în care mă ţinea Andy, n-avea să-mi fie deloc uşor.

— Nu, scumpa mea, îmi strigă Bill. Surprinsă de reacţia lui Bill, mi-am îndreptat fulgerător ochii spre el şi l-am observat îndreptându-şi privirea undeva în spatele meu. I-am înţeles imediat aluzia.

— Ia te uită cine e ţinută aici ca o puicuţă neputincioasă! se auzi o voce din spatele lui Andy.

Ah, situaţia devenea cu adevărat *palpitantă.*

— Oh, e chiar mesagera mea!

Menada se învârti într-un cerc larg în jurul lui Andy şi se opri în dreapta lui, la doar câţiva paşi distanţă, fără să se interpună între Andy şi grupul de pe verandă. De această dată, arăta curată şi nu purta nici un fel de veşmânt pe ea. Din câte îmi dădeam seama, ea şi Sam se giugiuliseră în pădure şi fuseseră atraşi de vociferările noastre. Părul negru şi încurcat îi ajungea până la nivelul şoldurilor. Nu părea să-i fie deloc frig. Cu excepţia vampirilor, noi simţeam din plin răcoarea aerului. În definitiv, veniserăm îmbrăcaţi pentru o orgie, nu pentru o petrecere în aer liber.

— Bună, mesagero, mă salută menada. Prietenul meu canin mi-a reproşat faptul că nu m-am prezentat data trecută. Numele meu este Callisto.

— Domnişoară Callisto, i-am răspuns, neştiind

ce alt termen să folosesc.

Mi-aş fi completat salutul şi printr-o uşoară înclinare a capului, dacă Andy nu m-ar fi strâns de gât atât de puternic, încât începea deja să-mi provoace dureri.

— Cine e viteazul ăsta care te-a înhăţat cu atâta putere? întrebă Callisto, apropiindu-se puţin.

Nu ştiam cum arată Andy, dar toţi cei de pe verandă erau captivaţi şi înspăimântaţi, cu excepţia lui Eric şi a lui Bill, care se trăgeau uşor în spatele oamenilor. Ceea ce nu era deloc de bine.

— Andy Bellefleur. Şi are o problemă, am răspuns cu o voce răguşită.

După felul în care mi s-a înfiorat pielea, mi-am dat imediat seama că menada se apropiase.

— N-ai văzut niciodată una ca mine, nu-i aşa? i se adresă lui Andy.

— Niciodată, recunoscu Andy uluit.

— Sunt frumoasă?

— Da, i-a răspuns el fără să ezite.

— Merit să primesc tribut?

— Da, i-a zis el.

— Iubesc la nebunie beţia, iar tu eşti cât se poate de beat, îi spuse Callisto fericită. Ador plăcerile carnale, iar oamenii ăştia sunt plini de pofte trupeşti. Îndrăgesc nespus astfel de locuri.

— Ah, perfect, îi spuse Andy nesigur. Unul din ăştia este criminal şi trebuie să aflu care dintre ei.

— Nu-i doar unul, am bombănit.

Ca să-mi aducă aminte că mă aflu în puterea lui, Andy m-a zgâlţâit serios, lucru care începea deja să mă scoată din sărite.

Menada se apropiase suficient cât să mă poată atinge. Mi-a mângâiat încet chipul şi i-am simţit pe degete mirosul de ţărână şi de vin.

— Tu nu eşti beată, remarcă ea.

— Nu sunt.

— Şi nici nu te-ai bucurat de plăcerile trupului în seara asta.

— Ah, dar am tot timpul s-o fac, i-am zis.

Menada a izbucnit în râs. Un hohot ascuţit şi răsunător, ce continuă fără întrerupere.

Andy, tulburat tot mai mult de apropierea menadei, îşi slăbi strânsoarea. Nu ştiu cum o vedeau cei de pe terasă, dar Andy, convins că avea în faţă o creatură a nopţii, mi-a dat imediat drumul.

— Fetiţo, ia vino până aici, îi strigă Mike Spencer. Să te vedem mai de-aproape.

M-am aşezat pe o mică movilă de pământ, alături de Dean, care începuse să-mi lingă bucuros faţa, în timp ce menada l-a cuprins pe Andy de mijloc. Andy şi-a mutat puşca în mâna stângă, aşa încât să-i răspundă îmbrăţişării.

— Ia zi, ce voiai să afli? l-a întrebat menada calmă şi cumpătată, vânturându-şi alene toiagul lung, cu un con de brad în vârf.

Căutasem în enciclopedie cuvântul „menadă” şi aflasem că toiagul respectiv se numea tirs. De-acum ştiam că, dacă e să mor, măcar nu muream proastă.

— Unul dintre ăştia l-a omorât pe un tip, Lafayette, şi vreau să ştiu care-i vinovatul, îi răspunse Andy cu agresivitatea specifică beţivilor.

— Bineînţeles că vrei, scumpul meu, îl alintă ea. Vrei să ţi-l găsesc eu?

— Chiar te rog, se milogi el.

— În regulă.

După ce i-a scrutat pe toţi, menada şi-a îndreptat spre Fraieru' degetul cocârjat. Tara s-a agăţat de braţul logodnicului ei şi a încercat să-l ţină lângă ea, dar acesta şi-a retras mâna, a coborât treptele terasei şi, rânjind prosteşte, s-a îndreptat spre menadă împleticindu-se.

— Tu eşti femeie? o întrebă Fraieru'.

— Asta în nici un caz, i-a răspuns Callisto. Văd însă că ai băut serios astă-seară, a adăugat ea, atingându-l cu toiagul.

— Ah, da, consimţi el, fără să mai zâmbească, după care privi în ochii ei şi se cutremură.

Ochii menadei străluceau puternic. M-am uitat la Bill şi l-am văzut privind fix în pământ, în timp ce Eric îşi admira capota maşinii. Ignorată de toţi, am început să mă târăsc uşor spre Bill, fir-ar să fie de treabă!

Câinele a pornit alături de mine şi m-a împuns neliniştit cu botul, semn că dorea să mă mişc mai repede. Odată ajunsă la picioarele lui Bill, i-am atras atenţia trăgându-l de pantaloni şi i-am simţit imediat palma pe creştetul capului. Mi-era teamă să mă ridic.

Strecurându-şi braţele subţiri pe după mijlocul lui Fraieru', Callisto i-a şoptit ceva, după care el i-a confirmat din cap, răspunzându-i în şoaptă. Când menada l-a sărutat, Fraieru' a încremenit brusc, rămânând pironit locului şi privind pierdut spre

pădure, în vreme ce menada a pornit cu paşi lini spre terasă.

S-a oprit apoi în faţa lui Eric, aflat mai aproape de verandă decât noi. L-a privit din cap şi până în picioare şi i-a aruncat acelaşi zâmbet terifiant. Eric, având grijă să nu se uite în ochii ei, îşi ţinea privirea aţintită spre pieptul acesteia.

— Minunat, zise ea, absolut magnific. Dar nu şi pentru mine, splendid corp de carne moartă.

Menada urcă imediat printre cei aflaţi pe verandă, inspiră profund şi se delectă cu damful de băutură şi cu mirosul lascivităţii. Adulmecă apoi de câteva ori în aer, ca şi cum ar fi căutat urma unui vânat, după care se postă în faţa lui Mike Spencer. Trupului de vârstă mijlocie al acestuia părea să nu-i priască aerul rece al nopţii, dar Callisto se arăta încântată de bărbatul din faţa ei.

— Ah, îi zise ea la fel de bucuroasă ca şi cum ar fi primit un cadou, văd că eşti foarte mândru! Eşti cumva rege? Eşti un mare războinic?

— Nu, i-a răspuns Mike. Sunt patronul unei case de pompe funebre, adăugă nu foarte sigur pe el. Dar tu, domniţă, ce anume eşti?

— N-ai văzut niciodată una ca mine?

— Nu, i-a zis el, în vreme ce toţi ceilalţi au negat din cap.

— Şi nu-ţi aminteşti de prima mea vizită?

— Nu, doamnă.

— Mi-ai adus totuşi o ofrandă.

— Eu? Ce ofrandă?

— Da, atunci când l-ai omorât pe negrul ăla sfrijit şi drăguţ. Era un copilaş neînsemnat pentru

mine şi un tribut corespunzător. Mulţumesc că l-ai lăsat în apropierea localului; barurile sunt pentru mine o adevărată încântare. N-aţi reuşit să mă vedeţi prin pădure?

— Doamnă, noi nu v-am făcut nici o ofrandă, interveni Tom Hardaway, căruia frigul îi încreţise serios pielea şi îi ascunsese aproape complet penisul.

— Şi pe tine te-am văzut, i-a răspuns ea, moment în care s-a aşternut liniştea.

Zgomotele slabe şi mişcările ce animă întotdeauna pădurea din jurul lacului au contenit brusc, obligându-mă astfel să mă ridic cu mare precauţie în dreptul lui Bill.

— Iubesc violenţa sexuală şi patima beţiei, zise ea visătoare. Când simt pe cineva în apropierea morţii, străbat în goană kilometri întregi pentru a-i vedea sfârşitul.

Temerile celor din jur mi-au asaltat năvalnic mintea. Acoperindu-mi imediat chipul cu palmele, m-am protejat cu cele mai puternice bariere mentale posibile şi am izbutit cu greu să ţin în frâu spaima ce mă copleşea. Mi-am încovoiat umerii şi mi-am muşcat limba, ca nu cumva să-mi scape vreun suspin. L-am simţit pe Bill întorcându-se spre mine, după care i s-a alăturat Eric şi mi-au susţinut corpul între ei. Nu-i nimic senzual în a fi presată între doi vampiri, în special în circumstanţele de faţă. Dorinţa lor urgentă de a păstra neapărat tăcerea mi-a alimentat frica şi mai mult. Ce i-ar putea speria atât de tare pe vampiri? Câinele, intenţionând să ne ofere şi el protecţie, îşi lipi

corpul de picioarele noastre.

— L-ai lovit în timpul sexului, îi zise menada lui Tom. L-ai bătut din trufie, dar şi pentru că servilismul lui te dezgusta şi excita, deopotrivă, adăugă ea, întinzându-şi palma osoasă pentru a-i mângâia uşor chipul negru, din care nu distingeam decât albul ochilor. Iar tu – continuă ea, alintându-l pe Mike cu cealaltă mână – ai făcut acelaşi lucru, deoarece te-ai lăsat în voia nebuniei şi furiei de moment. Apoi, sărmanul v-a ameninţat că dă totul în vileag.

Menada îi lăsă în pace chipul lui Tom şi începu s-o mângâie pe soţia acestuia, Cleo, care îşi luase pe ea un jerseu, dar pe care nu şi-l încheiase.

Reuşind să nu atragă atenţia, Tara, singura dintre noi care nu părea paralizată de frică, începu încet să se retragă în spate. Simţeam înăuntrul ei scânteia micuţă a speranţei şi dorinţei de a supravieţui. Tara se ghemui dedesubtul unei mese din fier forjat, unde se chirci cât a putut de mult, strângându-şi puternic pleoapele şi promiţându-i lui Dumnezeu o mulţime de lucruri pozitive viitoare, cu condiţia s-o scape cu bine din situaţia de faţă. Şi mie îmi trecuse acest lucru prin minte. Valurile fricii proiectate năvalnic de cei de pe terasă căpătau tot mai multă amploare, îmi provocau spasme cumplite în tot corpul şi-mi spulberau toate barierele mentale pe care le ridicasem. Simţeam că nu mai rămăsese nimic din mine; simţeam că eram doar o manifestare a fricii. Eric şi Bill şi-au unit braţele pentru a mă susţine în picioare, nemişcată între ei.

Jan, în goliciunea ei, fusese ignorată complet de menadă. Nu o atrăgea probabil cu nimic pe aceasta. Trăsătura ei principală nu era trufia, ci patetismul şi, în plus, Jan nu băuse nimic în seara aceea. Îi plăcea desfrâul sexual din cu totul alte necesităţi, complet diferite de dorinţa de a uita de propria persoană – nevoi care nu au nimic de-a face cu dorinţa de a-ţi părăsi mintea şi corpul şi de a te lăsa în voia unei clipe de nebunie extatică. Încercând la fel ca întotdeauna să fie în centrul atenţiei, Jan, arborând un zâmbet pe care şi l-ar fi dorit senzual, şi-a întins braţul şi a apucat-o pe menadă de mână. Deodată, crispându-se toată, a început să scoată nişte sunete oribile, în timp ce gura a început să-i spumege, ochii i s-au dat peste cap şi s-a prăbuşit pe podeaua verandei, lovind în pardoseală cu tocurile pantofilor.

Apoi, odată cu revenirea liniştii, în mijlocul micului grup adunat pe verandă, am simţit la numai câţiva metri distanţă ceva îngrozitor şi ameninţător, ceva extrem de scârbos şi de copleşitor. Frica s-a domolit brusc şi am început să mă calmez. Presiunea extremă de mai devreme îmi părăsi încet mintea, dar, odată cu declinul acesteia, părea să-i ia locul o nouă apăsare, o forţă incredibil de minunată şi absolut malefică.

Era o adevărată nebunie, o mânie de-o seninătate desăvârşită. Callisto exulta în fanatismul furiei, în extazul nimicirii, în exuberanţa mândriei. Simţindu-mă copleşită de aceste răbufniri odată cu toţi ceilalţi aflaţi pe terasa casei, m-am cutremurat, m-am prăbuşit în mine însumi

şi, în vreme ce nebunia menadei continua să le îmbibe minţile, doar palma lui Eric m-a împiedicat să urlu la fel de strident ca toţi ceilalţi. L-am muşcat puternic şi i-am simţit gustul sângelui, moment în care l-am auzit mormăind de durere.

Ţipetele au continuat parcă o veşnicie, încheiate de câteva gâlgâieli groaznice. Câinele, scâncind, s-a împins şi mai puternic în picioarele noastre.

Deodată, totul a încetat.

M-am simţit ca o marionetă ale cărei sfori au scăpat brusc din mâna păpuşarului. Am căzut din picioare. Bill m-a întins pe capota maşinii lui Eric şi, imediat ce mi-am deschis ochii, am văzut-o pe menadă aplecată deasupra mea. Creatura îmi zâmbea mânjită toată de sânge. Arăta de parcă şi-ar fi vărsat pe cap o găleată cu vopsea roşie, iar părul, la fel ca fiecare părticică a corpului, îi era complet năclăit în sânge şi duhnea atât de puternic a metal coclit, încât simţeam că mă sufoc.

— Ai fost aproape, îmi zise ea, pe un ton dulce şi cristalin ca al unui flaut, după care se aplecă greoaie, de parcă ar fi vrut să-mi arate că tocmai terminase o masă copioasă. Ai fost foarte aproape. Posibil să nu mai ajungi niciodată la acest prag. Deşi, nu se ştie. N-am văzut niciodată pe cineva care să înnebunească din pricina nebuniei altora. Un gând foarte captivant.

— Captivant poate pentru tine, i-am răspuns icnind, moment în care câinele m-a muşcat uşor de picior, să-mi amintească probabil cu cine vorbeam.

— Ah, dragul meu Sam, murmură menada privindu-l. Scumpul meu, acum trebuie să te las.

Câinele o privi de parcă i-ar fi înţeles vorbele.

— Ne-am distrat foarte frumos câteva seri la rând, când am cutreierat pădurile şi am prins câţiva iepuraşi şi ratoni, continuă ea, mângâindu-l pe cap.

Animalul începu să dea rapid din coadă.

— Iar apoi am făcut şi alte năzdrăvănii.

Câinele rânji şi gâfâi precipitat.

— Dragule, acum a venit vremea să plec. Lumea e plină de păduri şi de oameni care trebuie să-şi vadă lungul nasului. Vreau şi alte ofrande. Nu trebuie să fiu uitată. Rămân îndatorată nebuniei şi morţii, adăugă ea asemenea unei persoane ghiftuite, după care pomi încet spre liziera pădurii.

— În definitiv, adăugă ea peste umăr, sezonul de vânătoare nu durează la nesfârşit.

Capitolul 11

Nici dacă aş fi vrut, n-aş fi putut să mă duc să văd ce se petrecuse pe terasa cabanei. Bill şi Eric arătau cu adevărat mişcaţi, iar când vampirii ajung să fie impresionaţi de ceva, înseamnă că nu trebuie sub nici o formă să te aventurezi într-o eventuală investigaţie.

— Trebuie să dăm foc cabanei, l-am auzit pe Eric de la câţiva paşi distanţă. Deşi Callisto ar fi trebuit să-şi cureţe mizeria.

— Din ce-am aflat, nu face niciodată acest lucru, i-a răspuns Bill. O conduce nebunia. Ai auzit vreodată de vreun sonat căruia să nu-i pese dacă este descoperit?

— Eh, nu ştiu, i-a zis nepăsător Eric, părând să ridice ceva foarte greu, după care se auzi o bufnitură puternică. Am întâlnit câteva persoane care, deşi erau cu adevărat nebune, dădeau totuşi dovadă de foarte multă viclenie.

— Ai dreptate, îi spuse Bill. N-ar fi bine să lăsăm câţiva şi pe terasă?

— Pentru ce?

— Aşa e, sunt perfect de acord cu tine. Mai ales că avem parte de-o noapte deosebită.

— Să ştii că ea m-a sunat şi mi-a cerut ajutorul, îi răspunse Eric, dorind mai degrabă să clarifice contextul situaţiei, decât afirmaţia lui Bill.

— Atunci e totul în regulă. Cred că-ţi mai aduci aminte de învoiala noastră.

— Cum aş fi putut s-o uit?

— Ştii că ne aude şi Sookie.

— Nu mă deranjează cu nimic, îi zise râzând Eric.

Mi-am ridicat privirea spre cerul nopţii şi, fără prea multă curiozitate, m-am întrebat despre ce naiba discutau. Nu eram un ţinut, un teritoriu care să fie împărţit după bunul plac al unui dictator. Revenindu-şi la forma umană, Sam se odihnea alături de mine complet despuiat. În momentele acelea, nici că-mi mai păsa. Frigul însă părea să nu-l deranjeze pe Sam, probabil pentru că era teriantrop.

— Hopa, ia uite că avem pe cineva în viaţă, strigă Eric.

— Tara, strigă Sam.

Tara ţâşni pe treptele terasei, o zbughi spre noi şi, îmbrăţişându-mă strâns, izbucni în plâns. Obosită peste măsură, mi-am pus braţele în jurul ei şi am lăsat-o să se smiorcăie în voie. Rămăsesem amândouă în vestimentaţia în care veniserăm, eu în tricou şi pantalonaşi scurţi de blugi, iar ea în lenjerie intimă roşie – costumaţii care ne făceau să arătăm ca doi uriaşi nuferi albi, rătăciţi pe luciul rece al unui heleşteu. Mi-am îndreptat spinarea şi am strâns-o în braţe pe Tara.

— Ce zici, ne aduci o pătură din cabană? l-am întrebat pe Sam.

Mi s-a părut foarte interesantă imaginea, când l-am privit din spate cum urca într-un suflet treptele terasei. Un minut mai târziu, reveni la fel de

energic şi – uau, priveliştea era de această dată şi mai interesantă – ne înfăşură pe amândouă cu pătura.

— Înseamnă că trăiesc cu adevărat, am bombănit.

— De ce spui asta? întrebă curios Sam, care nu părea foarte surprins de cursul evenimentelor.

Nu-i puteam spune că mă însufleţise scena în care îl văzusem ţopăind, aşa că i-am răspuns cât mai simplu posibil:

— Ce fac Andy şi Fraieru'?

— Parcă aş asculta un program la radio, a intervenit brusc Tara, chicotind într-un fel care nu mi-a plăcut câtuşi de puţin.

— Sunt pironiţi în locul în care i-a lăsat menada, îi răspunse Sam. Privesc în gol şi încă supravieţuiesc.

— Ah, încă supravieţuiesc, îi zise Tara, începând să fredoneze refrenul melodiei lui Elton John, „I'm Still Standing”.

Singurul care a râs a fost Eric.

El şi Bill au pregătit totul pentru a da foc cabanei şi au revenit agale spre noi, pentru o verificare de ultim moment.

— Cu ce maşină ai venit? o întrebă Bill.

— Uhhh, un vampir, îi zise Tara. Tu eşti iubitul lui Sookie, nu-i aşa? Atunci, ia zi-mi, ce-ai căutat la meciul de ieri-noapte cu căţeaua aia de Portia Bellefleur?

— E o drăguţă, interveni Eric, coborându-şi binevoitor privirea spre Tara, căreia îi zâmbi oarecum dezamăgit, asemenea unui crescător de

câini de rasă ce priveşte admirativ o căţeluşă foarte simpatică, dar maidaneză.

— În ce maşină ai venit? repetă Bill. Dacă ţii cumva la ea, aş vrea să mi-o arăţi îndată.

— Într-un Camaro alb, i-a răspuns domolindu-se. Gata, plec acasă. Sau, mai bine n-aş conduce eu. Sam, ce zici?

— Nici o problemă, te duc eu. Bill, vrei să te mai ajut la ceva?

— Cred că mă descurc cu Eric. Îl poţi lua şi pe slăbănog cu voi?

— Pe Fraieru'? Da, am eu grijă de el.

Tara mă sărută pe obraz şi pomi precaută spre maşina aflată în cealaltă parte a curţii.

— Am cheile în maşină, strigă ea.

— Ai şi poşeta acolo?

Poliţia ar fi intrat cu siguranţă la bănuieli dacă ar fi găsit poşeta Tarei într-o cabană plină de cadavre.

— Ah... nu, e în casă.

L-am privit tăcută pe Bill, iar acesta a intrat în cabană şi a revenit cu o geantă mare de umăr, suficient de încăpătoare cât să conţină nu doar trusa de machiaj şi articolele de zi cu zi, ci şi un schimb complet de haine.

— Asta e?

— Da, mulţumesc, îi zise Tara, luându-i geanta cu atâta reţinere, încât părea să-i fie teamă ca nu cumva să-i atingă degetele, deşi, mai devreme, nu fusese deloc pretenţioasă la atingerile din cabană.

Eric îl cără pe Fraieru' la maşină.

— N-o să-şi amintească nimic din ce s-a

petrecut aici, îi zise el Tarei, în timp ce Sam deschidea uşa din spate şi-l ajuta pe Eric să-l bage pe Fraieru' în maşină.

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru şi despre mine.

Evenimentele cărora le fusese martoră o împovăraseră atât de mult, încât păreau să-i fi îmbătrânit chipul.

— Aş vrea să nu fi văzut ciudăţenia aia sau ce-o fi fost ea. De fapt, nici măcar n-ar fi trebuit să vin aici. Urăsc de moarte chestia asta, dar m-am gândit că merită sacrificiul, pentru Fraieru', adăugă ea, privind corpul inert de pe bancheta din spate. Însă nu merită. Nimeni nu merită.

— Dacă vrei, pot să-ţi şterg această amintire, îşi oferi Eric ajutorul.

— Nu. Trebuie să ţin minte ce s-a petrecut aici şi consider că este datoria mea să car această povară pentru ceilalţi, i-a răspuns ea pe un ton ce părea al unei femei cu douăzeci de ani mai vârstnică.

Sunt situaţii în care ne putem maturiza în numai câteva clipe; eu trecusem printr-o astfel de trăire la vârsta de şapte ani, când îmi muriseră părinţii. Tara o cunoştea în această noapte.

— Însă toţi ceilalţi sunt morţi, cu excepţia mea, a lui Fraieru' şi a lui Andy. Nu vă e teamă că vom spune totul poliţiei? Sau vreţi să ne reduceţi şi pe noi la tăcere?

Eric şi Bill s-au privit reciproc, iar Eric s-a apropiat de Tara.

— Tara, uite cum stau lucrurile, a început el

foarte calm, moment în care Tara a făcut greşeala să-şi ridice ochii spre el şi, odată ce Eric i-a fixat privirea, a început imediat să-i şteargă amintirile acestei nopţi.

Eram prea obosită să protestez şi oricum n-aş fi rezolvat nimic. Din moment ce Tara ridicase deja aceste întrebări, era clar că nu putea face faţă unei asemenea poveri. Speram să nu-şi repete în viitor greşelile, mai ales că nu mai deţinea de-acum informaţiile care s-o ajute să-şi dea seama ce preţ plătise pentru ele. În orice caz, nu putea să fie lăsată să bată toba în stânga şi-n dreapta.

Tara şi Fraieru' au pornit spre oraş în maşina condusă de Sam – care împrumutase pantalonii lui Fraieru' –, iar Bill a terminat ultimele pregătiri, aşa încât incendiul care va distruge cabana să pară unul natural. Eric aranja şi număra cadavrele pe terasă, pentru a se asigura că arătau suficient de întregi, aşa încât să nu le trezească suspiciuni investigatorilor.

— De ce-i urăşte Bill pe cei din familia Bellefleur? l-am întrebat încă o dată, când a venit în curte, pentru a vedea cum se mai simte Andy.

— Ah, e o poveste veche, ce datează dinainte de transformarea lui Bill, îmi răspunse Eric mulţumit de condiţia lui Andy şi pornind imediat la treabă.

De îndată ce am auzit o maşină apropiindu-se, Bill şi Eric au apărut aproape instantaneu în curte. De undeva din spatele cabanei se auzeau slab câteva trosnituri.

— Nu putem provoca incendiul din mai multe

locuri deodată, pentru că îşi vor da seama că n-a izbucnit natural, îi zise Bill. Nu-mi plac deloc progresele din domeniul criminalisticii.

— Dacă tot ne-am decis să nu facem public acest incident, investigatorii vor trage concluzia că focul a izbucnit din vina vreunuia dintre petrecăreţi, i-a răspuns Eric. Însă, după cum văd eu, s-ar putea ca tot noi să ajungem ţapii ispăşitori… şi e cumplit de enervant, când ştii bine cât suntem de puternici.

— Băieţi, nu-s venită de pe lună, încă sunt o fiinţă umană şi vă aud foarte bine, le-am zis, privindu-i cu asprime şi surprinzându-le pe chip o infimă urmă de jenă, când au văzut-o pe Portia Bellefleur coborând din maşină şi alergând spre fratele ei.

— Ce i-aţi făcut lui Andy? Vampiri nenorociţi! răbufni ea răguşită de durere, trăgându-i în toate părţile gulerul cămăşii, pentru a găsi eventuale semne de muşcături.

— Ei i-au salvat viaţa, i-am zis.

Eric o privi şi-o analiză îndelung pe Portia, după care începu să caute prin maşinile chefliilor morţi. Le luase cheile puţin mai devreme, într-un mod pe care nici nu voiam să mi-l închipui.

Bill s-a apropiat de Andy şi i-a cerut să se trezească, dar pe un ton atât de silenţios, încât nu putea fi auzit de la mai mult de câţiva paşi distanţă.

Andy clipi şi îşi îndreptă privirea spre mine, mirat pesemne că nu mai sunt în mâinile lui. Când l-a văzut pe Bill atât de aproape de el, a tresărit

speriat, aşteptându-se probabil să fie atacat. Observând apoi că Portia era lângă el, s-a uitat peste umărul lui Bill, spre cabană.

— A luat foc, remarcă el încet.

— Da, i-a răspuns Bill. Sunt cu toţii morţi, cu excepţia a două persoane care au plecat în oraş şi nu mai ştiu nimic din ce s-a petrecut aici.

— Înseamnă că… oamenii ăştia l-au ucis pe Lafayette?

— Da, i-am zis. Mike şi soţii Hardaway, deşi cred că şi Jan ştia de acest lucru.

— Dar n-am nici o dovadă în acest sens.

— Ah, ştiam eu, strigă Eric, privind în portbagajul unui Lincoln.

Ne-am îndreptat cu toţii spre maşina lui Mike Spencer. Acuitatea vizuală superioară de care se bucurau Bill şi Eric le-a permis să vadă clar petele de sânge din portbagaj, unde se mai aflau câteva cârpe pătate şi un portofel. Eric luă atent portvizitul şi-l deschise cu grijă.

— Al cui e? întrebă Andy.

— Al lui Lafayette Reynold, i-a răspuns Eric.

— Dacă lăsăm maşinile aşa cum sunt, poliţiştii vor descoperi probele în portbagaj, ancheta va lua sfârşit şi îmi vor şterge toate învinuirile.

— Slavă Domnului! suspină Portia într-un suflet. Andy, gata, hai să mergem acasă, adăugă ea, în vreme ce chipul simplu şi părul castaniu bogat i-au sclipit câteva secunde în licărul lunii ce se strecura printre copaci.

— Portia, îi zise Bill, uită-te la mine.

Portia îşi ridică privirea, după care se uită

imediat în altă parte.

— Îmi pare rău că te-am indus în eroare, se scuză ea iute, vădit ruşinată de faptul că era nevoită să-i ceară iertare unui vampir. N-am dorit decât să mă vadă unul din cei care frecventau acest club, aşa încât să mă invite şi pe mine la petrecerile lor şi să aflu tot ce s-a întâmplat.

— Sookie a făcut asta pentru tine, îi zise Bill cu blândeţe.

Portia mă privi fulgerător.

— Sper să nu te fi necăjit prea rău, Sookie, îmi zise ea, surprinzându-mă.

— A fost ceva oribil, i-am spus, privind-o pe Portia încremenind în faţa mea. Dar acum a trecut.

— Îţi mulţumesc că l-ai ajutat pe Andy, îmi răspunse ea prinzând curaj.

— Nu l-am ajutat pe Andy, ci pe Lafayette, i-am zis tăindu-i imediat elanul.

Portia inspiră profund.

— Înţeleg, mi-a răspuns cu oarece demnitate. A fost colegul tău de muncă.

— A fost *prietenul* meu, am corectat-o.

— Prietenul tău, îmi zise ea, îndreptându-şi spatele.

Vâlvătăile cuprinseseră deja cabana şi în scurt timp aveau să sosească la faţa locului poliţiştii şi pompierii. Venise vremea să plecăm.

Am observat însă că nici Eric şi nici Bill nu s-au oferit să-i şteargă lui Andy amintirile.

— Ai face bine să pleci cât mai repede, i-am zis. Ia-o pe Portia, duceţi-vă acasă şi spuneţi-i bunicii voastre să jure că aţi stat în casă toată noaptea.

Fără să mai scoată o vorbă, fratele şi sora au urcat grăbiţi în Audi-ul Portiei şi s-au făcut nevăzuţi. Eric s-a ghemuit în Corvette şi a pornit spre Shreveport, iar Bill şi cu mine am luat-o prin pădure până la maşina cu care venise şi pe care o ascunsese în spatele copacilor de pe marginea şoselei. M-a cărat în braţe, aşa cum îi plăcea adeseori s-o facă şi cum, trebuie să recunosc, îmi plăcea şi mie, ocazional. Iar acum nici că se putea o ocazie mai bună.

Nu mai rămăsese mult până la revărsatul zorilor. Una dintre cele mai lungi nopţi din viaţa mea se apropia de sfârşit. Obosită peste măsură, m-am relaxat rezemându-mă de spătarul scaunului.

— Unde s-a dus Callisto? l-am întrebat pe Bill.

— N-am nici cea mai vagă idee, dar ştiu că-i place să se plimbe din loc în loc. Nu multe menade au supravieţuit dispariţiei zeului lor, iar cele care au mai rămas, se ascund şi rătăcesc prin păduri, făcându-se nevăzute imediat ce le este descoperită prezenţa. Sunt foarte viclene şi iubesc războaiele şi nebunia acestora. Nu stau niciodată departe de un câmp de luptă. Sunt sigur că s-ar fi mutat toate în Orientul Mijlociu, dacă ar fi avut păduri unde să se ascundă.

— De ce-a venit Callisto aici?

— Cred că a fost în trecere. A stat vreo două luni, iar acum se îndreaptă… numai ea ştie încotro. Posibil să pornească spre Rezervaţia Everglades, ori în amontele râului, spre platoul Ozark.

— Nu înţeleg cum de-a putut Sam să se

înhăiteze cu ea.

— Aşa se spune? Asta facem şi noi acum, suntem înhăitaţi?

Lovindu-l în chip de dojana peste braţ, m-am simţit de parcă aş fi dat în trunchiul unui copac.

— Ştii bine ce-am vrut să zic.

— Poate c-a vrut să vadă cum este şi de partea sălbăticiei. Este totuşi destul de greu pentru Sam să găsească pe cineva care să-i accepte adevărata natură, mi-a răspuns Bill, păstrând apoi tăcerea.

— Da, este într-adevăr foarte greu, i-am zis, amintindu-mi cu tristeţe momentul când Bill revenise în vila din Dallas roşu în obraji. Dar cei care se iubesc sunt greu de despărţit.

Mi-am amintit totodată cum mă simţisem când auzisem că se vedea cu Portia şi n-am putut să nu reflectez puţin la felul în care reacţionasem când îi văzusem pe amândoi la meciul de fotbal. I-am aşezat mâna pe coapsă şi i-am strâns-o uşor – moment în care i-am observat colţii coborând puţin; mi-a zâmbit, dar fără să-şi ia privirea de la drum.

— Ai rezolvat problema cu vârcolacii din Dallas? l-am întrebat câteva clipe mai târziu.

— Da, într-o oră am terminat, ori, mai bine spus, Stan a rezolvat totul. Le-a pus la dispoziţie ferma lui, pentru nopţile cu lună plină, pentru o perioadă de patru luni.

— Oh, foarte frumos din partea lui.

— Da, mai ales că treaba asta nu-l costă absolut nimic. El oricum nu obişnuieşte să vâneze şi, după cum bine a spus, exemplarele bolnave sau slabe

trebuie să dispară într-un fel sau altul din turmele de căprioare.

— Aha, da, l-am aprobat.

— Nu uita că sunt totuşi vânători.

— Da, ai dreptate.

Când am ajuns acasă, nu mai rămăsese mult până la venirea zorilor. Eric ajunsese probabil în Shreveport. În timp ce Bill a făcut un duş, pentru că nu mâncasem nimic de ore bune, am înfulecat câteva sandviciuri cu unt de arahide şi gem, şi m-am spălat apoi pe dinţi.

Cel puţin nu avea de ce să se grăbească. Bill pierduse în ultima lună multe nopţi pentru a-şi construi un adăpost în casa mea. Tăiase podeaua debaralei din vechiul meu dormitor, unde dormisem ani de zile înainte de moartea bunicii, după care mă mutasem în camera ei. Transformase duşumeaua cămării într-o trapă pe care s-o poată închide odată ce cobora sub podea. Eu eram singura care ştia ce făcuse acolo şi, dacă se întâmpla să fiu trează după ce intra sub pământ, aşezam deasupra trapei o valiză veche şi câteva perechi de pantofi, aşa încât să pară totul cât mai firesc. Pentru ca spaţiul îngust de sub pământ să nu arate foarte sinistru, Bill îşi pusese acolo un sicriu în care să doarmă. Nu rămânea prea des la mine, dar din când în când îi prindea bine acest locşor.

— Sookie, îmi strigă Bill din baie, hai că mai am timp să te spăl.

— Dacă vrei neapărat să mă speli, să ştii că după aceea îmi va fi foarte greu să adorm.

— De ce?

— Fiindcă voi rămâne frustrată.

— Frustrată?!

— Da, pentru că o să fiu curată, dar… neiubită.

— Într-adevăr, nu mai e mult până la răsărit, recunoscu Bill scoţându-şi capul pe lângă perdeaua de la duş. Mâine însă avem toată noaptea la dispoziţie.

— Asta numai dacă nu ne trimite Eric să-i rezolvăm şi alte probleme, am bombănit imediat ce l-am auzit punându-şi capul sub jetul duşului.

Ştiam că, după cum îi stătea în obicei, îmi consumase deja toată apa caldă, aşa că mi-am dat jos pantalonaşii de blugi, hotărâtă fiind să scap definitiv de ei. Mi-am scos apoi tricoul şi m-am întins în pat. Mulţumită că noul meu sutien rămăsese intact, m-am întors într-o parte şi am închis ochii, pentru că mă deranja lumina ce venea prin uşa întredeschisă de la baie.

— Draga mea…

— Gata, ai ieşit de la duş? am întrebat adormită.

— Da, acum douăsprezece ore.

— Cum?!

Am deschis larg ochii şi am privit spre ferestrele în spatele cărora nu era cu adevărat beznă, ci doar foarte întunecat.

— Ai adormit.

Eram învelită cu o pătură şi purtam în continuare sutienul argintiu şi bikinii dantelaţi. Însă mă simţeam ca o bucată de pâine mucegăită. Privind spre Bill, am văzut că era complet

dezbrăcat.

— Ţine-ţi gândul, i-am zis, după care am făcut o scurtă vizită la baie.

Când am revenit, Bill mă aştepta în pat, sprijinindu-se în cot.

— Ai văzut cum îmi vin bikinii pe care mi i-ai luat? l-am întrebat făcând o piruetă, pentru a-l bucura pe deplin de generozitatea de care dăduse dovadă.

— Sunt minunaţi, dar s-ar putea ca ţinuta să-ţi fie puţin cam nepotrivită pentru această ocazie.

— Şi ce ocazie ar fi asta?

— Cea mai bună partidă de sex pe care ai avut-o vreodată.

Am simţit brusc în pântec fiorul pasiunii. Mi-am păstrat însă chipul impasibil.

— Eşti chiar atât de sigur că va fi cea mai bună?

— Ah, da, mi-a răspuns cu un glas la fel de lin şi liniştitor ca susurul unui pârâu ce curge peste pietrele de munte. Sunt foarte sigur şi la fel o să fii şi tu.

— Bine, demonstrează-mi, i-am zis zâmbind uşor.

Întunericul din cameră îi masca ochii, dar am reuşit să-i văd buzele arcuite în zâmbetul pe care mi l-a adresat, spunându-mi totodată:

— Cu mare plăcere.

Ceva mai târziu, epuizată, încercam să-mi recapăt energia, în timp ce Bill îşi ţinea un braţ pe stomacul meu şi un picior peste mine. Buzele îmi erau atât de istovite, încât de-abia am putut să-l sărut pe umăr. Bill îmi lingea încetişor înţepăturile

micuţe de pe umăr.

— Ştii ce-avem de făcut? i-am zis, simţindu-mă prea leneşă să mai fac altă mişcare.

— Hm?

— Trebuie să luăm ziarul.

După o pauză îndelungată, Bill se dezlipi cu greu de lângă mine şi porni alene spre uşa de la intrare. Tânăra care îmi aduce zi de zi ziarul intră de fiecare dată cu maşina pe aleea din faţa casei şi-l aruncă în direcţia verandei, deoarece îi dau un bacşiş generos pentru acest lucru.

— Ia uite, zise Bill, moment în care mi-am deschis somnoroasă ochii şi l-am văzut ţinând ziarul îndoit la subraţ, iar în mâini un platou învelit în staniol.

Am coborât din pat şi am pornit împreună spre bucătărie. Mi-am pus pe mine capotul roz şi mi-am târşâit picioarele după Bill, admirându-i naturaleţea cu care reuşea să se poarte.

— Văd că am un mesaj pe robotul telefonic, i-am zis, în timp ce pregăteam cafeaua.

Odată ce-am terminat cel mai important lucru, am desfăcut folia de aluminiu şi am găsit dedesubtul acesteia o prăjitură în două straturi, cu glazură de ciocolată, ornată cu nuci pecan în formă de stea.

— Prăjitura de ciocolată a bătrânei doamne Bellefleur, i-am zis impresionată.

— Ştii de la cine e doar dintr-o simplă privire?

— Ah, e o prăjitură vestită. O legendă, aş spune. Nu există nimic mai delicios ca prăjitura doamnei Bellefleur. Dacă se hotărăşte vreodată să participe

la târgul anual de dulciuri, premiul întâi îl are ca şi asigurat. Ştiu că o pregăteşte şi pentru înmormântări. Jason spune că merită câteodată să moară cineva, numai pentru a mai avea şi noi posibilitatea să căpătăm o bucăţică din prăjitura doamnei Bellefleur.

— Cât de frumos miroase, spuse Bill şi, spre şi mai marea mea surprindere, se aplecă şi adulmecă de aproape prăjitura.

Deoarece Bill nu respiră, nu-mi dădeam seama că poate să miroasă, dar uite că o făcea.

— Dacă ai avea un parfum cu acelaşi miros, te-aş mânca bucăţică cu bucăţică.

— Ai făcut-o mai devreme.

— Eh, atunci aş face-o a doua oară.

— Nu cred c-aş mai rezista, i-am zis, turnându-mi cafeaua în cană şi holbându-mă surprinsă la prăjitură. Habar n-aveam că ştie unde locuiesc.

Bill apăsă pe butonul de redare a mesajelor telefonice şi se auzi în cameră glasul unei aristocrate bătrâne, cu un pronunţat accent sudist:

— Domnişoară Stackhouse, am ciocănit la uşă, dar eraţi probabil ocupată şi nu mi-aţi putut răspunde. V-am lăsat la intrare o prăjitură de ciocolată, întrucât n-am ştiut cum altfel să vă mulţumesc pentru ceea ce mi-a povestit Portia că aţi făcut pentru nepotul meu, Andrew. Unii sunt îndeajuns de binevoitori să-mi spună că nu pregătesc o prăjitură rea. Sper să vă placă. Dacă vă pot fi vreodată de ajutor, vă rog să nu ezitaţi să-mi daţi telefon.

— Dar nu şi-a spus numele.

— Caroline Holliday Bellefleur se aşteaptă s-o cunoască toţi.

— Cine?

Bill încremenise în dreptul ferestrei, în vreme ce eu şedeam la masa din bucătărie şi îmi beam cafeaua dintr-una din cănile înflorate ale bunicii.

— Caroline Holliday Bellefleur.

Chiar dacă nu se putea albi mai mult decât era, Bill arăta foarte uluit. Se aşeză brusc pe scaunul din faţa mea:

— Sookie, fă-mi o favoare.

— Da, puişor. Ce anume?

— Du-te la mine acasă şi adu-mi *Biblia* din biblioteca de pe hol.

Arăta nespus de tulburat, aşa că mi-am luat imediat cheile de la maşină şi am plecat într-acolo în capot, sperând să nu mă întâlnesc cu nimeni pe drum. Aveam câţiva vecini care locuiau în apropierea şoselei noastre comunale, dar nădăjduiam ca nici unul dintre aceştia să nu aibă obiceiul de a ieşi la plimbare la ora patru dimineaţa.

Odată ce-am intrat în casa lui Bill, am găsit *Biblia* exact în locul în care îmi spusese că se află. Am deschis uşiţa cu geam a bibliotecii şi am luat cu mare atenţie cartea. Vechimea exemplarului m-a impresionat atât de mult, încât am fost cât pe ce să mă împiedic şi să-l scap pe treptele de la intrare. Bill mă aştepta în acelaşi loc în care îl lăsasem. Când i-am pus cartea în faţă, a privit-o îndelung, răstimp în care mi-a trecut prin minte gândul că nu poate să o atingă. Văzând că nu-mi

cere ajutorul, am hotărât să aştept tăcută. În cele din urmă, şi-a întins mâna, şi degetele-i albe au început să mângâie pielea ponosită a coperţii. Cartea era voluminoasă, iar titlul de pe copertă era gravat cu litere aurii decorative.

A deschis cu gingăşie coperta, a întors apoi o filă şi a privit pierdut o pagină de familie, pe care scriseseră mai multe persoane.

— Eu am scris aici, şi aici, îmi spuse el în şoaptă, arătându-mi câteva rânduri.

Simţeam că mi se înmoaie picioarele când am ocolit masa şi am privit pagina, stând în spatele lui. Mi-am aşezat încet palmele pe umerii săi, pentru a-l readuce în prezent, după care m-am chinuit să descifrez scrisul.

William Thomas Compton, scrisese mama sau probabil tatăl lui. *Născut la 9 aprilie 1840.* Altcineva completase: *Decedat la 25 noiembrie 1868.*

— Ia te uită, ai şi-o zi de naştere, m-am trezit spunându-i cel mai prostesc lucru posibil.

Însă nu-mi trecuse niciodată prin minte ideea că Bill avea o zi de naştere.

— Am fost al doilea băiat al lor, mi-a zis Bill. Singurul care a ajuns la maturitate.

Mi-am adus aminte că-mi spusese că Robert, fratele lui mai mare, murise pe când el avea cam doisprezece ani, iar alţi doi copii dispăruseră în fragedă pruncie. Pagina de sub degetele lui Bill conţinea toate datele naşterilor şi morţilor din familia lui.

— Sarah, sora mea, n-a putut avea copii, iar

bărbatul ei a murit de tânăr în război. Toţi tinerii noştri au dispărut în război. Eu am fost singurul care a supravieţuit, doar pentru a muri mai târziu. În ceea ce-i privea pe membrii familiei mele, asta e data la care am dispărut definitiv pentru ei. Menţiune înscrisă de mâna surorii mele, Sarah.

Buzele mi s-au crispat, aşa încât nu am mai putut să scot nici un sunet. Tonul glasului şi felul în care atingea *Biblia* m-au impresionat peste măsură şi mi-au umplut ochii de lacrimi.

— Iar aici este numele soţiei mele, continuă el cu o voce tot mai puţin perceptibilă.

M-am aplecat şi am citit însemnarea: *Caroline Isabelle Holliday* – moment în care am simţit că se învârte camera cu mine, dar mi-am dat imediat seama că nu era posibilă ideea care-mi trecuse prin minte.

— Am avut împreună trei copii.

Erau trecute şi numele acestora: *Thomas Charles Compton, născut în 1859* – ceea ce însemna că rămăsese însărcinată imediat după căsătorie.

Eu şi Bill nu vom avea niciodată copii.

Sarah Isabelle Compton, născută în 1861 – şi botezată după numele mătuşii ei, sora lui Bill, şi a mamei acestora. Micuţa se născuse cu puţin înainte să plece Bill la război. *Lee Davis Compton, născut în 1866* – bebeluş procreat după reîntoarcerea lui Bill acasă. *Decedat în 1867* – scrisese altcineva.

— Copiii mureau pe-atunci ca muştele, şopti Bill. Războiul ne sărăcise cumplit şi nu existau

medicamente.

Am fost cât pe ce să ies din bucătărie şi să-mi vărs lacrimile şi tristeţea în altă parte, dar mi-am dat seama că, aşa cum Bill suporta foarte bine aceste amintiri, trebuia să dau şi eu dovadă de aceeaşi tărie ca şi el.

— Şi ceilalţi doi copii? l-am întrebat.

— Au trăit, mi-a răspuns, moment în care chipul i s-a mai destins puţin. Când am murit, Tom avea numai nouă ani, iar Sarah şapte. Sarah avea părul blond-deschis, la fel ca al mamei ei.

Bill schiţă un zâmbet, un surâs pe care nu i-l văzusem niciodată pe chip şi care îl făcea să arate ca orice om. Îmi părea o fiinţă complet diferită, nu mai era persoana cu care făcusem dragoste cu nici un ceas în urmă. Am tras un şerveţel din cutia de pe bufet şi mi-am tamponat obrajii. Văzând că-i dau lacrimile, i-am scos şi lui un şerveţel pe care l-a privit atât de mirat, încât ai fi zis că s-ar fi aşteptat la altceva. Probabil la o batistă din mătase cu monogramă. Şerveţelul s-a înroşit imediat ce-a început să-şi şteargă uşor obrajii.

— Nu m-am interesat ce s-a întâmplat cu ei, adăugă Bill gânditor. M-am distanţat complet de familie şi, bineînţeles, n-am mai revenit pe aceste meleaguri, câtă vreme ştiam că există şansa ca vreunul din ei să fie în viaţă. Ar fi fost prea chinuitor, pentru toţi.

Bill citi în josul paginii şi continuă:

— Descendenta mea, Jessie Compton, cea de la care am moştenit casa, a fost ultimul membru al familiei noastre. Neamul mamei mele, de

asemenea, aproape s-a stins, urmaşii familiei Loudermilk fiind acum rude foarte îndepărtate cu mine. Însă Jessie se trage din familia fiului meu, Tom, iar fata mea, Sarah, s-a căsătorit în 1881 şi a făcut un copil – da, Sarah a avut copii! Chiar patru la număr! Unul dintre ei s-a născut mort.

Nu-l mai puteam privi pe Bill şi, în schimb, am hotărât să mă uit pe fereastră. Începuse ploaia. Bunicii mele îi plăcuse atât de mult vechiul acoperiş subţire al casei, încât, atunci când am fost nevoite să-l schimbăm, a preferat acelaşi gen de tablă galvanizată, aşa că era normal ca răpăitul picăturilor de ploaie să fie pentru mine un sunet cât se poate de relaxant. Dar nu şi în noaptea asta.

— Uite, Sookie, îmi zise Bill arătându-mi spre pagina cu însemnări. Uite! Fiica fetei mele Sarah, botezată Caroline după bunica ei, s-a măritat cu un văr îndepărtat, Matthew Phillips Holliday, iar cel de-al doilea copil al ei poartă numele de Caroline Holliday, încheie el înflăcărat.

— Ceea ce înseamnă că bătrâna doamnă Bellefleur este stră-strănepoata ta.

— Da, răspunse parcă nevenindu-i să creadă.

— Iar Andy, am continuat fără să mai stau mult gânduri, este, ăăă… stră-stră-strănepotul tău. Şi Portia…

— Exact, îmi zise nu foarte bucuros.

Nu mai ştiam ce să spun, aşa că, pentru moment, am tăcut mâlc. Un minut mai târziu, am simţit brusc impulsul de a dispărea şi am încercat să mă furişez afară din bucătărie.

— De ce anume crezi că au mare nevoie?

întrebă el, strecurându-şi braţul pe după mijlocul meu şi oprindu-mi astfel o nouă tentativă de eschivare.

— Au nevoie de bani, i-am răspuns prompt. Chiar dacă nu le poţi rezolva problemele personale, au nevoie stringentă de bani. Bătrâna Bellefleur nu vrea sub nici o formă să renunţe la casă, locuinţă care le face o gaură serioasă în economii.

— E o femeie trufaşă?

— Cred că ţi-ai dat seama de acest lucru din mesajul ei telefonic. Dacă n-aş fi aflat mai devreme că numele de fată i-a fost Holliday, aş fi fost convinsă că este descendenta directă a „Trufiei” – o trăsătură cât se poate de naturală pentru ea, i-am răspuns urmărindu-l atentă.

Bill părea bine dispus de faptul că putea să-şi ajute în mod concret urmaşii. Ştiam că în următoarele zile se va lăsa purtat de valul amintirilor şi n-aveam de gând să-i reproşez ceva în acest sens. Problema ar fi putut apărea numai dacă se hotăra cumva să se îngrijească permanent de Andy şi Portia.

— Până acum, nici măcar nu voiai să auzi de numele de Bellefleur. De ce? i-am zis, surprinzându-mă şi pe mine.

— Îţi aminteşti de seara când le-am vorbit membrilor clubului bunicii tale, Descendenţii Morţilor Glorioşi?

— Da, fireşte.

— Şi-ţi mai aduci aminte ce-am povestit, despre soldatul acela rănit, care tot striga după ajutor? Şi despre încercarea prietenului meu Tolliver

Humphries de a-l salva?

Am dat uşor din cap.

— Tolliver a murit pentru el, continuă posomorât Bill. După moartea acestuia, soldatul rănit a tot continuat să urle după ajutor şi am reuşit să-l luăm de-acolo de-abia după lăsarea întunericului. Pe tânăr îl chema Jebediah Bellefleur şi avea numai şaptesprezece ani.

— Oh, Dumnezeule! Aşadar, până azi n-ai ştiut nimic altceva despre familia Bellefleur?

Bill mi-a confirmat că aşa stăteau lucrurile.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns înălţător, la o cugetare despre schema nevăzută a lucrurilor, ori despre binele care n-aşteaptă recompensă sau – de ce nu? – după faptă şi răsplată.

Am dat încă o dată să ies din bucătărie, dar de această dată Bill m-a apucat de mână şi m-a apropiat de el.

— Îţi mulţumesc, Sookie.

Nicidecum nu mă aşteptam la aşa ceva din partea lui.

— Pentru ce?

— M-ai impulsionat să fac ceea ce este just, fără să aştept vreo răsplată în acest sens.

— Bill, eu nu te pot obliga să faci ceva din ce nu doreşti să faci.

— M-ai îndemnat să gândesc ca un om, la fel cum o făceam atunci când eram în viaţă.

— Binele pe care-l faci nu izvorăşte din mine, ci numai din tine.

— Sookie, eu sunt vampir şi am trăit ca vampir

mult mai multă vreme decât am vieţuit ca om. Ştiu că te-am supărat de multe ori, dar adeseori, drept să-ţi spun, nu înţeleg de ce te comporţi aşa cum o faci. A trecut foarte multă vreme de când n-am mai simţit că sunt o fiinţă umană şi nu mă simt deloc bine să-mi amintesc cum era în perioada în care trăiam ca om. Uneori, nici măcar nu vreau să mi se reamintească acest lucru.

Intram deja în ape prea adânci pentru mine.

— Nu-mi dau seama dacă am dreptate sau greşesc, dar nu ştiu cum să fiu diferită, i-am zis. Dacă n-ai fi fost tu, m-aş fi simţit îngrozitor.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îmi răspunse Bill, te poţi duce la Eric.

— Mi-ai mai spus asta. Dacă ţi se întâmplă ceva, eu n-am de ce să mă duc la cineva anume. Sunt stăpână pe mine însămi şi pot hotărî singură ce-aş putea face într-o asemenea situaţie. Important este ca tu să ai grijă să nu ţi se întâmple nimic.

— În anii care vor veni ne vom confrunta cu multe probleme din partea Frăţiei şi vom fi obligaţi să recurgem la represalii, care s-ar putea să-ţi displacă profund. Şi, în plus, mai sunt şi riscurile slujbei pe care trebuie s-o îndeplineşti, mi-a zis Bill, fără să facă nicidecum referire la servitul clienţilor în bar.

— Vom învinge obstacolele pe rând, i-am zis aşezându-mă în poala lui Bill, ceea ce era o adevărată desfătare, având în vedere că era complet gol.

Până să-l întâlnesc pe Bill nu avusesem parte de prea multe bucurii în viaţă. Acum însă mă

delectam zilnic, o dată sau de două ori pe zi.

În semiobscuritatea bucătăriei, învăluiţi în mireasma cafelei ce mirosea – în felul ei – la fel de îmbietor ca prăjitura de ciocolată şi acompaniaţi de răpăitul picăturilor de ploaie, trăiam un moment minunat în compania vampirului meu, pe care oamenii l-ar putea numi un moment de căldură şi dragoste.

Mângâindu-mi obrazul de al lui Bill, mi-am dat seama că nu-i o exprimare tocmai potrivită, pentru că, în seara aceasta, Bill arătase aproape ca un om. Iar eu… ei bine, în timp ce făceam dragoste pe aşternuturile noastre curate, i-am văzut în întuneric strălucirea nepământească şi minunată a corpului – aşa cum de altfel străluceam şi eu.